

မိုးမိုးစာပေ

BURMESE
CLASSIC

ဆိုး : ချစ် : စေ့ညှိသစ်

နတ်သမီး

ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲက
ဒိုရေမီဗာတွေ

၀ ၇ ၂ ၅ ၆ ၈ ၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စု ဖြိုကွဲနေ နို့အရေး
- ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုဖြိုကွဲနေ နို့အရေး
- ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲနေ နို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ❖ နိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဓနကွက်စီးပွားရေးဝန်စီမံခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့်အားကိုးစာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ချစ်သန့်ထက်မြက်ရေး
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

နတ်သမီး

ချစ်သူရင်ထဲက ဒိုရေမီဇာတွေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၃၉၀၉၁၀
- မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၅၀၁၁၁၀
- အစိုးရဒီဇိုင်း - သိန်းသွယ်ကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်နီသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
ပုံနှိပ်အောင်ဆက်
၆၈ စကားဝါလမ်း
အိုပျိုယယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁၊ ဧပြီလ၊
ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေး - ၅၀၀
- စာနံရိုး - ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

အခန်းတံခါးရှေ့ကို မရောက်ခင်ကတည်းက ရွံ့ကြောက်စိတ်နှင့် ခြေလှမ်းတို့ တွန့်ဆုတ်သွားခဲ့သည်။

အန်တီယုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည့် အရေးကို တွေးမိတိုင်း မျှော်စိတ်က အလိုလို စိုးကြောက်နေတတ်ခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်။

“မိဇဉ် ဝင်ခဲ့လေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

အသံက ပြတ်သားစူးရှပြီး အမိန့်သံဆန်သည်။ ရပ်နေမိသော ခြေလှမ်းတို့ကို ဇဉ် - ရွေ့လှမ်းလိုက်ရင်း ဧရာပိတ်ထားသော တံခါးကို ခြေထောက်စွာ တွန်းဖွင့် ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ကျောမှီ ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ကိုယ်ဟန် ခြေထောက်နှင့် ခြေချိတ်ထိုင်နေသော အန်တီယု မျက်ဝန်းတွေက ဇဉ် - ရွေ့လှမ်းတို့ကို သေးငယ်ကျုံ့ဝင်သွားစေမတတ် ရှိ၏။

၀၉၅ · ၀၃

နတ်သမီး
ချစ်သူရင်ထဲက ဒိုရေမီဖာတွေ/နတ်သမီး ။ ရန်ကုန်
- စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၃၀၄ - စာ ၂၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ချစ်သူရင်ထဲက ဒိုရေမီဖာတွေ

“ဘာလို့ ဒီလောက် ကြာနေတာလဲ ဧည့်၊ မင်းကိုငါ ခေါ်ခိုင်း ထားတာ ကြာလှနေပြီ”

အပြစ်တင်သံ စွက်သော မေးခွန်းကြောင့် ဧည့် ခေါင်းကလေး ငုံ့ပြီး ရိုက်ခွေးစွာ ရပ်နေရာမှ ဖြေရှင်းချက် ပေးရသည်။

“ဧည့် ရေချိုးနေလို့ပါ အန်တီယု၊ အေးအေး လာခေါ်တော့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ခေါင်းလျှော်နေလို့ပါ”

အန်တီယု မျက်ဝန်းတွေက ရှာဖွေဖက်တစ်ခုလို ဧည့်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဖျား အကဲခတ် ကြည့်သည်။

ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဆံနွယ်တွေကို ခါးစပ်အထိ ဖားလျားချထား ပြီး ပန်းနုရောင် ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီလေးနှင့် အရောင်တူ ဂါဝန်ဖားဖား လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဧည့် အသွင်လေးက နုဖတ်ကျောရှင်းနေ သည်။

သူမ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ကသောကမျော ထွက်လာရုံပေါ်သည်။ ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာလေးမှာ ဘာမှ ခြယ်သမထားပါ။ အရင်ကဆို လျှင် ရှင်မတောင်သနပ်ခါးလေး ဖွေးနေအောင် လိမ်းခြယ်ထားတတ် သော ဧည့်သည် ဘာမှ မလိမ်းခြယ်ပါဘဲလည်း ချောမောပါသည်။

မျက်နှုံးတွေက ထူထဲ ပိန်းနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ စိမ်းမြဲပြီး ထင်းနေသည်။ မျက်နှက်အိမ်လေးကျယ်သော မျက်ဝန်းတွေက နက် မှောင်ပြီး စွဲမက်စရာ ကောင်း၏။

အတု တပ်ထားသလား ထင်ရလောက်အောင် ရှည်လျား တာနက်သော မျက်တောင်ကြီးတွေကြောင့်လည်း ဧည့်ဆိုသော ကောင် ထားရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက စွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိနေတာ ဖြစ်သည်။

နာတံလေးက ပေါ်၍ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြည့်ဖြိုး နီရဲနေ တာနဲ့ ဆိုးဆေးကူးစရာမလိုအောင် လှပလွန်းသည်။

ဒီကောင်မလေးရဲ့ အလှတွေက မနာလိုစရာ ကောင်းလောက် အောင် ရှေးဆုတောင်းကောင်းခဲ့တာဟု သူမ အမြဲတမ်း တွေးခဲဖူးသည်။

“ကဲ ထိုင်စမ်း ဧည့်၊ ငါ မေးစရာရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ” သူမ ဆိုတော့ ဧည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ကျောမိုမပါသော

ခြေတံရှည်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သည်အခန်းထဲ ဆက်တီစားပွဲခုံ ထား နံဘေးမှာ ကျောမိုထိုင်ခုံက တစ်ခုပဲ ရှိကာ သူမအတွက် ထားခဲ့ထားသော ထိုင်ခုံဖြစ်သည်။

သူမ ထိုင်ခုံထက် နိမ့်ပြီး ကျောမိုမပါသော ခြေတံရှည်ထိုင်ခုံ ထားကိုပဲ တခြားသူ ထိုင်ဖို့ ချပေးထားသည်။

ဒါက တမင်စီစဉ်ထားသော ဒေါ်ယုယုနွယ်ရဲ့ အစီအစဉ် ဖြစ်သည်။

သူမရှေ့က ခုံပုလေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေသော ဧည့်ကို ခြည့်ကာ သူမ သိချင်သော မေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းကို မနေညနေက ဦးနေဖော် ဘာခေါ်ပြောတာလဲ”

အန်တီယု အမေးစကားကြောင့် ဧည့် ခေါင်းကလေးမော့ကာ မျက်နှာဝန်းလေးတွေနှင့် မော့ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်ဆံပင်တွေကို နုပူပြင်လေးပေါ်လွှင်အောင် အနောက်ဘက် လှန်သိမ်းဖိသင်ထားသော အန်တီယု မျက်နှာက တည်ငြိမ်သော အလှနှင့် တင့်တယ်သည်။ လှပပြီးသော မျက်နှာကို အိမ်နေရင်းတောင် ကရင်မိတစ်ခုခု လိမ်းခြယ်ပြင်ဆင်တတ်တာမို့ အန်တီယု မျက်နှာက အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်ဘက်အောင် လှပပါသည်။

အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုပေမယ့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ဧည့်ထက် ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး အသက်ကြီးတာလိုတောင် ထင်မှတ်စရာ မရှိပါ။

ကျောလယ်အထိ ရှည်သော ဆံပင်တွေကို နီညိုရောင်ဆိုးထားတာမို့ အန်တီယုရဲ့ ပြင်ဆင်ခြယ်သတ်မှုက ချီးကျူးလောက်သည်။

“သံယောဇဉ် မင်းကိုငါ မေးနေတယ်လေ”

စူးခနဲ အသံနှင့်အတူ အန်တီယုရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ဧည့် မျက်နှာလေးပေါ် စူးစူးနှစ်နှစ် ကျရောက်လာသည်။

“ဟို ဘာမှမပြောပါဘူး အန်တီယု၊ ဒီလိုပါပဲ ဘာဘက ဟိုတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို စိတ်လိုလက်ရ ပြန်ပြောပြတာမျိုးပါ”

ဧည့် မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြောတော့ အန်တီယု ယုံကြည်သွားခဲ့ပုံ ရသည်။ ဒါပေမဲ့ အကဲခတ်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေကတော့ စူးစူးတောက်ပနေတုန်း ရှိသည်။

ကျောစိန်စရာ ကောင်းသော အန်တီယု အကြည့်တွေကို ရှောင်လွှဲရင်း ဧည့် အခန်းပြတင်းတံခါးဆီကို ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

“အေး နင့်အဘက သူငယ်ပြန်နေပြီ ထင်တယ်၊ လူက ဒုက္ခိဘ၊ ဘာစီးပွားရေးကိစ္စမှ ဝင်မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်တာတောင် ငါ့ကို ခေါ်ပြီး ဟိုမေး ဒီမေး စစ်လား ဆေးလား လုပ်နေတတ်သေးတယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ဘာဘ အပေါ် အပြစ်တင်စကားတွေကို အန်တီယု ဆိုနေခဲ့ပြန်သည်။ ဧည့် တစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ဘာဘအပေါ်မှာ အန်တီယုရဲ့ ဆက်ဆံပြောဆိုပုံတွေ ဟိုးအရင်တုန်းကနဲ့ မတူတော့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဘာဘ တစ်ယောက် ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ကာ ခါးဆစ်ရိုး ထိခိုက်၍ အောက်ပိုင်းသေသွားသော ဒုက္ခိဘ ဘဝရောက်သွားကတည်းက ဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကျော်ခန့်ကတော့ အန်တီယု သည် ဘာဘရဲ့ ဇနီးမယား တစ်ယောက်အဖြစ် ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ကို ရောက်လာသည်။ ဘာဘထက် အသက်ထက်ဝက်နီးပါးခန့် ငယ်ရွယ်ပေမယ့် အန်တီယုသည် ချောမောလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

“ဧည့်လေးက အချောလေးပဲ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ အန်တီယုကိုလည်း မိသားစုလို သဘောထားနော် ဧည့်လေး”

ရုပ်ကလေး ချောမောသလို အပြောလည်းချို အပြုံးလေးတွေ

လည်း ချိုသော အန်တီယုကို ဧည့်လည်း ခင်မင်သွားခဲ့မိသည်။

ဧည့်ရုံအစ်မကြီးသာသာ အရွယ်ပေမယ့် အန်တီယုက သူ့ကိုယ်သူ အဒေါ်တစ်ယောက်လိုပဲ ပြောဆိုတာမို့ ဧည့်လည်း အန်တီယု ဟုပဲ ခေါ်ခဲ့သည်။

ဘဘာရဲ့ အပေါ်မှာကော ဧည့်အပေါ်မှာပါ အန်တီယုက ဂရုစိုက်သည်။ အချစ်ပိုသည်။ ထို့အတွက် ဘဘက ကျေနပ်ဝမ်းသာနေခဲ့သည်။

“သမီး ယု အပေါ်မှာ သူ့စိမ်းလို သဘောမထားနဲ့နော် ကိုယ့်ရဲ့ အဒေါ်သားချင်းလို သဘောထား ဟုတ်လား သမီး”

ဘဘ စကားကိုလည်း ဧည့် နာခံပါသည်။ အန်တီယု အပေါ်မှာ ဧည့် အမြဲတမ်း လေးစား ရိုသေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ဘဘ ဦးနေဖော် တစ်ယောက် ဒုက္ခိတ တစ်ဦးဘဝ ရောက်ခဲ့တော့ အန်တီယုရဲ့ ဆက်ဆံပြုမူပုံ အားလုံးသည် မယုံနိုင်စရာ ကောင်းအောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

တစ်သက်တာလုံး ကျန်ရှိသည့် ဘဝသက်တမ်းကို အောက်ပိုင်းသေ ဒုက္ခိတကြီးဘဝနှင့် အပြီးတိုင် ဖြတ်သန်းရတော့မည့် ဘဘ အခြေအနေကို သိလိုက်တော့

“ဧည့် အခြေအနေတွေကတော့ မင်း သိထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်း ဘဘက ဒီဘဝကြီးနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရတော့မယ်၊ ဒီတော့ မင်း

ထည်း ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟင် ဘာလို့လဲ အန်တီယု”

“မင်း အိမ်မှာပဲ ရှိနေရမယ်၊ မင်းဘဘရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ငင်း တာဝန်ယူရမယ်၊ ငါက စီးပွားရေးကိစ္စတွေနဲ့ လုံးပန်းနေရတော့ ဈာဆိုတော့ အိမ်မှာ မင်းရှိမှကို ဖြစ်မှာ”

ဧည့် ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်မည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ခဲ့ရသည်။ အန်တီယုရဲ့ အစီအမံအတိုင်း နာခံခဲ့သည်။ ဘဘသည် ဧည့်ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဟူသော အသိနှင့် ဧည့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်သည်။

ဧည့် လူမမယ် အရွယ်လေးမှာပဲ မိဘတွေ တိမ်းပါးပြီး ခိုကိုးရာ ခွဲနေတော့ မေမေဘက်က ဦးလေး အငယ်ဆုံး တော်စပ်သူ ဘဘ ဦးနေဖော်က ဧည့်ကို အမွေစား အမွေမခံအဖြစ် မွေးစားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေ၊ ပွဲရုံတွေ အများကြီး ခိုင်ဆိုင်သော ဦးနေဖော်သည် သားသမီး ရတာနာမရှိ။ ဇနီးကလည်း ဆုံးပါးခဲ့တာမို့ ဧည့်ကိုပဲ အချစ်ပိုခဲ့သည်။

အန်တီယုကို လက်ထပ်လိုက်ခြင်းသည်ပင် ဧည့်ကို စောင့်ရှောက် နို့အတွက်ဟု ဘဘ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

အခုတော့ အန်တီယုသည် ဘဘ စိတ်ကူးထားခဲ့သလို မိန်းမ တစ်ယောက် မဟုတ်ဆိုတာ ဘဘ သိခဲ့ပြီဟု ဧည့် ထင်ပါသည်။

“ဟဲ့ မိဧည့် နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

စူးခနဲ နားထဲကို တိုးဝင်လာသော အန်တီယု အသံကြောင့်
ဧည့် အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားခဲ့သည်။

“ရှင် အန်တီယု ဧည့် နားထောင်နေပါတယ်”

“အမလေးတော် တော်တော် အလေးစိုက် နားထောင်နေပုံပဲ
ကဲ ပြန်တော့ ညည်းဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ နေတာ ငါ မကြိုက်ဘူး။
ခေါင်းလျှော်ပြီးရင် ဆံပင်ခြောက်အောင် သုတ်ပြီး ပြန်စည်းထားစမ်း။
ကဲ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီယု”

ခေါင်းကလေးပိုပြီး အန်တီယုရဲ့ အခန်းထဲက ဧည့် ထွက်ခဲ့သည်။
မွန်းကြပ်နေခဲ့သော စိတ်တွေက အခုမှပဲ လွတ်လပ်သွားခဲ့သလို ရှိသည်။
သည်အိမ်၊ သည်ခြံကြီးထဲမှာပဲ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အချိန်ကုန်
ဖြတ်သန်းရင်း ရှင်သန်ခဲ့ရသော ကာလတွေက ဧည့် ကျောင်းပြီးကတည်း
က ဖြစ်သည်။ ဘာဘရဲ့ အနားမှာ အရိပ်လို စောင့်ရှောက်နေခဲ့ရတာမျိုး
လည်း မဟုတ်ပါ။

အများအားဖြင့် ဘာဘသည် တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်း
နေတတ်တာက များသည်။ ခိုင်းစရာ တစ်ခုခု ရှိမှ အခန်းထဲက ဘဲလ်
တီးပြီး ခေါ်တတ်သည်။

အိမ်မှာ အေးအေးနှင့်ဒေါ်ဆိုင် ဆိုသော အကူအဖော်တွေ ရှိ
ပေမယ့် ဘာဘက မခိုင်းတတ်ပါ။ ဦးစိုင်းမောက်ကိုပဲ သူ့အခန်းထဲခေါ်

တာ စေခိုင်းတတ်သည်။

ဧည့်ကိုတောင် တွေ့ချင်မှ ဘာဘ ခေါ်တတ်သည်။

မနေ့ကတော့ ဘာဘ ဧည့်ကို တွေ့ချင်သည်ဆိုကာ ခေါ်သည်။

ပြီးတော့ နှစ်ကိုယ်ကြား စကားတွေကို ပြောခဲ့သည်။

“သမီးကို ဘာဘ ခေါ်တာ တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး
သမီး။ သမီးရဲ့အနာဂတ်အတွက် ပြောချင်လို့ကွဲ့။ ယုယန္တယ်ကို သမီး
အတွက် အားကိုးလောက်မယ့် အဖော်လို ဘာဘ ထင်ခဲ့မိတာ မှားသွားပြီ
အင်း ဒါကို သမီးလည်း သိမှာပါလေ။ အခုတော့ အဆင်ပြေသလို
နေဦး သမီး။ အချိန်တန်ရင် သမီး အနာဂတ်အတွက် ဘာဘ ပိုင်ဆိုင်
သမျှ လွှဲပေးခဲ့မှာပါ။ ဒါတွေကို သမီးရင်ထဲမှာပဲ ထား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ရွင့်မပြောနဲ့နော် သမီး။ ယုယန္တယ်တောင် မသိစေနဲ့ ဟုတ်လား။”

ဘာဘ စကားတွေကို ဧည့် ခေါင်းညှိတ်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း
အန်တီယု မေးတော့ ဘာမှ မပြောခဲ့ပါ။ တကယ်ဆို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဧည့်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံပါ။ ဒေါ်ဆိုင်ကော အေးအေးပါ အန်တီယုရဲ့ ဘက်
တော်သားတွေပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို ဘာဘ လည်း သိတာမို့ သူ့ရဲ့ လူယုံတော် ဦးစိုင်း
မောက် ကိုပဲ ယုံကြည်စေခိုင်းတတ်သည်။

အန်တီယုက အလိုမကျပေမယ့် ဘာဘကို မလွန်ဆန်ရဲသေးဘဲ
ဦးစိုင်းမောက်ကို အပြစ်မရှာခဲ့ပါ။ ဟိုးအရင်က ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိသော

အလုပ်သမားမှန်သမျှ ဘာဘာ အိပ်ရာပေါ်လဲကတည်းက အစားထိုး ပြောင်းလဲ ခံခဲ့ရပြီးပြီ။

ဦးဆိုင်မောက် တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်တာ ဖြစ်သည်။

အန်တီယုရဲ့ အပြုအမူ ဆက်ဆံပုံတွေက သိသာစွာ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။

နှုတ်က ဖွင့်ဟ ဝန်မခံသည့်တိုင် အသက်အရွယ်ချင်း ကွာခြား လွန်းသော ဘာဘာကို လက်ထပ်ယူခဲ့ခြင်းသည် ဘာဘာ ပိုင်ဆိုင်သော အမွေတွေကို မက်မော ခင်တွယ်နေ၍ဆိုတာ ထင်ရှားသို့နေသည်။

ဟန်ဆောင် မျက်နှာပုံး ကွာကျခဲ့ပြီးသော ဒေါ်ယုယန္တယ်ရဲ့ ပကတိ မျက်နှာကို ဘာဘာနှင့် ဧည့်တို့ မြင်တွေ့နေရပြီးသည့် နောက်မှာ တော့...။

အခန်း (၂)

“တူ တူ တူ”

ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းသံက အဆက်မပြတ် မြည်နေပေမယ့် သူမ သွားမကိုင်ဖြစ်သေးပါ။ စစ်ဆေးလက်စ စာရင်းဇယားတွေထဲမှာပဲ အာရုံကို နစ်မြှုပ်ထားမိဆဲ။

“တူ တူ တူ”

တယ်လီဖုန်းကလည်း မရပ်မနား ဆက်မြည်နေဆဲ ရှိသည်။ သည်တော့မှ သူမ ရှာခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကော်ဖီဘမ်းလေးကို ကိုင်ကာ ဝင်လာသော အိမ်ဖော်မလေး အေးအေးကို မြင်လိုက်တာမို့

“မိအေး ဖုန်းကို လာကိုင်လိုက်စမ်း၊ ငါ့ကိုမေးရင် မရှိဘူးလို့

ပြောလိုက်”

အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း အနှောင့်အယှက် ပေးလာသော ဖုန်းကို အလိုမကုန်စိတ်နှင့် မိအေးကို ကိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ မိအေးက ကော်ဖီ ဘမ်းလေးကို သူမ အလုပ်စားပွဲ ထောင့်စွန်းမှာ တင်ပေးပြီး အဆက် မပြတ် မြည်နေသော ဖုန်းကို သွားကိုင်၏။

“ဟဲ့လို အမိန့်ရှိပါရှင်”

“...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟို မရှိပါဘူးရှင်”

“...”

“ဟို မဲညာပါဘူးရှင်၊ မမကြီး တကယ် မရှိတာပါ”

“...”

“ဟို မဟုတ် အဲ ဟို မရှိလို့ပါ”

မိအေးရဲ့ အူဟူဟူ အတတ် စကားသံတွေကြောင့် သူမ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ မျက်မှောင်ကုပ် လှည့်ကြည့်မိသည်။ တစ်ခုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မိအေး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ ရင်း

“ဟို ဟို နေ နေအထက် တဲ့ မမကြီး”

မိအေး စကားကြောင့် သူမ မျက်လုံးတွေ ပိုင်းစက်အံ့သြသွား ခဲ့သည်။ ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ လူကလည်း ထိုင်ခုံထဲ

စိုးရိမ်းစာပေ

နှစ်ထုတ်ထဲက ဒီလိုပါပဲ

အရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

မိအေး လက်ထဲက ဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး နားထောင်လိုက်

အဘ

“ဒေါ်ယုယုနွယ် ဟုတ်ပါရဲ့နော် အဟွန်း”

လှောင်သလို အမေးစကားနှင့်အတူ ခပ်မိုရို ရယ်သံတစ်ချက်

ထွက်လာပြီး ကြားလိုက်ရသေးသည်။

“အထက် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို လွမ်းလို့ တွေ့

နှင်လွန်းလို့ ဖုန်းဆက်တာကို ခင်ဗျားကြီးက မရှိဘူးလို့ ပြောခိုင်းတာ

အဘ တကယ် ရက်စက်လွန်းတယ်ဗျာ”

“ဟို အဲ အင်း ခဏနော်၊ အထက် ခဏလေး”

သူမ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ရပ်ကြည့်နေသော မိအေးကို

အစ်မဖူး ရှင်ဆိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်ရင်း

“နင်က ဘာစောင့်နေတာလဲ သွားတော့လေ”

“ဟုတ် အဲ ဟို မမကြီး ဘာခိုင်းစရာ ရှိသေးသလဲ မေးမလို့

အစ်မ

“မရှိဘူး သွားတော့ ငါ မခေါ်ဘဲ ဝင်မလာနဲ့တော့ သွား”

မိအေး ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အပြင်တော့မှ လက်လဲက ဖုန်းကို သူမနားမှာ ကပ်နားထောင်လိုက်

စိုးရိမ်းစာပေ

သည်။

“အထက် ဆော့နီနော် အထက်ဆီက ဖုန်းလို့ မ ဘယ်လိုမှ တို့ ထင်ထားမိလို့”

“မ တကယ် နေနိုင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ် ဆိုလို့ ဖုန်းကို မျှော်နေတာ၊ အရှူးကြီးကို ဖြစ်လို့”

နေအထက် လေသံမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ အထင်အရှား။ သူမကို စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်လောက်စရာ ကောင်းသည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ဖုန်းဆက်မည်ဟု ကတိပေးခဲ့ပြီးမှ သူမဘက်က ပျက်ကွက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး မ၊ မ ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဆက်ဖြတ်ထားတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါက်ထားချင်တဲ့ သဘောလား၊ ဒါတွေလုံးဝ မဖြစ်သင့်ဘူးနော် မ”

“အို မဟုတ်တာ အထက်ရယ်၊ မ မှာ အလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေလို့ပါကွယ်၊ အခုတောင် စာရင်းဖယားတွေနဲ့ နှစ်လုံးလုံးနေရတာလုံးဝ မအားဘူး”

“မအားတာတွေ အားတာတွေ မောင် မသိဘူး မ၊ အခုမကို မောင် အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်၊ အဲဒါ မ ကို ဘယ်လိုတွေ့ရလဲ”

“အထက်ရယ် မ ဒီရက်တွေ ဘယ်လိုမှ မအားလို့ပါ၊ ဒီထက်

ရက် နှစ်ရက်ဆို ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က ဧည့်သည်တွေလည်း လာဦးမှာ”

“ဘယ်သူတွေလဲ မ၊ မောင့်ထက်တောင် အရေးပါနေလို့လား”

သူမ စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ဇီနအထက်ရဲ့ တဖွတ်ထိုးနိုင်မှုတွေကို ဒါတွေကြောင့်ပဲ သူမ စိတ်ရှုပ်မိတာ ဖြစ်သည်။ အခုလည်း ထမင်းဆိုးပြုနေတာတော့ စိတ်ပျက်မိ၏။

“မ ပြောဗျာ၊ ကျွန်တော် တွေ့ချင်တယ်၊ မ လာဖို့ ခက်ခဲ့နေရင် မောင်ကိုယ်တိုင် အိမ်အထိ အရောက်လာမယ်”

သူမ မျက်လုံးတွေတောင် ပြူးသွားချင်သည်။ နေအထက်က ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ပါ။ အခုတောင် အိမ်ဖုန်းကို ဘယ်က ဘယ်လို ချွေးခဲ့သည်မသိ။

“မ ဖုန်းချလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး အထက်ရယ်၊ ဒီလိုလုပ် မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ မ ထာတွေ့မယ် ဟုတ်လား”

“တကယ်နော် မ မောင် ဘယ်ကစောင့်ရမှာလဲ”

“အင်း အရင်ဆုံနေကျအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ မ အရောက်လာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“အိုခေ သင့်ခယူပဲ မ၊ မ ကို အရမ်းခိုက်တယ်ဗျာ”

ခွဲနဲ့ခွဲ အသံနှင့်အတူ အနမ်းတစ်ချက်ကို ဖုန်းထဲက ကြားရသည်။ သူမ ပြုံးမိရင်း ဖုန်းလေးကို ပြန်ချလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ အခန်းတံခါးဝမှာ လူရိပ်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တာမို့ ဒေါ်ယုယနွယ် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မိအေးတော့ မဟုတ်နိုင်။ ဒေါ်ဆိုင် များလား။

“ဘယ်သူလဲ”

သူမ ခပ်စူးစူး မေးလိုက်တော့ အခန်းဝမှာ မြင်လိုက်ရတာ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ဧည့်”

“ဘာဘာက စာရင်းတွေ စစ်ပြီးရင် သူ့ဆီ ယူလာခဲ့လို့ မှာလိုက် လို့ပါ အန်တီယု”

သူမ မျက်နှာမဲ့ကျသွားရင်း အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်မိသည်။ လူကသာ ဒုက္ခိတ ဖြစ်နေတာ ဦးနေဖော်က အခုချိန်အထိ လုပ်ငန်း ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေသည်။

သူမ တာဝန်ယူထားရသည် ဆိုပေမယ့် ဦးနေဖော်က ယုံကြည်စွာ လွှဲအပ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ လစဉ် စာရင်းယေးတွေကို အသေအချာ စိစစ်တတ်၏။

အခုလည်း လစဉ် တင်ပြရသော စာရင်းတွေကို ယူလာခိုင်း နေ၏။

“အေး ပြီးရင် ငါ ယူသွားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဧည့် သွားလိုက်ဦးမယ် အန်တီယု”

လှည့်ထွက်သွားသော သံယောဇဉ်ကို ငေးကြည့်နေရင်း သူမ ရင်မှာ အလိုမကျစိတ်တို့ မွန်းကြပ်နေသည်။

ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနှင့် အကြံအစည်အတွက် အခုချိန် မှာ အရာရာကို သည်းခံ ဖျိုသိပ်ထားရမည်။ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့် ခြောက်သွားခဲ့ရင်တော့...။

နိဗ္ဗာန်ရောင်ရှပ် အပြင်ဘက်က မီးခိုးရောင်ကုတ်ကို ကြယ်သီး
ထောင် နက်(ခါ)တိုင် မတပ်ဘဲ ဝတ်တတ်တာ နေအထက်ရဲ့ စတိုင်ဟုပဲ
ပြောရမည် ထင်သည်။

ဂုတ်ထောက် ဆံပင်တွေက အညိုရောင်ဆိုးထားသည်။ နဖူး
တို့ လှန်ဖိးသင်ထားသည့်တိုင် ဆံနွယ် အခွေအလိပ်လေးက နဖူးပေါ်
ဝဲကျနေ၏။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် စမတ်ကျနေသော ဘောင်း
ဘီရှည်ကလည်း မီးခိုးရောင်ပဲ ဖြစ်သည်။

“မ”

မျက်ဝန်းတွေကို ကာကွယ်ထားသော မျက်မှန်နက်ကို ချွတ်
တာ နေအထက် အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ဝံ့စိပ်စိပ် မျက်တောင်တို့
တာရံထားသော မျက်ဝန်းတွေက အပြုံးတွေ အရိပ်ထင်နေသည်။

မျက်ခုံးထင်းထင်းနှင့် စူးရှသော မျက်ဝန်းတွေ၊ ကျစ်လစ်ပေါ်
ထွင်သော နှာတံနှင့် စိမ်းမြဲသော မွှေးညှင်း ပါးသိုင်းရာတို့ ရေးရေးထင်
သော နှုတ်ခမ်းပိပ် တစ်စုံ။

အားလုံးကို ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ နေအထက် သည် နှစ်ခါ
ပြန် ငေးလောက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သူမ မငြင်းနိုင်
ပါ။

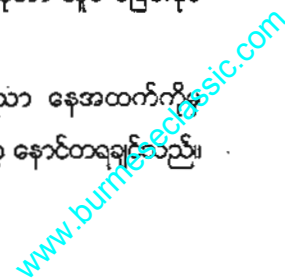
သူမထက် ဆယ်နှစ်နီးပါး ငယ်ရွယ်သော နေအထက်ကို
ထိပ်ညွတ် ငြိတွယ်သွားခဲ့တာ တစ်ခါတလေတော့ နောင်တရချင်သည်။

အခန်း (၃)

ဆိုင်ကလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ရှုခင်းတွေကို ငေးမောရင်း ထိုင်နိုင်သော စားပွဲပိုင်းတွေ ရှိသလို ကိုယ့်
စားပွဲပိုင်းနှင့်ကိုယ် သီးသီးသန့်သန့် ရှိအောင် အပြာနုနု ခန်းဆီးတွေနှင့်
ကာရံဖွဲ့ပေးထားသော စားပွဲပိုင်းတွေလည်း ရှိနေသည်။

ကားကို ပါကင်မှာ ထိုးရပ်ပြီး သူမ ဆင်းလိုက်သည်။ နေကာ
မျက်မှန်ကြီးနှင့် သူမကို မြင်တွေ့ နှုတ်ဆက်လာမည်သူ မရှိနိုင်မှန်း
သိပေမယ့် စိတ်က သိပ်တော့ မလုံခြုံပါ။

ခြေလှမ်းတို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းကာ ဆိုင်ထဲ လှမ်း
အဝင်မှာပဲ သူမရှိရာကို လျှောက်လာသော နေအထက်ကို မြင်လိုက်
သည်။

“တခြားသူတွေ မြင်သွားဦးမယ် အထက်ရယ်”

သူမ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လာသော သူ့လက်တွေထဲ က ရုန်းရင်း ဆိုမိပေမယ့် နေအထက်ကလည်း မလွှတ်ဘဲ ဝိုခို တင်း တင်း ဆုပ်ထားရင်း

“မြင်ချင်တဲ့သူ မြင်ဗျာ၊ ဂရုမစိုက်ဘူး”

အဲဒီလို တစ်ဖွတ်ထိုးနိုင်လွန်းတာတွေကြောင့်ပဲ သူမ စိတ် ညစ် စိတ်ရှုပ်မိတာ ဖြစ်သည်။

နေအထက်ရဲ့ တဖွတ်ထိုးဆန်မှုတွေကြောင့် မလိုလားသည့် ပြဿနာတွေလည်း မဖြစ်စေချင်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်ပဲ သိသည်။

“အပြင်မှာပဲ ထိုင်မယ်နော် မ”

“မဟုတ်တာ သီးသန့်အခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်ရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ မရဲ့အနားမှာ ကျွန်တော် ရှိနေတာကို တစ်ယောက်ယောက် မြင်မှာ ကြောက်နေလို့လား”

“အထက်ရယ် ဘာလို့ တဖွတ်ထိုး ဆန်ချင်နေတာလဲ၊ မရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ မင်း နားလည်သင့်တယ်၊ လတ်တလောမှာ မ က ဦးနေဖော်နဲ့ မကင်းနိုင်သေးဘူးလေ”

“အဲဒါ မ မပြတ်သားတာပဲလေ၊ ဟိုက အချိန်မရွေး တရားထင် ကွာရှင်းပေးမယ်လို့ ခွင့်ပြုထားတာပဲ၊ မက ဘာလို့ လက်မခံတာလဲ”

“ကဲ လာပါကွယ် အထက် နားလည်အောင် မ ရှင်းပြမယ်”

နေအထက် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်နေကျ သီးသန့် စားပွဲလေးဆီပဲ ထွက်ခဲ့သည်။ စားပွဲထိုးလေးကို သူမ စားစရာတွေ မှာနေသည်အထိ နေအထက် နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ကာ ထိုင်နေ သည်။

တွန့်ကုပ်ထားသော မျက်ဝန်းတွေက ဘာကိုမှ အလိုမကျ ဖြစ်နေတာ သေချာသည်။

“မ မှာလိုက်တာတွေ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘာလိုသေးသလဲ အထက်”

“ဘာမှ မလိုဘူး ကျွန်တော် လိုအပ်တာ မ တစ်ယောက် ထည်းပဲ”

မျက်ဝန်းတွေက သူမ မျက်နှာကို မျက်တောင် မခတ်တမ်း စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ရှက်စိတ်လေးနှင့် ထူပူသွားရင်း သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးမိတော့

“ဘာလဲ၊ မက လှောင်ပြိုးတာလား၊ အခုချက်ချင်း မကို တွန့်တော် အပြီးအပိုင် ခေါ်သွားပစ်လိုက်မှာနော်”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားရင်း စားပွဲပေါ် တ ခေါက်ခေါက် ခေါက်နေသည့် နေအထက် လက်ချောင်းလေးတွေကို ဖိအပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ အလှူအတန်းနဲ့ရင်း စိတ်တို ဒေါသထွက်နေတာလဲ အထက်ရယ်”

“တကယ် ဒေါသဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် ချစ်သလို မ ချစ် ခဲ့တာ။ လုံးဝ မယုံနိုင်ဘူး ဒီခက်အတွင်း ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုပြီး မဆက် ထာလည်း တကယ် တင်းနေတာ”

“ဒုက္ခပဲ မ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာ ရှင်းပြပြီးပြီလေ”

“တော်ပါဗျာ ဖုန်းလေးဆက်ချိန် မရှိအောင် အလုပ်တွေ ပိနေသလား”

“တကယ် ပြောတာ အထက်၊ လချုပ်စာရင်းတွေ စစ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာတွေ လက်ခံယူရတယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးက မရဲ့ တာဝန်တွေ ဖြစ်နေတာ မောင် သိရက်နဲ့”

“မ တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေတာပေါ့ဗျာ”

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘာမှမှ မလုပ်နိုင်တော့တာပဲကွယ်၊ အားလုံးက မရဲ့ တာဝန်တွေပေါ့”

သူမ ဆိုတော့ နေအထက်က သူမ လက်ဖခိုးလေးအဖော် အုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း

“မ ပင်ပန်းနေတာ မောင် မကြည့်ရက်ဘူးဗျာ၊ မရဲ့ အလုပ် တွေကို မောင် ကူညီချင်တယ်၊ မ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူကြီးအနားမှာ ပင်ပန်းဒုက္ခခံပြီး ဆက်နေနေတာလဲ၊ သူလည်း ခွင့်ပြုပြီးပြီဗျာ၊ တရား

ထင် ကွာရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ပြီးရင် မနဲ့ကျွန်တော်က လွတ်လွတ်လပ် လပ် နေနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ”

ထုံးစံအတိုင်း နေအထက် နှုတ်ဖျားက စကားတွေကို ကြားရ ခြင်းသည်။ ချောမွေ့ရှင်းသန့်နေသော နေအထက် မျက်နှာကို ငေးကာ သူမ ရင်ထဲမှာ သံသယတို့ ခိုတွယ်နေတာတော့ အမှန်။

တကယ်ဆို နှစ်ဦးဆုံတွေ့ ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတာ သုံးလကျော် တော်ပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီကာလတိုလေးမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ရှိခဲ့ကြ ထာ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။

သူမရဲ့ အခြေအနေ အသက်အရွယ်နှင့် ယှဉ်လျှင် ဆင်ခြင်တဲ့ အရာတို့ ကင်းမဲ့လောက်အောင် မဖြစ်သင့်တာလည်း မှန်သည်။

ဒါပေမဲ့ နေအထက် ရှေ့ရောက်တိုင်း သတိတရားတို့ ကင်း၊ ထွတ်ကာ နစ်ပျောသွားခဲ့ချည်းပဲ ဖြစ်သည်။

“မ ကျွန်တော် ပြောတာကို စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ဖဝါးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး နေအထက် အေး လွင့်မျောသွားသော အသိတို့ကို ချုပ်ထိန်းရင်း သူမ ပင့်သက် လေး ရှိုက်မိသည်။

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် မောင်ရယ်”

“ဒါဆို မရဲ့ ကိစ္စကို အမြန်ရှင်းလေဗျာ”

“အထက် ပြောသလို မလွယ်ဘူးလေ၊ အထက် စားလည်

အောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဦးနေဇော်က မကို သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ကွာရှင်းပေးတယ်ပဲ ထားဦး၊ အမွေကိစ္စတွေက ဘာမှန်းမသိဘူး၊ သူ့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ခုချိန်ထိ မ ဘာမှ မသိရသေးဘူး”

“ဟာ မ ကလည်း ဒါ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရမယ့်ကိစ္စလေဗျာ၊ မက သူ့ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးမယားပဲ၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အမွေပိုင်ဆိုင်ခွင့်တော့ ရှိရမှာပေါ့”

“ဒါကို မ သိတာပေါ့၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အမွေရဖို့အတွက် သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက ဘယ်လောက်အထိ ရှိသလဲဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်၊ ဒါတွေ သိချင်လို့ မ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလေ့လာနေတာလေ၊ အထက် ပြောသလို အလောတကြီး လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကို အထက် နားလည်သင့်တယ်”

သူမ အသေအချာ ရှင်းပြတော့ နေအထက် တည်ငြိမ်စွာ စဉ်းစားသွား၏။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက် တွေဝေနေပြီးမှ သူမကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

“မကို ကျွန်တော် မခွဲနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် မ ရှိနိုင်တဲ့ ဒီရန်ကုန်အထိ လိုက်လာတာ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေတာပဲ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ နေ့စဉ် စားစရိတ်က အစ တကယ် မလွယ်ဘူး”

နေအထက် ဘာကို ရည်ညွှန်းသည် ဆိုတာကို သူမ ချက်ချင်း

စိုးရီးစာပေ

နှစ်လှိုင်ထဲက ဒိုလိဟတွေ

သဘောပေါက်ပါသည်။ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်အထိ လိုက်လာသော နေအထက်မှာ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မယ်မယ်ရရ မရှိတာကို သိထားသည်။

“အထက်မှာ ငွေကြေးလိုအပ်နေတာမို့လား မပူပါနဲ့ကွာ၊ မ ညည်းယူလာပါတယ်”

စားပွဲပေါ်က ဆလင်းဘက်အိတ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နေအထက် မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ တောက်ပသွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူမကို အငေးလေး စိုက်ကြည့်နေရင်း

“အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက ကျွန်တော် မနဲ့ တွေ့ချင်တာပဲ မနဲ့တွေ့ခွင့်ရဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“အခုပဲ တွေ့နေရပြီပဲ အထက်ရယ်”

“ဟင့်အင်း မနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင်တာ၊ ပြင်ဦးလွင် အထုန်းက နေ့ရက်တွေကို မောင် တမ်းတနေတာ”

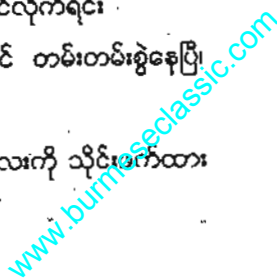
“အို”

ရှက်စိတ်နှင့် သူမ မျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားခဲ့သည်။ နေအထက် ထိုင်ခုံကို သူမနှင့်အနီးကပ်ဆုံးအထိ ရွေ့ထိုင်လိုက်ရင်း

“တကယ် ပြောတာ မ၊ မကို မောင် တမ်းတမ်းစွဲနေပြီ၊ မောင်တို့ အတူဆုံချင်တယ်”

နေအထက် လက်တွေ့က သူမ ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ထား

စိုးရီးစာပေ

ရင်း ဝန်းစွန်းလေးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ပြောသည်။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပြီး ထင်သော နှလုံးသားက နေအထက်နှင့် ဆုံတိုင်း အပျိုရိုင်းလေးလို ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်လာတတ်စမြဲ။

“နော် မ မောင်တို့ ဆုံရအောင်ကွာ နော်”

“အင်းပါ မောင်ရယ်၊ မ ကတိပေးပါတယ်၊ ဒီရက်အတွင်း တွေ့ဖြစ်မှာပါကွယ်”

“မ နော် မနှစ်သိမ့်နဲ့၊ မ မလာရင် ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်အထိ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာမှာ”

“အဲဒီလိုတော့ စိတ်ထင်ရာ မလုပ်နဲ့ မောင်၊ စိတ်ချ ကတိပေးတယ်၊ မတို့ဆုံနိုင်ဖို့ ကြံစည်ပါ့မယ်၊ ကဲ စားစရာတွေ အေးကုန် ပြီ၊ စားလိုက်ကြရအောင်နော်”

သည်တော့မှ နေအထက် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်ရင်း စာဖွဲ့ ပိုင်းပေါ်က ဟင်းတွေကို ခပ်ယူကာ သူမ ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

အသည်းဟင်းဖတ်တွေက သူမ ပန်းကန်ထဲမှာ အလုံးအပယ် ရောက်လာ၏။ နေအထက်က နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးရင်း မျက်စိတစ်ဖက် မိုတ်ပြသေး၏။

သည်လို သိတတ်ယုယမှုလေးတွေကြောင့်ပဲ နေအထက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမ ပျော်ဝင်နေခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

သတိနှင့် အသိတရားအားလုံးကို မေ့ပျောက်အောင် စွမ်း

နိုင်သော နေအထက်ရဲ့ ယုယကြင်နာခြင်းတို့က သူမအပေါ်မှာ ထာဝရ အတွက်လား။ တဖန်အတွက်လား။

ထိုမေးစွန်းတွေက နေအထက် ရှေ့ရောက်လျှင် မေ့ပျောက် ထာ နှစ်မျောသွားတတ်စမြဲ။ အခုလည်း ...။

အခန်း (၄)

“ဒေါက် ဒေါက်”

“အစ်ကိုကြီး အိပ်နေတာလား”

တံခါးခေါက်သံ နှစ်ချက်ပေးပြီး ယုယနွယ် မေးတော့မှ အခန်းထဲက တုံ့ပြန်သံကို ကြားရသည်။

“ဝင်ခဲ့ မိနွယ်”

အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ပြီး သူမ ဝင်လိုက်တော့ ဦးနေဇော် ပိုးချပေါ်မှာ ထိုင်ကာ စာဖတ်နေတာ ဖြစ်သည်။ သူမ အနားလျှောက်လာသည်အထိ မော့မကြည့်ဘဲ စာအုပ်ထဲမှာပဲ အာရုံ စိုက်ထားဟန် ရှိသည်။

ဦးနေဇော် ရှေ့ရောက်တော့မှ ဖျတ်ခနဲ သူမကို မော့ကြည့်သည်။

စိုးစိုးစာပေ

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မိနွယ်”

“မန္တလေး ကုမ္ပဏီက အမြတ်ငွေ စာရင်းတွေ ဘဏ်ကို ခွဲလိုက်တယ်။ အဲဒါ နွယ် သွားထုတ်လိုက်ရမလား လာမေးတာပါ”

ဦးနေဇော် မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်သွားကာ ခေါင်းကို ခါသည်။

ဦးနေဇော် နံဘေးက ကျောခို ထိုင်ခုံလေးကို ညွှန်ပြကာ ‘ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ့ယနွယ် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း မသွားနဲ့ မိနွယ်။ အဲဒီကိစ္စ စိုင်းမောက်ကိုပဲ တာဝန်

ခွဲထားလိုက်တယ်။ တောင်ကြီးပွဲရုံက စာရင်းတွေက အမှန်ပဲလား။ မြောက်လအတွင်းမှာ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ကျသွားတယ်”

သည်ကိစ္စကို ဦးနေဇော် မေးလာမည်ဆိုတာ သူမ ကြိုတွက်

ပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး လိမ္မော်ခြံတွေက အရင်လို သိပ်မဖြစ်

ဘူး။ ဒါကြောင့်ပါ။ ဟိုတစ်ခေါက်က နွယ် ကိုယ်တိုင် သွားပြီး လေ့လာကြည့်ပြီးပြီ။ ခြံရှင်တိုင်း ညည်းတွားနေကြတယ်။ ပွဲရုံတွေလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေကြတယ်”

ဦးနေဇော် တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် ငြိမ်သက်နေပေမယ့် စူးစူးနစ်နစ်

ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေက ယုံကြည်မှုတို့ ကင်းမဲ့နေသလို ရှိသည်။

“အင်း တောင်ကြီးဘက်က ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေ မကောင်းဘူး

ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းတော့ ရပ်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်”

စိုးစိုးစာပေ

“ဘာလို့လဲ အစ်ကိုကြီး ဒီလုပ်ငန်းတွေက ကိုကြီးရဲ့ ဘိုဘွား
ပိုင်ဆိုင်မှု ယာယီထပ်ကတည်းက လုပ်လာတဲ့ အလုပ်တွေပဲ ဥစ္စာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ ကိုယ်က ဘာကိုမှ
ပိုင်ဆိုင်တော့ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းဖို့ ခက်ခဲနေတယ်”

“နွယ် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးနေတာပဲ အစ်ကိုကြီး
ရယ်”

“အင်း မင်း အလုပ်တွေ ကူညီပေးနေတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ မင်း မနိုင်နင်းပါဘူး။ မိန်းမသား တန်ဖိုး ဦးဆောင်နေရတာ
မသင့်တော်ပါဘူး။ တောင်ကြီးဘက်က ပွဲရုံနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးခြံတွေကိုစွဲကို
ကိုယ် တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်မယ်၊ အချိန်တော့ ယူရမှာပေါ့”

ဦးနေဇော် ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီသော ကိစ္စကို သူမ ဘာမှ ဝင်
ရောက် တားမြစ်ခွင့် မရှိတာမို့ နှုတ်ဆိုတ်နေလိုက်ပါသည်။

စိတ်ထဲကတော့ ဘယ်လိုမှ အလိုမကျနိုင်တာ အမှန်။ ဦးနေဇော်
ရင်ထဲကို မြင်နေရသလို ရှိသည်။ ဒီအဘိုးကြီး လူကသာ မလှုပ်နိုင်တာ
အခန်းထဲက အပြင်ကို မထွက်ဘဲ ဘာတွေ ကြိုတင်ကြံစည်နေသည်လဲ။

ဇနီးမယား ဖြစ်သော နွယ်အပေါ်မှာတောင် ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့
နေတာတော့ ခံရခက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုယ် ဧည့်လေးကို မတွေ့တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ဘာလို့
ရောက်မလာတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား မိနွယ်”

သံယောဇဉ်ကို သတိတရ မေးလာသောကြောင့် ယုယနွယ်
မူကဲမှာ မျက်ခနဲ ဖြစ်မိပြန်သည်။ သူမကိုတော့ သတိတရ ကြင်နာယုယ
ပြောတဲ့ သံယောဇဉ်ကိုတော့ အမြဲ မေးတတ်သည်။

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ဧည့်လေးအတွက်လည်း ဘာမှ
မရှိဘဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါနော်”

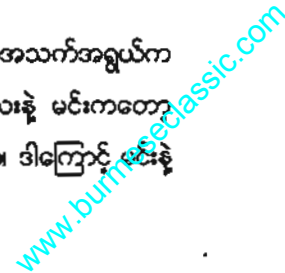
ရင်ထဲက မပါပေမယ့် ဦးနေဇော်ကို စကားချို့ချို့လေးတွေနှင့်
မိမိကို ဂရုစိုက်ပြုဖို့တော့ သူမ မမေ့ပါ။

“ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ဘာမှ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ မိနွယ်၊
အခုအထည်နေသရွေ့တော့ ကျန်းမာအောင် နေနေပြီးသားပါ။ အဲ မင်း
အတွက်တော့ ကိုယ် အကြံပေးချင်တယ်၊ မင်းအသက် ငယ်ရွယ်သေး
လို့ မိနွယ်၊ ကိုယ့်လို ဒုက္ခိတကြီးအနားမှာပဲ မင်း အချိန်မကုန်သင့်ဘူး”

သည်စကားကို သူမနှင့်ဆုံတိုင်း အစဖော်ကာ တိုက်တွန်းတတ်
တဲ့ ဦးနေဇော်ရဲ့ ဝသီ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကြီးရယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို အမြဲတမ်း ပြောနေရတာ
လဲ။ နွယ် ဘယ်တော့မှ ကိုကြီးကို မစွန့်ပြေးပါဘူး။ ကိုကြီးကို နွယ်
အတွဲအထဲ စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ”

“အဲဒီလောက် မလိုအပ်ပါဘူး၊ နွယ်၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်က
အရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန် ရောက်နေပါပြီ၊ ဧည့်လေးနဲ့ မင်းကတော့
အတတ်ပြီး အချိန်တွေ အများကြီး ဖြတ်သန်းရဦးမှာ၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့

သမီးလေး ဇဉ်အတွက် ကိုယ် စီစဉ်နေတာ”

ဦးနေဇော် စကားတွေကြောင့် သူမ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ သူမနှင့် သံယောဇဉ်အတွက်တဲ့။ ဦးနေဇော် ဘာတွေ စီစဉ်ထားသည်လဲ သိချင်မိသည်။

“မင်းဘဝအတွက်လည်း ထိုက်သင့်တဲ့ အတိုင်းအတာ ကိုပေးပေးလိုက်မှာပါ။ မင်းဘက်က ကိုယ်နဲ့ ကွာရှင်းချင်တယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး ကိုယ် လက်ခံပေးမယ်။ တရားဝင် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ ကိုယ်လက်မှတ်ထိုးထားပေးတယ် မိနွယ်”

ဦးနေဇော်က သူမဘက်ကို အပြည့်အဝ ခွင့်ပြုပေးထားတာ သူမ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ သိချင်တာ ဦးနေဇော်က သူမအတွက် ဘယ်လောက် ခံစားခွင့်ပေးမှာလဲ။

“ကဲ မင်းကို ကိုယ့်ဘက်က လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားတာ မသိပြီဆိုရင် မင်းဆန္ဒရှိတဲ့အချိန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကိုယ့်ကို ပြောမိနွယ်။ ကဲ မင်းသွားလို့ ရပါပြီ”

သူမ သိချင်သော အဖြေကို ဦးနေဇော် နှုတ်က ဘယ်ထောင့်ပွင့်မပြောတာမို့ မကျေနပ် ဖြစ်ရသည်။ အခုလည်းကြည့် ကွာရှင်းပြောနေပေမယ့် သူမအတွက် ပိုင်ဆိုင်ခံစားခွင့်ကို ရေရာတိကျစွာ မပြောပါ။

“ဘာပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ မိနွယ်”

သူမ ထွက်ခွာသွားသေးတော့ ဦးနေဇော် ထပ်မေးသည်။ သိချင်တာကို မေးပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် မမေးသင့်သေးဟု သူမ အသိစိတ်က ပြောနေတာမို့

“တခြားကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ တောင် ဦးစား ဧည့်သည်တွေ လာကြမှာ ပြောချင်လို့”

“ဟုတ်လား ဘာကိစ္စလဲ။ အလုပ်ကိစ္စလား မိနွယ်”

“အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး။ သူတို့တွေ ရန်ကုန်ကို ဧည့်လာရင်း ဘုရားဖူးကြမှာမို့ အိမ်မှာပဲ တည်းကြမှာ”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ လိုအပ်တာတော့ အိမ်ထဲ ကြည့်စီစဉ်လိုက်။ ကိုယ်က ဘာမှ တာဝန်ယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး”

ဦးနေဇော် စာအုပ်ကို ပြန်ကောက်ယူကာ စကားစမြတ်တော့ သူမ ထိုင်ခုံက ထရပ်လိုက်ရသည်။ ဦးနေဇော် ဖတ်ရှုနေသော စာအုပ်ကို ခြည့်လိုက်တော့ ဗုဒ္ဓတရားစာအုပ် တစ်အုပ် ဖြစ်နေသည်။

သူမ မျက်နှာကို မဲ့ခနဲ ပြုရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သေခါနီး ဘုရားရှုချင်နေတာလား။ အလကား အဘိုးကြီး၊ အတ္တတွေနဲ့ ပြည့်နက်နေသူဆိုတာ သူမ တစ်နေ့တခြား သိနေသည်။

တကယ်ဆို သူမလည်း အတ္တဆန်သော လူသားတစ်ဦးပဲ ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပြီးမှတော့ ထိုက်တန်မှုတစ်ခုတော့ ရရှိခဲ့

သည်

တို့သို့ထက် အသက်ထက်ဝက်နီးပါး ကြီးသော ယောက်ျား
အသက်တို့ လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်နီးပါး ပေါင်းသင်းလာခဲ့တာ ထိုင်
သင့်သော ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုတော့ ရမှ ဖြစ်မည်။

အခန်း (၅)

“ရှေ့ အရိပ် မင်းဆီက ငါ ချေးထားတဲ့ ငွေသုံးသောင်း”
ဂျင်းကျောပိုးအိတ်ထဲက တစ်ထောင်တန်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး
အရွက်သုံးဆယ်တိတိကို ရေတွက်ပြီး နေအထက် လှမ်းပေးသည်။
အိတ်ထဲမှာ ဖောင်းကားနေသော ငွေစက္ကူအထပ်တွေ ရှိနေ
ဆေးတာကို အိတ်ဖွင့်ကတည်းက သူ မြင်ခဲ့သည်။
“ငါ ကတိတည်တယ်နော် အရိပ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း မင်း
ငွေ ပြန်ဆက်တယ်၊ မင်း ငွေလိုရင်လည်း ပြော၊ ငါ လျှံနေတယ်”
ဆက်တီထိုင်ခဲ့မှာ ကျောမှီထိုင်ချရင်း စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ
ဆောက်ရင်း နေအထက် ပြောသည်။ သူ ခေါင်းကို ခါပြရင်း
“မလိုပါဘူး ငါ့ဝင်ငွေနဲ့ငါ အဆင်ပြေပါတယ် အထက် အခု

မင်း မန္တလေး ပြန်တော့မှာလား”

“နီး မပြန်သေးဘူး”

နေအိမ် မျက်နှာက စိတ်ပျက်ညစ်ညူးသွားခဲ့တာ မပုံမဖိနိမ်း နေအထက်ကတော့ လက်ထဲမှာ တစ်ဝက်နီးပါး ကျန်နေသေးသော စီးကရက်တိုကို လွှင့်ပစ်ဖို့ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် နေရာရှာဖွေနေသည်။

နေအိမ်က စားပွဲပေါ်မှာ ကြွေပန်းကန်ပြားလေးကို နေအထက် ရှေ့ကို အလိုက်သင့် ရွှေပေးလိုက်ရင်း

“မင်း စီးကရက်တွေ လွှင့်ပစ်ချင်ရင် ဒီပန်းကန်ထဲ လွှင့်ပစ် အထက်”

နေအထက် ပန်းတစ်ချက် တွန့်ရင်း လက်ထဲက စီးကရက်တို ကို ပန်းကန်ငယ်လေးထဲ လုံးချေထည့်သည်။ စီးကရက် မသောက်တတ် သော သူ့အတွက် နေအထက် ရောက်လာမှ ဆေးလိပ်ခွက် အဖြူ ပန်းကန်ပြားလေးတစ်ချပ် စီစဉ်ပေးရသည်။

စီးကရက်ကို ဘူးလိုက်သောက်ပြီး ကြမ်းပြင်ကော စားပွဲပေါ် မရှောင် ထိုးခြေလွှင့်ပစ်တတ်သည့် နေအထက်ကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ညစ်ပေနေခဲ့သည်။

နေအထက် လာရောက်နေထိုင်သည့် တစ်ပတ်သည် သူ့အ တွက်တော့ တကယ် စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေသည်။ လက်မခံချင်ပေမယ့် လည်း မဖြစ်သည့် အခြေအနေဆိုတော့ လက်ခံထားခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်ကို ခဏအလည်လာတာ ဆိုသော နေအထက်က သူ့ဟိုက်ခန်းမှာ တည်းခွင့်တောင်းသည်။ ညီအစ်ကို ဆိုတော့လည်း ငြင်းမရဘဲ လက်ခံရ၏။

ရောက်ပြီး နှစ်ရက်ပဲ ကြာသည် သူ့ဆီက ငွေသုံးသောင်း ချေးသည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်ဆပ်မည်ဆိုတာကို မယုံချင်ပေမယ့် ပေးခဲ့ရ၏။ အခုတော့ ဘယ်က ဘယ်လို အဆင်ပြေကာ ငွေတွေရလာ သည် မသိပါ။

သူ့ကို အကြွေးဆပ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေဦးမည် ဆိုတာကြောင့် စိတ်တော့ ညစ်မိ၏။

“ငါ ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဟိုက်ခန်းမှာ မနေတော့ဘူး”

ကောင်းတာပေါ့ဟု စိတ်ထဲက ရှေ့တိုမိ၏။ ဒါပေမဲ့ နေအထက် အယ်မှာ နေမှာလဲဆိုတာလည်း သိချင်သည်။ ဟိုတယ်သွားကာ အခန်း ဌာနနေမှာလား တော်ကြာ ငွေတွေကုန်ရင် သူ့ဆီပြန်လာ ဒုက္ခပေးမှာ နှိုင်းသည်။

“မင်းက ဘယ်သွားနေမှာလဲ အထက်”

သူ့အမေးကို နေအထက်က နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ပြီးကြည့်ကာ အာမှ မဖြေ။ တစ်ဖက်သားကို ဒီလို ခိုညှဲသွဲ ကြည့်တတ် ပြီးတတ်တာတွေ နေအထက်ရဲ့ မူပိုင်စရိုက်လို့ပဲ ပြောရမည် ထင်သည်။

“မင်း တိုက်ခန်းထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ခန့်ညားတဲ့ နေရာမှာ ငါ နေဖြစ်မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ငါနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင် သေးတဲ့ နေရာပေါ့ကွာ၊ နောက်မကြာခင်မှာ အဲဒီခြံတွေ လုပ်ငန်းတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အကုန် ငါ ခံစားရတော့မှာကွ အဟွန်း”

နှုတ်ခမ်းတွေ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြီးကာ ပြောနေပုံက တစ် စက်လေးတောင် အချိုးမပြေပါ။ ဒါပေမဲ့ သည်လောက် အရိပ်ပြလိုက်လျှင် ပဲ သူ မြင်သိနိုင်ပါသည်။

နေအထက် ရန်ကုန်လာခြင်းက အလည်ကိစ္စ မဟုတ်နိုင်၊ အခုပဲ ကြည့် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိသော အိတ်ထဲမှာ ငွေတွေ အထပ် လိုက် ရောက်လာသည်။ ဒါတွေက ရိုးသားမှုနဲ့တော့ မဟုတ်နိုင်။

“မင်း ငါ့ကို ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက မဟုတ်သေးဘူး အရိပ်၊ ဘာလဲ ငါ ဥပဒေနဲ့ မကင်းတဲ့ အလုပ် လုပ်နေတယ် ထင်လို့လား၊ စိတ်ချ နေအထက် ဆိုတဲ့ကောင်က အဲဒီလောက် ဦးနှောက် မသေးဘူးကွာ၊ လောကကြီးမှာ ချမ်းသာနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေမှ အများကြီး ဟား ဟား”

“မင်း သမိုင်းကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး အထက်၊ ငါက ငါ့ အစ်ကို ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ မေးတာပါ။ မင်း ငါ့တိုက်ခန်းမှာ နေ ဖြစ်တော့ဘူး ဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ငါ တာဝန်တောင် ပေါ့သေး တယ်”

သူ ဆိုတော့ နေအထက် မကျေမနပ် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်သည်။ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း သူ့ဆီ ရောက်ကာ တည်းခိုတတ်ရုံ မက ငွေကြေး အကူအညီဆိုလည်း ပေးတတ်ခဲ့ရသည်။

ကတိအတိုင်း ပြန်ပေးတတ်တာ နှစ်ခါ သုံးခါပဲ ဖြစ်ပြီး ကျန် သည့်အခါများစွာက ပြန်မရတာတွေက ခပ်များများဖြစ်၏။

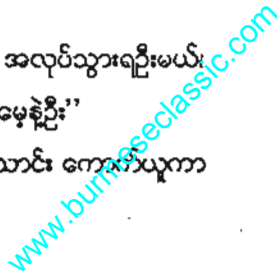
“အေး မင်းဆီက ငါ အကူအညီ ယူရတယ်ဆိုပြီး မင်း ပြော အားရှိမှာပေါ့၊ ဒီမှာအရိပ် မကြာခင် ငါ့ဘဝက ပြောင်းလဲသွားတော့မှာပါ ကွ၊ အဲဒီကျရင် ငါက မင်းကို ပြန်ကူညီနိုင်ပါပြီ”

“မလိုပါဘူး အထက်၊ ငါ ယောက်ျားပါ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ လိုအပ်ဘူး၊ ငါ့ခြေထောက်ပေါ် ငါ ရပ်တည်နိုင်တယ်”

“ကုမ္ပဏီမှာ သူဌေး လူယုံတော် မန်နေဂျာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ နေရာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလောက်ပဲ ပိုင်တဲ့ဘဝက မင်း အိပ်မက်လား အရိပ်၊ ဆော့ဇိုးပဲ ငါက မင်းလို ဘဝလောက်တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တကမ္ဘာပိုင်ရှင် သူဌေးသားမက် ဘဝတောင် မလိုချင်လို့ ရှောင်ခဲ့တာကွ၊ ငါက သူဌေးသားမက် ဆိုတာထက် သူဌေးကြီး ဦးနေအထက် ဘဝကို လိုချင်တာကွ အဟွန်း”

“အေး မင်းလိုချင်တာ ဖြစ်ပါစေ ငါ အလုပ်သွားရဦးမယ်၊ မင်း အပြင်ထွက်မယ်ဆိုရင် သော့ပိတ်ခဲ့နော် မမေ့နဲ့ဦး”

ပြောပြီးသည်နှင့် စားပွဲပေါ်က ငွေသုံးသောင်း ကောက်ယူကာ

နေအိမ် ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့က လာကြိုမည် ဖယ်ရီကားက ရှစ်နာရီဆို လမ်းထိပ် ရောက်မှာ ဖြစ်သည်။ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ စားသောက်ရင်း စောင့်လို့ မိသေးသည်။

အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် နေအထက် အကြောင်း ခေါင်းထဲ ဝင်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ မောချင်သည်။

တကယ်ဆို သူနှင့် နေအထက်က ညီအစ်ကို အရင်းအချာ တွေတော့ မဟုတ်ပါ။ ဇာတ် မန္တလေးမှာ ရှင်သန်ခွဲကြရသော ဘဝတွေက မမေ့နိုင်စရာ။

နေအထက် မိဘနှစ်ပါးက သူ့ကို လေးနှစ်သားကတည်းက မွေးစားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ သား ဘဝအရင်းအချာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကို နေအထက်နှင့် ထပ်တူချစ်ကြသည်။ နေအထက်နှင့် နာမည် ဆင်တူ အောင်ပင် နေအိမ် ဟု ပေးခဲ့ကြသည်အထိ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အသက်ချင်း မကွာကြပါ။ နှစ်လခန့် ပဲ ကွာတာမို့ အမွှာညီအစ်ကိုတွေလို အရပ်အမောင်း အလုံးအထည့်ထ အစ တူသည်။

မတူညီသည်က သူတို့ ညီအစ်ကိုရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ဖြစ်သည်။

ပညာရေးမှာ နေအိမ်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ထူးချွန်သည်။

နေအိမ် ဆယ်တန်းအောင်တော့ နေအထက်က ကိုးတန်းမှာပဲ နှစ်နှစ် ဆက်ကျကာ ပညာရေးကို ကျောခိုင်းလိုက်ရသည်။

ပညာရေးမှာ ထူးချွန်သော နေအိမ်ကို မိဘတွေက အားပေးသည်။ ရန်ကုန်မှာ အဆောင်နေ ကျောင်းတက်စေသည်။ လိုလေသေးချေ ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

နေအထက်ကိုတော့ ဖခင်ဖြစ်သူက စီးပွားရေး လောကထဲ ဆွဲခေါ်ကာ သူ ပိုင်သော ပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်စေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ နေအထက်က ဘာကိုမှ ဝါသနာပါသူ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ဗီသုကာ ပညာရပ်နှင့် ပညာရေးကို ကြိုးစားနေရင်း နောက်ဆုံး နှစ်မှာပဲ ဖခင် တိမ်းပါးခဲ့သည်။ မွေးစားဖခင် ဆိုပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ခင်မို့ နေအိမ် ဖြည့်မဆည်နိုင်ခဲ့ပါ။

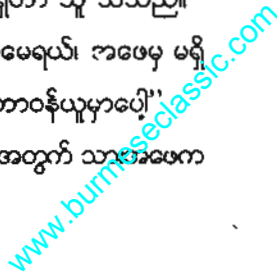
ဖခင်ဖေရဲ့ ကြီးမားသော ကျေးဇူးတွေကို သူ ဆပ်ခွင့် မရခဲ့ပါ။

“သားငယ် ဘာမှမပူနဲ့၊ ပညာရေးကိုပဲ ဆုံးအောင် သင်ယူပါ တွယ်”

အမေက ပြောပေမယ့် အဖေ မရှိတော့သည့် ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေ တို့ နေအထက် ဘယ်လိုမှ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိတာ သူ သိသည်။

“သား ကျောင်းမတက်တော့ပါဘူး အမေရယ်၊ အဖေမှ မရှိ တော့တာ၊ အဖေရဲ့ အလုပ်တွေကို သား ဆက်တာဝန်ယူမှာပေါ့”

“မဟုတ်တာ သားရယ်၊ သား ပညာရေးအတွက် သာမာန်ပေးက

အရမ်းမျှော်လင့်ထားခဲ့တာပဲကွယ်၊ ကြိုးစားစမ်းပါ၊ သား ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်တာပဲ အမေ မြင်ချင်တယ်”

အမေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုလားစွာ ဇွတ်တိုက်တွန်းနေတာမို့ သူ ရန်ကုန်ပြန်ကာ ကျောင်းဆက်တက်ခဲ့ရသည်။

အဖေ့ရဲ့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေကို နေအထက် ဘယ်လို ဦးဆောင် တာဝန်ယူနေခဲ့သည်ကို သူ ဘာမှ မသိခဲ့။ မမြင်နိုင်ခဲ့ပါ။

ကျောင်းပြီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အခြေအနေ အားလုံးသည် မယုံနိုင်စရာ ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အဖေ့ရဲ့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေက အရှုံးသံသရာတွေထဲ နစ်ကာ ဆုံးရှုံးနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြီး ဆယ်မ မရတော့သည့် အခြေအနေမို့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေကို အရှုံးနှင့် ရပ်ဆိုင်းပစ်ဖို့ အမေ ဆုံးဖြတ် သည်။

ပွဲရုံကို ရောင်းချပြီး တင်ရှိနေသော အကြွေးတွေကို ဆပ်တာ တောင် မလောက်တော့မို့ အိမ်နှင့်ကြိုက်တောင် အမေ အပေါင်ထားလိုက် ရသည်။

နေအထက်ကတော့ ဘာကိုမှ အလေးမထားဘဲ နေချင်သလို နေသည်။

အမေက ကုန်စုံဆိုင်လေးဖွင့်ကာ မိသားစု စီးပွားရေးကို တည့် မတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါပေမဲ့ ထင်သလို အဆင်မပြေပါ။ အမေ့ဆိုင်ထဲ

ငွေသေတ္တာထဲက နေအထက် ယူချင်သလို ယူ သုံးချင်သလို သုံး နှိ ခုနေတော့ ခက်သည်။

သူကတော့ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး အားစု ဝမ်းရေးအတွက် ထောက်ပံ့ပေးသည်။

နေအထက်က လောင်းကစား ဆိုလည်း မကင်းတာမို့ ငွေကြေး ပြဿနာ ရှုပ်ထွေးကာ ခြံနှင့်အိမ်ကို အပြီးရောင်းချဖို့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။

နေအထက်ရဲ့ ငွေကြေး အရှုပ်အထွေးတွေကို အမေက ခြံနှင့် အိမ် ရောင်းကာ ဆပ်သည်။ သင့်တင့်သော အိမ်လေးဝယ်ကာ နေတော့

အဖေ့ရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်လည်း မရှိတော့ပါ။

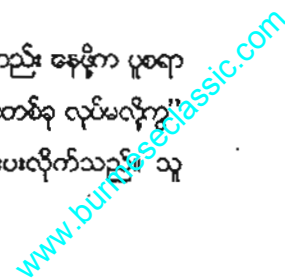
အမေ့မြေ အိုကြီးအိုမ ရောက်မှ သောကတွေနှင့် ဘဝကို ချစ်သတ်သွားခဲ့သည်။

အမေ ဆုံးတော့ နေအထက်က လက်ရှိခြံနှင့်အိမ်ကို ရောင်းကာ မိသားစု တစ်ခု လုပ်မည်ဆိုသည်။

“ဒါတော့ မင်းဆန္ဒပဲ နေအထက်၊ ငါ့အတွက် မပူနဲ့ ရန်ကုန်က မြို့ထဲမှာ ငါ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောပြီးပြီ”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း နေဖို့က ပူစရာ မရှိဘူး၊ ခြံအိမ် ရောင်းပြီး ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ငါ လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်မလို့က”

နေအထက် စိတ်တိုင်းကျလုပ်ခွင့် သူ ပေးလိုက်သည်။ သူ

လည်း ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့သည်။ နှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူ့ဘဝက တိုးတက်
ခဲ့ပေမယ့် နေအထက် သတင်းက မကောင်းခဲ့ပါ။

ရှိသမျှကုန်ကာ သူငယ်ချင်းအိမ် မှီခိုနေရသည့် အဖြစ်ကို
သူ ကြားသည်။ မကြာခဏ ရန်ကုန် ရောက်လာကာ အကူအညီ
တောင်းတတ်သည်။ ဘဝမှာ အမှားတွေ ကြုံဆုံခဲ့သည်တိုင် နေအထက်
က ပုံစံမပြောင်း။

အိတ်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိပေမယ့် ဝတ်စားထားသည့်
အဝတ်အစားတွေက သောင်းကျော်တန်တွေချည်။ စကားပြောလျှင်
လေက မလျော့။ အခုလည်း ရန်ကုန် ရောက်လာကာ ဘာတွေ
စာရင်းရှုပ်နေသည် မသိ။

မတော်ချင်ပေမယ့် တော်စပ်နေသော ညီအစ်ကို ဆိုသည့်
အသိကြောင့် သူ ပတ်သက်နေရသည်။ ပြီးတော့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကျေနပ်မှု
တွေကြောင့်လည်း နေအထက်ကို ဥပေက္ခာ မပြုရက်နိုင်ပါ။

ဝင်ရှိသမျှတော့ ခံရဦးမည်။

နေအထက် ပေးသည့် ဒုက္ခတွေက ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်
မည် မသိတော့။

အခန်း (၆)

မနက်က အိမ်ကို ဧည့်သည်ရောက်လာသည်။ ဦးစိုင်းမောက်
ထိုင်တိုင် ခေါ်ဆောင်လာသော ထိုဧည့်သည်က ဘယ်သူမှန်း၊ ယုယ
ညစ် မသိပါ။

ပြီးတော့ ဦးနေဇော်ရဲ့ အခန်းထဲကို ခေါ်ဆောင်သွားကာ
အိမ်ပိတ် ဆွေးနွေးကြသည်။ မိအေးကိုလည်း ဧည့်ခံဖို့ မခေါ်။ ဒေါ်ဆိုင်
လည်း ဝင်ခွင့်မရ။ ဘာတွေပြောကြတာလဲ။ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ
သူ့သန္ဓယ် သိချင်ပေမယ့် ဘာမှ မသိရပါ။

အခန်းတံခါး ပိတ်ကာ ဆွေးနွေးကြသည်ဖို့ သူမ ကိုယ်တိုင်
အေးဘမ်းကိုင်ပြီး သွားဖို့တော့ တံခါးအပြင်မှာ ဦးစိုင်းမောက် က
အားကြည့် ရပ်စောင့်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဧည့်သည်အတွက်”

၅၀

“ပြန်ယူသွားလိုက်ပါ ယုယန္တရား၊ ဆရာကြီးက ဘယ်သူမှ ဝင်မလာဖို့ မှာထားတယ်”

ဦးစိုင်းမောက်က သူမကိုယ်တိုင် ရောက်လာတာကိုတောင် ငြင်းပယ် မောင်းထုတ်နေတော့ စိတ်ထဲမှာ မျက်ခနဲ ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဧည့်သည်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ တွေ့လို့လည်း ပြစ်စား တယ်၊ ဘာများ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ယုယန္တရား၊ ဆရာကြီးက ဘယ် သူမှ ဝင်မလာခိုင်းနဲ့တဲ့၊ ခင်ဗျား တွေ့ချင်ရင် ဧည့်သည်ပြန်သွား လာခဲ့ဖို့”

သည်အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အားလုံးသော သူတွေက သူ့ အလိုကျအတိုင်း နာခံတတ်ကြသည်။ ဦးစိုင်းမောက် ကိုတော့ သူ့ လွန်ဆန်စေခိုင်းလို့ မရပါ။

ဦးစိုင်းမောက်က ဦးနေဇော်၏ လူယုံတော် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဦးနေဇော်ရဲ့ စကားကိုပဲ နာခံသည်။ မာထန်ထန် မျက်နှာနှင့် အမူအရာ က ဦးနေဇော်အတွက် အသက်ကိုပင် ပေးဆပ်မည့်ပုံ ရှိသည်။

“ဒီအိမ်မှာ လိုအပ်တာ စေခိုင်းဖို့ မင်း အဆင်ပြေတဲ့သူ စေခိုင်းလို့ ရတယ် မိန္ဒရယ်၊ စိုင်းမောက်ကိုတော့ မင်း ဘာမှ အမိန့် မစေခိုင်းနဲ့၊ သူ့ကို ငိုအရေးကိစ္စအတွက် တိုင်ပင်စေခိုင်းဖို့ ငါ ခေါ်လာ တာ”

စိုးမိုးစာပေ

ဦးနေဇော်ကလည်း ယတိပြတ် ပြောထားခဲ့သည်။ မကျေနပ် ဆယ့် လွန်ဆန်မရသော အရေးကိစ္စမို့ သူမ ဘာမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။

အခုလည်း အအေးဘမ်းကို ကိုင်ကာ ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။

အခန်းအပြင်ရောက်တော့ ရပ်စောင့်နေသော မိအေး လက် ထဲကို အအေးဘမ်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုးပေးခဲ့ရင်း သူမ ခြေလှမ်း ချီတာ သံယောဇဉ်ရဲ့ အခန်းဆီ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“မိဇဉ် မိဇဉ် အခန်းတံခါး၊ ဖွင့်စမ်း”

မကျေနပ် ဒေါသတွေနှင့် သူမအသံတွေ မာထန်နေခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးကို လာဖွင့်ပေးသော ဇဉ် မျက်နှာလေးက အံ့ဩစိုးထိတ် စွာ ခြောက်

“အန်တီယု ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“နင့်ကို မေးစရာရှိလို့”

အခန်းထဲအထိ လှမ်းဝင်လာရင်း ဒေါ်ယုယန္တရား ခုတင်စွန်းမှာ ငိုနေတော့ သံယောဇဉ် မျက်နှာဝန်းလေး အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေ တာမူ

“ဇဉ် နင့်ဘာဘာဆီ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဟင် ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ၊ ဇဉ် မသိဘူး အန်တီယု

သူလည်း ဘာဘာဆီ ဇဉ် မရောက်ပါဘူး”

စိုးမိုးစာပေ

“မနေ့က နင် ရောက်တယ်ခိုးလား ဘာပြောသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဘာ နားထောင်ချင်ဘယ်
လို့ တရားစာအုပ်ပဲ ဖတ်ပြပေးခဲ့တာပါ”

မိဇွန် ညာနေတာ မဟုတ်မှန်း မျက်ဝန်းလေးတွေက သိ
သေခံနေသည်။ မိဇွန်ကို ဦးနေဇော် ကလည်း သိုဝှက်ထားတာကြောင့်
ဖြစ်မည်။

ဒါ ဘယ်လိုမှ ရိုးသားမှု မရှိဟု သူမ နားလည်သည်။ တစ်
တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ပိုလို့ မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။ မိဇွန်ကထောင့်
မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းကာ သူမကို ကြည့်နေသည်။

သူမ အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်ကာ ထရပ်မိသည်။

“မိဇွန် နင့်ဘာ နင့်ကို ဘာပဲခေါ်ပြောပြော ငါ့ကို ပြန်ခေါ်
ဖို့ မမေ့နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်တီယု”

သူမကို ယောင်နုလေး ကြည့်ကာ ခေါင်းညှိတိုပြသော မိဇွန်
ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခဲ့သည်။ တကယ်ဆို မိဇွန်ကိုလည်း သူမ မယုံကြည်
တာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကလို ပံ့စား တစ်ချက်မပေးဘဲ နှိပ်ကွက်ထားတာ
သံယောဇဉ် သူမကို လေးစားကြောက်ရွံ့နေတာ ဖြစ်သည်။ ဒါက
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားလို့ မရတာလည်း သူမ သိပါသည်။

ဦးနေဇော်နဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာက သွေးသားစပ်သည့် ခွေမျိုး
မိသားစုတွေ ဖြစ်သည်။ သူမက ဦးနေဇော်နှင့်ပတ်သက်မှ တော်ရသည့်
သူမိန်းမဆိုတော့ မိဇွန်ကို ဘယ်လောက်အထိ ယုံကြည်ရမည်လဲ။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ဦးနေဇော်ရဲ့ ဧည့်
ခန်းကားကြီးက ရပ်ထားတုန်း ရှိသည်။

စားပွဲပေါ်က ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်ချင်
နေသော်လည်း အခြေအနေကို သူမ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာတော့ ဦးနေဇော်တို့ ထွက်လာကြသည်။
ထွက်ခွာသွားသော်လည်း ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော ဥပတိရုပ် ခန့်ညားသော ဧည့်သည်

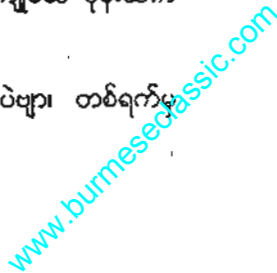
တို့ကိုလက်ထဲမှာ သားရေလက်ဆွဲအိတ် အနက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။
မီးခိုးရောင် တိုက်ပုံနှင့် ပိုးပုဆိုးပြာကွက်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဦးနေဇော်ရဲ့ ဦးချိုကို တွန်းပြီး ဦးစိုင်းမောက်က အနောက်က ကပ်ပါ
သည်။

ဦးနေဇော် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးသည်ဆိုတော့ သည်ဧည့်
သည်က အတော်ရင်းနှီးပြီး အရေးပါသည်ဆိုတာ သူမ ခန့်မှန်းမိ၏။

“ကဲ ခွင့်ပြုပါဦး ကိုနေဇော် ကိစ္စရှိရင် ကျုပ်ဆီ ဖုန်းဆက်
ပေးရင် ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ကိုသီဇော်ဆန်း ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ တစ်ရက်မှ
မိသားစုဆိုတာပေါ့”

နှုတ်ဆက်ပြီး လူကြီး ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားသည်။
ဦးနေဇော်က သူမကို တစ်ချက်လေးတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ အခန်းထဲ
ပြန်လိုက်ပို့ပေးဖို့ ဦးစိုင်းမောက်ကို လက်ပြသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

မမျှသိပ်နိုင်သော သူမ လှမ်းခေါ်တော့ ဦးနေဇော် ထု
ကြည့်ရင်း

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မိနွယ်”

“အစ်ကိုကြီးကို မေးစရာလေး ရှိလို့ပါ”

ဦးနေဇော် မျက်ဝန်းတွေက သူမကို တစ်ချက် စိုက်ကြ
ရင်း ဦးစိုင်းမောက်ကို မေးဆတ်ပြကာ သွားခွင့်ပြုသည်။ သူမ ဦး
ဇော်ရဲ့ ဝိုင်းချလေးကို အခန်းထဲအထိ တွန်းပို့ပေးသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဦးနေဇော်က သူမကို လှည့်ကြည့်

“မင်း ဘာမေးချင်လို့လဲ မိနွယ်”

“ဪ အစ်ကိုကြီးဆီ အခု ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်
ဘယ်သူလဲ သိချင်လို့ပါ”

ဦးနေဇော် မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ ကြည့်သည်။ သိချင်
ကို ဒဲ့တိုးမေးလာသော သူမကို အံ့ဩသွားပုံရသည်။ ဦးနေ
အကြောင်းကို သိနေသော သူမကလည်း ကျွဲဂိုက်မေးမနေချင်ထက်
ဒီလိုပဲ မေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်း သိချင်တာ အဲဒါလား၊ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ
ဆိုလို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး ဦးသိမ်းဆန်းပါ”

သူမ မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက်သွား၏။ ရှေ့နေဆိုတော့ ဦးနေ
ဇော် ဘာကိစ္စ နှစ်ယောက်တည်း ဆွေးနွေးကြတာလဲ။ အမွေကိစ္စတွေ
အာတွေများလားဟု တွေးမိသည်။ သူမ အတွေးကို ဦးနေဇော်ကလည်း
ကြည့်ပုံရသည်။

“သမီးလေး ဝဉ်နဲ့ မင်းအတွက် စီစဉ်သင့်တာကို စီစဉ်ချင်
ဆို ငါ ခေါ်မေးမြန်းဆွေးနွေးတာပါ။ ဘာတွေ စီစဉ်သလဲ ဆိုတာတော့
မင်း မမေးနဲ့ မိနွယ်၊ အချိန်တန်ရင်တော့ မင်း သိရမှာပါ”

စကားကို ယတိပြတ် ပြောလိုက်တာမို့ သူမ ဆက်မေးခွင့်
မထားခဲ့ပါ။ ဦးနေဇော်က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဝိုင်းချလေးကို
တိုက်ထိုင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် လှည့်ရွှေကာ စာအုပ်စင်ဆီ ထွက်သွား၏။

“ကဲ မင်းသွားတော့ မိနွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

သူမ ဘာမှ ဆက်ပြောခွင့်မရှိဘဲ ခေါင်းညိတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။
ရင်ထဲမှာတော့ သိချင်စိတ်တို့ ပြင်းထန်နေသည်။

ဦးနေဇော် ဘာတွေ စီမံနေသည်လဲ။ ပြီးတော့ သူမကို တစ်
ချက်လေးတောင် အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားတာ ဘာကြောင့်လဲ။

အတွေးတွေက ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ဆင့်ကဲနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးနေဇော်ရဲ့ ညည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။ စဉ်းစားမိရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်လာမိပြန်သည်။

ဇနီးယောား တစ်ယောက်အဖြစ် ဒီအိမ်ပေါ်မှာ သူမ ရှိနေပေမယ့် ဦးနေဇော်က အသိအမှတ်မပြုသလို နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း သေကာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နှင့် ရှင်သန်နေထိုင်ရတာ တည်းက ဖြစ်သည်။

ဟိုးအရင်ကတော့ သူမအပေါ်မှာ ဦးနေဇော် ကြင်ကြင်နာနာ တော့ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဦးနေဇော်ရဲ့ ဆက်ဆံပုံတွေက ဝတ်ကျေတမ်းကျေ သဘောဆိုတာ သူမ သိခဲ့သည်။ သူမကို လက်ထပ်ယူခဲ့ခြင်းသည်ပင် သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် တာဝန်တစ်ခုကို စောင့်ထိန်းခြင်းဟု နှုတ်ထု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဦးနေဇော်နှင့်သူမ ဆုံဆည်းခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တွေထဲ လိမ်ညာလို့ မရခဲ့တာ အမှန်။

ဒါတွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း သူမသည်လည်း ဦးနေဇော်ထံ ယုံကြည်ကိုးစားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လေတော့ ...။

အခန်း (၇)

အခြေအနေတွေက ကြုံတင်တွက်ဆ ထားသလို ဖြစ်မလာ တော့ နေအထက် စိတ်မှာ အလိုမကျသလို ဖြစ်မိတာ အမှန်။

သူ ရန်ကုန်အထိ ရောက်လာတာ မြင်ရုံနှင့် ယုယန္တယ် သူ့ အက်ကို လုံးလုံးလျားလျား ပါလာမည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ထက်တွေ့မှာက ထင်သလို မဟုတ်ပါ။

ယုယန္တယ်နှင့် တွေ့ခွင့်ရဖို့လေးတောင်မှ ထင်မှတ်ထားသလို ခလွယ်ကူပါ။ ပြီးတော့ ယုယန္တယ်ကို ကြည့်ရတာ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးအေးသွားသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မန္တလေးမှာ ဆုံခဲ့ ကြုံခဲ့တုန်းက အခြေအနေတွေနှင့် အတော် တို့ ကွာခြားလို့ နေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ မန္တလေးမှာ ဆုံကြတုန်းက နာရီပိုင်းလေးနှင့်

သူတို့ နောင်တွယ်သွားခဲ့ကြသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဘတ်ဒေးပါတီပွဲ တစ်ခုကို ဖောက်ခွဲရင်း ယုယန္တယ်ကို သူ စတွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ဒီပွဲက မွေးနေ့ရှင် 'ဝတ်ရည်မျိုးကျော်' ဆိုတာ သူနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက် မဆက်နွယ်ပါ။ မန္တလေးမြို့ရဲ့ အထင် ကရ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားကြီး ဦးမျိုးကျော်ဆွေရဲ့ သမီး မွေးနေ့ ပါတီကို ဖေယျာနိုင်နှင့် ကပ်ပြီး သူ လိုက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပထမ ရည်ရွယ်ချက်က ဖေယျာနိုင်ကို ခုတ်လှုပ်ကာ ဝတ် ရည်မျိုးကျော်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ ဖြစ်သည်။ ဝတ်ရည်မျိုးကျော်နှင့် ငြိတွယ်သွားလျှင် သူ့အတွက် ဘာမှအရှုံးမရှိနိုင်တာ အမှန်။

ပါတီပွဲရောက်မှ အခြေအနေတွေက လွဲချော်ကုန်သည် အဖော်အပေါင်းတွေနှင့် ပျော်မြူးနေသော ဝတ်ရည် အနားကို သူ ကပ်ဖို့ မလွယ်တာမို့ စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း အကြံထုတ်နေတုန်းမှာ ယုယန္တယ်ကို မြင်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ဗေဒါရောင် ဆင်တူဝတ်စုံနှင့် သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ခန့် ကြီးကျယ် သော ယုယန္တယ်က သူနှင့်တစ်ဝိုင်းကျော် စားပွဲဝိုင်းမှာ အဖော် လင်မယား စုံတွဲတစ်တွဲနှင့် ထိုင်နေသည်။

“အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ လာတာလား မယု”

“အင်း အလုပ်ကိစ္စလည်း ပါတယ်။ ဦးမျိုးကျော်ဆွေရဲ့ သမီး”

မွေးနေ့ပွဲနဲ့လည်း ကြိုသွားလို့လေ မမစိမ်းရဲ့”

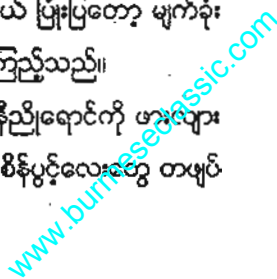
“ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ ပြန်ဖြစ်မလဲ မယု”

“အင်း ဒီက ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်မှ ပြန်မယ်။ အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်”

“ဒါဆို တစ်ရက်လောက် ထမင်းစား ပိတ်ရဦးမယ်”

ပြောနေသည့် စကားတွေ နားထောင်ရင်း သူ စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက မန္တလေးက မဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်သူတဲ့။ အသက်က သုံးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် နုရွှေနေအောင် ပြင်ဆင် ထားသော အလှအပတွေက ချာတိတ်မတွေ ရှုံးလောက်သည်။ မလှ ထာကို လှအောင် ပြင်ဆင်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ

နဂိုလှပပြီး အလှကို ပိုနုပျိုထင်ပေါ်အောင် ပြင်ဆင်ထားတာမို့ ကြည့်ကောင်းတာတော့ မှန်သည်။ လှတာ မြင်ရင် ခံစားတတ်သော သူ့မျက်ဝန်းတွေက သူ့မရဲ့ ချက်နှာလေးပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ နှစ်မြောနေခဲ့သည် မသိ။ ကြာတော့ သူမက သတိထားမိသွားကာ သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။ မသိကျွမ်းပေမယ့် သူ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြတော့ မျက်ခုံး လေးတွေ အံ့သြသွားသလို တန်းကာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ ကျောလယ်ခန့်ထိ ရှည်သော ဆံပင်နီညိုရောင်ကို ဖားလျား နူးထားပေမယ့် ကြည့်ကောင်းသည်။ နားမှာက စိန်ပွင့်လေးတွေ တဖျပ်

ဖျပ်လက်နေသည်။ လည်တိုင်ကျော့ကျော့မှာ ပလက်တီနမ် ကြိုးပျော့ နှင့် စိန်လည်ဆွဲလေးက ထင်းလို့နေ၏။

ဟင်းချိန်းလေးကော လက်စွပ်လေးပါ စိန်ပွင့်တွေ ဖြာလက် ကာ ဝင်းပနေသော အလှနတ်သမီးလေးက ခုချိန်မှာ ဝတ်ရည်မျိုးကျော် ထက် သူ့စိတ်ကို ပိုလို့ ဖမ်းစားနိုင်သည်။

ကြည့်ရတာ ရန်ကုန်က သူဌေးမလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင် သည်။ သူ့ခန့်မှန်းချက် မလွဲနိုင်ဟု ထင်သည်။

သူ စောင့်ကြည့်နေတုန်းမှာ သူမနှင့်အတူ ထိုင်စကားပြော နေသော စုံတွဲ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတာမို့ စားပွဲဝိုင်းမှာ သူမ တစ် ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

ဇေယျာနိုင်ကလည်း သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ တခြားဝိုင်းမှာ စကားကောင်းနေတာမို့ သူ မမလှလှရဲ့ စားပွဲဝိုင်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါနော် မေ”

မော့ကြည့်တော့ မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့ကို တဒဂံတော့ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြရင်း

“ရပါတယ် ထိုင်ပါ တို့က ခဏနေရင် ပြန်တော့မှာ”

သူ ထိုင်ခုံမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်မိရင်း

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မမ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသလား ဟင်၊ အဖော်မရှိလို့ ပျင်းနေတာ၊ မမလည်း ကျွန်တော့်လို ပျင်းနေမှာ

စီးလို့ပါဗျာ”

ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခင်မင်ဖော်ရွေအောင် ဆတ်ဆတ်တတ်တာ သူ အကျွမ်းကျင်ဆုံး အရည်အချင်း တစ်ခုပါပဲ။

အိမ်ပိုင်းလေးမှာပဲ သူမနှင့် ခင်မင်စွာ စကားတွေ ပြောဖြစ်သည်။

သူ ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း မမက ရန်ကုန်က ရောက်လာသော နည်းသည် ဖြစ်သည်။ မန္တလေးက ကုမ္ပဏီတွေမှာ ရှယ်ယာဝင်ထား သော ကိစ္စတွေကိုပါ သူ အနည်းငယ် သိခွင့်ရသည်။

ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေသော မမ ယုယန္တယ်နှင့်ပတ်သက် သောအရာတွေကို နောက်နှစ်ရက်မှာပဲ သူ အားလုံး ကြားသိခွင့် ရလိုက် သည်။

သူ တွက်ဆထားသလို မမ ယုယန္တယ်သည် ငွေကြေးနေ နည်းစုံကြွယ်ဝသော အခြေအနေ တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ သူမ ဆတ် အသက် ထက်ဝက်ကျော်ခန့် ကြီးသော ယောက်ျားက တကယ့် ဆော့(စ်)တစ်ယောက်။ သနားစရာကောင်းသည်က လက်တွေ့မှာတော့ ချီးယောက်ျားက ကားအက်ဆီးဒင့် တစ်ခုကြောင့် ခါးရိုးထိခိုက်ကာ ဆောက်ပိုင်း သေနေသော ဒုက္ခိတ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ဒါတွေကို သိလိုက်တော့ မမ ယုယန္တယ်ဆိုတာ သူ့ဘဝ ဆစ်ဒလုံးကို ပြောင်းလဲသွားနိုင်စေမည့် သားကောင်ဟု သူ သိလိုက် သ်။

ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးလာသော အခွင့်အရေးကိုတော့ သူ ပိုင်နိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

မမ တည်းခိုသော ဟိုတယ်ရှေ့မှာ စောင့်ပြီး မမနှင့် ထပ်ဆုံ အောင် သူ ဖန်တီးခဲ့သည်။

“မမကို သတိရလို့ ထွက်လာတာ မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မပြန်ခင်လေး မန္တလေးမြို့ထဲ လှည့်မလို့ကွ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ၊ ကျွန်တော် မမ သွားချင်တဲ့ နေရာအနှံ့ လိုက်ပို့ပေးချင်လို့ပါ”

ဇေယျာနိုင် ဆီက ယူလာသော ကားနှင့် မမကို သူ လိုက်ပို့ ပေးရင်း ခင်မင်ကျွမ်းဝင်မှုတွေ ပိုခဲ့သည်။ မမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ တွယ်တာရိပ်တွေ ခိုတွယ်နေတာကို သူ သိသည်။

နေ့စဉ်တိုင်း မမရဲ့ အနားမှာ သူ အရိပ်လို ရှိနေရင်း မမ လိုအပ်သမျှ ကိုယ်ရံတော်လေးလို ရှိနေခဲ့သည်။

“အခု ရာသီဆိုရင် ပြင်ဦးလွင်မှာ အတော် နေလို့ကောင်း တယ်၊ မမ ဆန္ဒရှိရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးချင်တယ်”

“အင်း၊ မမလည်း သွားချင်တယ်၊ အထက်”

“ဒါဆို မမ ရန်ကုန် မပြန်ခင် ကျွန်တော် ပို့ပေးမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အထက်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့မမ ဒီထို ခင်မင်နေတာမသင့်ဘူး၊ မဖြစ်သင့်ဘူးကွယ်”

“ဘာလို့လဲဟင် မမ”

“မမကို မင်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်၊ မမမှာက ခင်ပွန်း လင် အတန်းရှိတယ်”

မပုံမရဲ မျက်နှာလေး ငုံ့ကာ ဆိုသော မမ စကားကြောင့် သူ နှစ်နှစ်စွာပဲ ပြုံးလိုက်ရင်း

“အဲဒါက မမနဲ့ကျွန်တော့်ကြားက ခင်မင်မှုကို ထိခိုက်စေတဲ့ အရာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ မမ အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် သိထား တယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မမဘဝကို သိရတော့ ကျွန်တော် စာနာသနား တယ်ဗျာ”

သူ့ရဲ့ ယုယုယယ စကားတွေအောက်မှာ မမ ယုယုနွယ် နေရာပျော်ဝင်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

ပြင်ဦးလွင်ကို မမနှင့် အတူ ရောက်ခဲ့ကာ ပျော်ရွှင်ခဲ့သော အစပတ်ဆိုသည် ကာလသည် မမရဲ့နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်ချုပ်နှောင် နိုင်ခဲ့ပြီဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။

သူ ပိုင်ဆိုင်လိုသော ဘဝကို မမက ပေးနိုင်မည်ဟု သူ ယုံသည်။ ထို့အတွက် မမ ယုယုနွယ်ကို အပိုင်ချဉ်းကပ်ဖို့ သူ ရည်ရွယ် တည်

ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန် ပြန်သွားသည်အထိ မမက သူ့ဆီကို ဖုန်း
တောင် မဆက်သွယ်ခဲ့ပါ။ မမ ရှိသည် ရန်ကုန်အထိ သူ လိုက်လာ
တော့ မမ အံ့ဩသွားခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

ရန်ကုန်မှာ သူ့ရဲ့ညီ နေအရိပ် ရှိတာ မမ မသိ။ နေအရိပ်ရဲ့
တိုက်ခန်းမှာ တည်းခိုနေတာကိုလည်း သူ အသိမပေးဘဲ တည်းခိုခန်း
တစ်ခုမှာပဲ ပြောထားခဲ့သည်။

သူ ငွေလိုသည်ဆိုတော့ မမက အသုံးစရိတ် ငွေသုံးသိန်း
ထုတ်ပေးသည်က အလွယ်တကူ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီအခြေ
အနေပေါ်မှာ ကျေနပ်နေဖို့ လာခဲ့တာမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။

အခွင့်ကောင်း တစ်ခုကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ဖို့ လာခဲ့တာပဲ
ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း...။

“ဘာရယ် အထက် တည်းခိုခန်းမှာ မတည်းဘူးဆိုတော့
အထက်က ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ”

ဖုန်းထဲမှာ ဖွင့်ပြောလာသည့် နေအထက် စကားကြောင့် သူ
အလန့်တကြား မေးမိသည်။

“မောင့်အတွက် ရန်ကုန်မှာ တည်းခိုရာ ဖိတ်ခေါ်မှု မရှိတာ
မောင်က မ အနားမှာ နေချင်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ အထက်ရယ်”

“ဘာမဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိမှာလဲ မရယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ
အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ လာတည်းကြမှာပဲ၊ မောင်ကလည်း ဧည့်
သည် တစ်ယောက်အဖြစ် လာနေမှာပေါ့”

နေအထက် ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တဖွတ်ထိုး တောင်းဆို
သည်။ ကိုယ့်အရေးကိစ္စတွေနှင့် စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးနေရသည့် အချိန်
နေအထက်က တမောင့်။

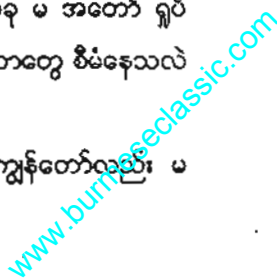
“မ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“အထက် ပြောတာကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ မတို့အိမ်ထဲအထိ
အထက် လာနေမယ်ဆိုရင် မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်၊ ဦးနေဇော်
အသွားရင် မကောင်းဘူး”

“ဘာ ဂရုစိုက်စရာလဲဗျာ၊ သူက မကို အချိန်မရွေး ကွာရှင်း
ကြောင်း ခွင့်ပြုထားတာပဲ၊ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်တောင်
မထိုးထားတယ်ဆို၊ မကို သူ အလိုမရှိတာ သေချာနေတာပဲဗျာ၊
အညီ မက နောင်တွယ်နေရတာလဲ”

“မင်း ဘာမှမသိသေးဘူး အထက်၊ အခု မ အတော် ရှုပ်
ထွေး စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ဦးနေဇော်က ရှေ့နေနဲ့ ဘာတွေ စီမံနေသလဲ
အဘိုး”

“အဲဒါကို မ သိအောင် စုံစမ်းလေ၊ ကျွန်တော်လည်း မ

အနားမှာ အနီးကပ် ရှိနေမယ်၊ စိတ်ချ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိစေရပါဘူး။ ကျွန်တော်က မ ဆီလာလည်တဲ့ ဧည့်သည်လို နေမှာပါ။ မ အတွက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း ဖြစ်ချင်တယ်”

နေအထက် စကားတွေကြောင့် သူမ တွေ့သွားတာတော့ အမှန် လက်ရှိအချိန်မှာ သူမ စိတ်တွေ မွန်းကြပ်ညစ်ညူးနေတာ အမှန် ဖြစ်သည်။

ဦးနေဇော်နှင့် ရှေ့နေကြီးတို့ လျှို့ဝှက်စီစဉ်နေသည့်ကိစ္စ၊ ဦးနေဇော်ရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေ သူမအပေါ် သူစိမ်းဆန် ခါးသီးလာသော ကိစ္စ၊ ဒါတွေက ခံရခက်စေသည်။

တကယ်ဆို သူမဘက်က ဦးနေဇော်အပေါ်မှာ ချို့ချို့သာသာ ဂရုစိုက် ဆက်ဆံပေးမလှလည်း ဦးနေဇော်က အသိအမှတ် မပြုထား ခဲ့ဘူး။

“မ ဖုန်းဆက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

“တို့ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲနေတာ အထက်၊ တို့လည်း မင်းနဲ့အတူ နေချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရင် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ထိခိုက်မှာ စိုးတယ်၊ တို့အပေါ် ဦးနေဇော် သံသယ ဝင်သွားရင် ဆုံးရှုံးနှစ်နာမူတွေ ရှိနေနိုင်တာ မင်း သိပါတယ်”

“မ စကားကို မောင် လက်ခံတယ်၊ နားလည်တယ်။

...အောင် မောင်က လုပ်ပါ့မလား၊ စိတ်ချပါ မောင် မရိပ်မိအောင် ပြုပါမယ်၊ ဒါကို မ အကြွင်းမဲ့ ယုံ”

နေအထက် ကတိပေးနေတော့ သူမ ယုံသည်။ နေအထက် နဲ့အတူ ဘယ်လို ယောက်ျားလဲ သူမ သိနားလည်ပြီးခဲ့ပြီ။ သူမကို နှစ်သက်ခဲ့တာလည်း ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ပဲလေ။

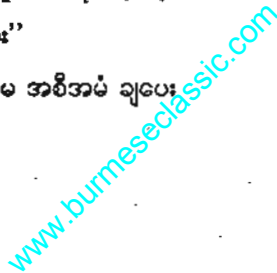
ဖြေ့ မြေ့ချင်းတော့ ခြေမြင်ပြီးသား။ နေအထက် လိုချင် သော အခြေအနေ တစ်ခုကို သူမဘက်က ပေးနိုင်သည်။ နေအထက်ဘက် ကလည်း သူမ လိုချင်သော ယုယကြင်နာမှုတွေတော့ ပြန်ပေးဆပ်ရမည်။

“ကဲ အထက် ဆန္ဒကို မ လက်ခံတယ်၊ အရေးကြီးတာက အထက်နဲ့မတို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေအတွက် ဆင်ခြင်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတော့ အထက် သိထားရင် ပြီးပြီ”

“ok မ စိတ်ချ အထက် ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် မတို့အိမ်ကို သွားခဲ့ရမလဲ ပြောဦးလေ”

“ဒီလိုလုပ် မနက်ဖြန် ရှမ်းပြည်နယ်က ဧည့်သည်တွေကို မ ယာဉ်ကွင်း သွားကြိုရမယ်၊ မောင် လေယာဉ်ကွင်းက ကိုးနာရီ အထိ စောင့်နေ၊ ပြီးရင် အဲဒီ ဧည့်သည်အုပ်စုနဲ့အတူ အိမ်လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ဒီလို ဘယ်သူမှ ရိပ်မိစရာ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

အခြေအနေတွေ ပိပိရိရိ ရှိစေအောင် သူမ အစီအမံ ချပေး ထိုက်တော့ နေအထက် နာခံခေါင်းညှိတ်သည်။

အိမ်တို့ ရောက်လာမည့် ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ဦးနေဇော်နှင့်
အိမ်ထောင်လူတွေလည်း ပါတာမို့ နေအထက်ကိုလည်း ဦးနေဇော် သံသယ
ခံကာ တော့လာပါ။

တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ဦးစိုင်းမောက်နှင့် သံယောဇဉ်တို့ကိုပဲ ဂရုစိုက်
ရမည်။ ဦးနေဇော်က အိမ်ခန်းထဲက အပြင်ထွက်တတ်တာ မဟုတ်
တာမို့ ပြဿနာ မရှိ။

နေအထက် တစ်ယောက် သူမ အနားမှာ ရှိနေမည့်အပြင်
ကတော့ ရင်ခုန်စရာတော့ ကောင်းပါသည်။

အခန်း (၈)

“ဒေါက် ဒေါက်”

“မမလေး”

အခန်းတံခါး ခပ်တိုးတိုး ခေါက်သံနှင့်အတူ မိအေး အသံ
ကြားလိုက်ရသည်။ ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို အသာချကာ
ခုတင်ပေါ်က လျောဆင်းခဲ့ကာ လော့ချပိတ်ထားသော တံခါးကို
ဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

အခန်းအပြင်ဘက်မှာ မိအေးကို စားသောက်စရာတွေ ထည့်
ထားသော လင်ပန်းကိုင်လျက် မြင်လိုက်ရတာမို့ အံ့ဩသွားမိ၏။

“ဘာလဲ အဲဒါတွေက ဘာလုပ်တာလဲ မိအေး”

“မမလေးအတွက် ညနေစာ လာပို့တာပါ”

ဧည့် နားမလည်နိုင်အောင် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွား

ခဲ့သည်။ အခန်းထဲအထိ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ လာပို့ပေးနေတာ သူ့ဆန်းနေသည်။

“ဘာလို့ အခန်းထဲအထိ လာပို့ပေးတာလဲ၊ ငါက လူမမာ မဟုတ်ဘဲ၊ ခါတိုင်းလိုပဲ ဆာမှ လာစားမှာပေါ့”

“မကြီးက ပို့ခိုင်းတာပါ။ ဒီရက်တွေမှာ မမလေးအတွက် ထမင်းနဲ့ဟင်းကို အခန်းထဲ ပို့ခိုင်းလို့ပါ”

မိအေး ပြောရင်း လင်ပန်းလေးကို သယ်ယူပြီး အခန်းထဲ စားပွဲပေါ်က ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

အန်တီယုက စိစဉ်ခိုင်းတာတဲ့။ သည့်အတွက် ဧည့် ငြင်းစွမ်း မရှိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ အဖြေရှာမရနိုင်သလို ဖြစ်နေတာ

“အန်တီယုက ဘာဖြစ်လို့ အခုလို စိစဉ်ရတာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ စိစဉ်တာပေါ့ ဧည့်”

အသံကြောင့် ဧည့် လှည့်ကြည့်တော့ အခန်းတံခါးပေါ်မှာ အန်တီယု ရပ်နေခဲ့သည်။ နီညိုရောင် ညဝတ်ပိုးဂါဝန်ရှည်ကြီးကို အန်တီယု ဝတ်ဆင်ထား၏။ ရေချိုးခေါင်းလျှော် ပြီးစမို့ ထင်သည်။ လှိုင်းထူဆံညိုတွေကို ဖားလျှားချထားသည်။

ဖြူဝင်းနေသော မျက်နှာမှာတော့ ညလိမ်းခရင် တစ်ခုလေး လိမ်းခြယ်ထားသော သေချာ၏။ အခန်းထဲအထိ အန်တီယု ခြေလှမ်းလှမ်းဝင်လာပြီး ဧည့် အနားမှာ ရပ်သည်။

“အခု အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်၊ တောင်ကြီးက ဧည့်သည်တွေလေး ဒီမှာ သူတို့ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် တည်းကြမယ်၊ အိမ်အောက်ထပ်မှာ သူတို့တည်းဖို့ စီစဉ်ပေးထားတယ်”

အန်တီယု ရှင်းပြသမျှ ဧည့် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်နေ နိုင်သည်။

“ဧည့်သည်တွေ ရှိနေတဲ့ ရက်တွေမှာ ဧည့်ကို အောက်ထပ် ဆောင် ဆင်းမလာစေချင်ဘူး”

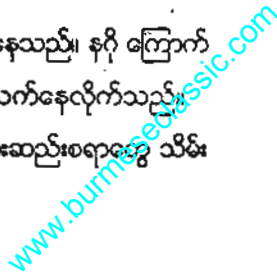
အန်တီယု အမိန့်ကြောင့် ဧည့် မျက်မှောင်လေး တွန့်ကုပ်သွား သည်။

“ဧည့်က အဲဒီရက်တွေမှာ အခန်းထဲမှာပဲ နေရမယ့် သဘော ထား အန်တီယု၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“တို့စကားကို မင်း မေးခွန်းတွေနဲ့ ခွန်းတုံ့မပြန်နဲ့ မိဧည့်၊ မင်းကို အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဧည့်သည်တွေ နီးနေလို့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်စေချင်တာ၊ သူတို့က သူစိမ်းတွေ ယောက်ျားလေးတွေလည်း ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မသင့်တော်လို့ ပြောနေ တာ”

အန်တီယု စကားသံတွေက မာထန်လို့နေသည်။ နဂို ကြောက် စိတ်ကလေးနှင့် ဧည့် ခေါင်းတလေး ငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

“မိအေး သူ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ သိမ်းဆည်းစရာတွေ သိမ်း

လာ၍ နင်တို့တို့လည်း ငါ မှာထားမယ်နော်၊ ဧည့်သည်တွေကို စပ်စပ်ရှာ
လှမ်း အရာထင်နေတာ ငါ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။”

တောအဆုံးမှာ အန်တီယု ကျောခိုင်း ထွက်သွားခဲ့သည်။
အောက်တော့ ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းစားပွဲလေးအနားမှာ မတ်တော်
ထလေး ရှိနေသည်။

တကယ်ဆို မိအေးကော ဒေါ်ဆိုင်ပါ အန်တီယု ဆိုလျှင် တူ
နေအောင် ကြောက်ကြသည်။ အားလုံးသည် အန်တီယု စေလိုရာ
နာခံဖို့ အသင့်ရှိနေတတ်သူတွေပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီလို လူတွေကိုမှ အန်တီယုက ခန့်အပ်စေခိုင်းထားတော့လည်း
ဧည့် ဘာများ ဝင်ပြောနိုင်မည်လဲ။ အန်တီယုကို ဧည့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း
ဟိုစဉ်ကတည်းက လေးစားကြောက်ရွံ့ခဲ့တာပဲ ဖြစ်၏။

“မမလေး ထမင်းစားလိုက်ပါဦးနော်”

စားချင်စိတ်တို့ မရှိပေမယ့် မိအေးကို စာနာသနားတာမို့ စားပွဲ
ပုလေး ရှေ့က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ထည့်ပေးထားသော ထမင်းတစ်ပွဲတောင် ဧည့် ကုန်အောင်
မစားနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဟင် ဝပြီလား မမလေး၊ နည်းလိုက်တာ”

“တော်ပြီ သိမ်းသွားတော့ မိအေး”

စိတ်က အလိုမကျ စိတ်တို့နှင့် ညစ်ညူးနေခဲ့တာမို့ ဧည့် စကား

ဧည့် ပြောချင်စိတ် မရှိပါ။ မိအေးက မန်းကန်တွေကို ပြန်သိမ်းဆည်း
အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဧည့် အခန်းထဲမှာ မနေချင်တာမို့ ဝရန်တာလေးဆီ ထွက်ခဲ့

ဧည့် ညနေခင်းဆို ခြံထဲဆင်းကာ ဧည့် အမြဲတမ်း လမ်းလျှောက်နေကျ

အဆင့် ဒီနေ့တော့ ဧည့် အိမ်အောက်ထပ်ကိုတောင် ဆင်းလိုရမှာ မဟုတ်

တော့ပါ။

အန်တီယု အပေါ်မှာလည်း ကလန်ကဆန် မလုပ်ချင်ပါ။

ဧည့်သည်တွေ အိမ်ကို ရောက်လာမည်ဆိုတာတော့ ဧည့် မနေ့

အတည်းက ဘာတ ပြောပြထား၍ သိထားသည်။

တောင်ကြီးက ဘာဘရဲ့ စီးပွားပါတနာတွေ ဆိုပေမယ့် ဘာဘ

အောင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေမှန်းမသိဟု ပြောသည်။ အန်တီယုကသာ

အိမ်ထဲကနေ ကိစ္စတွေမှာ တာဝန်ယူနေခဲ့သည်မို့ ဘာဘ ခြေစာရင်းဇယား

အတွက်လွှဲ၍ ဘာမှ မသိရပါ။

ဘာဘရဲ့ စိတ်ကို ဧည့် နားလည်သလို ရှိသည်။

ဘာဘသည် ဒုက္ခိတ ဘဝရောက်သွားကတည်းက အရင်ကလို

အောက်မြက်တက်ကြမှုတွေ မရှိတော့ပါ။ အချိန်ပြည့် အခန်းထဲမှာပဲ နေ

အညွှတ်က များသည်။

ပြီးတော့ အန်တီယုအပေါ်မှာ ဘာဘရဲ့ ဆက်ဆံပုံတွေက ပိုလွှဲ

အဆင်မပြေလာသလိုလည်း ထင်မိ၏။

တကယ်ဆို ဘာတဲ ဒီလို မလုပ်သင့်ဟု ဧည့် ထင်သည်။ အန်တီ
ယုသည် ဘာတဲ တရားဝင် ဇနီးမယား တစ်ယောက်ပဲလေ။

အခုတော့ ဘာတဲ အပြုအမူတွေက နားလည်ရ ခက်သည်။
အန်တီယုက ဇနီးမယား တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်သည့်ပုံ မရှိ။ ပြီးတော့
ဘာတဲ စိတ်နေသော ကိစ္စတွေ

အန်တီယု မသိအောင် ဘာတဲ ဘာတွေ ကြိုတင်ကြံစည်နေသည့်
လဲ။ ဧည့် အသေအချာတော့ မသိပါ။ ဘာတဲ တစ်ခါခေါ်ပြောဖူးသော
ဧည့် အနာဂတ်အတွက်ပဲလား။

ဧည့် ဘာမှမသိတာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ လက်ရှိမှာတော့
ဧည့်သည် ဒီခြံကြီးထဲမှာ နေထိုင်ရင်း တစ်လနေလို့ အပြင်ကို တစ်ခေါ်
ထွက်ခွင့် မရပါ။ ဧည့် အပြင်ထွက်ရလျှင်လည်း အန်တီယု ပါတတ်သည့်
ပလာဇာမှာ ဧည့်ကို တစ်လတစ်ခါ အဝတ်အစားတွေ လိုက်ထု
ပေးတာမျိုး ဖြစ်သည်။

အန်တီယုသည် ဧည့်ကို ဂရုစိုက်တတ်သလို ခွန်းတုံးမလှ
အောင်လည်း တင်းမာပြတတ်သူ ဖြစ်သည်။

နားလည်ရခက်သော အန်တီယုကို ဧည့် ချစ်လည်းချစ်သော
ကြောက်လည်း ကြောက်ပါသည်။

အခုကိစ္စမှာလည်း သူစိမ်းယောက်ျားတွေနှင့် ဧည့်ကို အန်တီ
က မျက်နှာချင်းတောင် ဆိုင်စေချင်ပုံ မရတာ သေချာ၏။ ဒါ အန်တီ

စေတနာလား။

ဧည့်အတွက်ကတော့ မွန်းကြပ်စရာ ကိစ္စကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့
ထည်း မလွန်ဆန်နိုင်သော ဧည့်အဖြစ်ဟာ...။

“ဧည့်လေး”

အခန်းထဲက ဒရင်းဘတ်မှာ ဧည့် စာဖတ်နေတုန်း ခေါ်သံနှင့်
အတူ ဧည့်ထားသော တံခါးပွင့်လာ၏။

အန်တီယု လက်ထဲမှာ ကော်ဖီဘင်းလေးကိုင်ထားသည်။ ပြီး
တော့ ဧည့်ဆီ အပြုံးနှင့် လျှောက်လာသော အန်တီယု မျက်နှာက
ညနေတုန်းက ဆူပူထားပုံနှင့် တကယ့်ကို တခြားစီ ဖြစ်၏။

“ဧည့်လေး ထမင်းသိပ်မစားနိုင်ဘူးဆို၊ ဒါကြောင့် အန်တီယု
ကော်ဖီနဲ့မုန့် လာပို့တာ”

ဒရင်းဘက်ဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ် ကော်ဖီဘင်းကို တင်ရင်း
ခုံပုလေးမှာ အန်တီယု ဝင်ထိုင်သည်။

ညဝတ် ပိုးအင်္ကျီနီညိုရောင်နှင့် အန်တီယု ခန္ဓာကိုယ်မှ သင်းယုံ
ထုံ ရေမွှေးရနံ့လေးကို ဧည့် ရှုရှိုက်နေရသည်။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတောင်
အန်တီယုသည် လှပရှင်းသန့်အောင် နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်၏။

“ဧည့်လေး သောက်လိုက်နော်၊ ညတစ်ရော့နီးမှ ငိုက်တာနေ
မယ်”

ဒီလို ဂရုစိုက်ယုယလာပြန်တော့ ဧည့် မနေတတ်ပြန်ပါ။ အန်တီ လှတိုလည်း ပိုလို့ ချစ်ခင်မိ၏။

“ဧည့် ဆာတော့ မဆာသေးပါဘူး၊ အန်တီယုရဲ့”

“နည်းနည်းတော့ သောက်လိုက်ကွယ်၊ ထမင်းစားတာ တစ် ပန်းကန်တောင် မကုန်ဘူးဆို ဘာလဲ အန်တီယုကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဟင့်အင်း ဧည့် စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ အန်တီယုရဲ့”

အန်တီယု နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှပစွာ ပြုံးရင်း ဧည့် နဖူးပေါ်က ဆံနွယ်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးသည်။ ပြုံးမှ

“အန်တီယုက ဧည့်လေးကို ဂရုစိုက်တာပါကွယ်၊ အစားအအိမ် ပျက်ရင် မကောင်းဘူး၊ ကလေးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက ဧည့်လေး ပိန်သွားရင် အန်တီယုကို အပြစ်တင်ဦးမယ် ကဲ ကော်ဖီသောက် မုန့်စားပြီးရင် ဟောဒီ အားဆေးတွေ သောက်လိုက်”

“ဟင် အန်တီယုကလည်း ဧည့်မှ အားဆေး မသောက်ရင်တာ”

“သောက်ပါ ကလေးရယ် အင်အားပြည့် လန်းဆန်းတာပေါ့၊ အန်တီယုတောင် ဒီအားဆေးကို ပုံမှန်သောက်တာ”

နောက်ဆုံးတော့ ဧည့် မငြင်းနိုင်ဘဲ ခေါင်းကလေးညိတ် နှာခံ လိုက်ရပါသည်။

အန်တီယု ကျွေးသော ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို စားကာ အားဆေး နှစ်ပြားကိုပါ သောက်လိုက်ရ၏။ အန်တီယု ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့်နေ

ဆာ ဧည့်လည်း ပြန်ပြုံးပြမိ၏။

“ဟို ဧည့်သည်တွေက ဒီမှာ ဘယ်လောက် ကြာဦးမှာလဲဟင် အန်တီယု”

“ဘုရားဖူးရင်း အလည်သဘော လာကြတာ ဆိုတော့ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်ပါကွယ်၊ စီးပွားရေးသမား သက်သက်တွေပါ”

“သူတို့ မြန်မြန်ပြန်မှပဲ ဧည့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရမှာ၊ ငြိမ်းဆင်းချင်တာတောင် မဆင်းရဘူး၊ ဟွန်း”

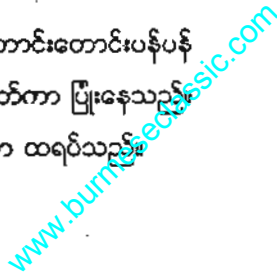
အန်တီယု စိတ်ကြည်လင်နေတော့ ဧည့်လည်း အလိုမကျ စိတ် ဆေးကို ဖွင့်ဟဆိုမိသည်။ အန်တီယုက ဧည့် ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဧည့်လေးရယ် သူတို့တွေ အိမ်မှာမရှိတဲ့ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို ဧည့်လေး ဆင်းလို့ရပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီယုက ဧည့်လေး ကို သူစိမ်း ဆာကုန်း၊ စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် မခံစေချင်လို့ပါကွယ်”

အန်တီယုရဲ့ စေတနာ စကားတွေကြားတော့ ဧည့် စိတ်ဆိုးမိ အာအတွက်တောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဧည့် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အန်တီယုရယ် အန်တီယု စေတနာ ဆို ဧည့် နားလည်ပါပြီနော်”

ဧည့် စိတ်ကလေး ပျော့ပျောင်းကာ တောင်းတောင်းပန်ပန် ကလေးဆိုနေတော့ အန်တီယု ခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ ပြုံးနေသည်။ ငြိမ်း ဧည့်ကျောပြင်လေးကို တစ်ချက် ပွတ်သပ်ကာ ထရပ်သည်။

ထဲ ခြံလေး အနားယူတော့၊ အန်တီယုလည်း အိပ်တော့

ထပ်တူ

အန်တီယု နှုတ်ဆက်ကာ ကော်ဖီဘမ်းကို ကောက်ယူကာ

အနီးထဲတ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဧည့် ဒရင်းဘက်လေးမှာ ထိုင်ရင်း စာကိုလည်း မဖတ်ဖြစ်တော့

တ။ အခန်းတံခါးကို အပြင်ဘက်က စေ့ပိတ်ပေးသွားသော အန်တီယု အကြောင်းက အတွေးထဲ ဝေ့ဝဲကျန်ခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အန်တီယုသည် တကယ့်ကို နားလည်ရ ခက်လွန်းပါသည်။ ဧည့်အပေါ် ဆက်ဆံပုံတွေကိုပဲ ကြည့်လေ။ သူ့စိတ် ဆန်ဆန် ဆက်ဆံတတ်သလို အခုလို ချောမော့ကြင်နာတတ်တာလည်း ရှိသည်။

အမြဲတမ်း အန်တီယု ဆက်ဆံမှုတွေ ကြင်နာနေခဲ့လျှင် တစ် လောက် ကောင်းမည်လဲ။

တွေးနေရင်း ဧည့် မျက်စိလေးတွေ လေးပင်လာသလို ဖြစ်လာ သည်။ အန်တီယု တိုက်ခဲ့သော အားဆေးတန်ခိုးကြောင့်ပဲလား၊ မသိ။

ဒရင်းဘတ်ပေါ်က ဆင်းပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်မိသည့် တခဏလေးမှာပဲ ဧည့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရတော့သည်။

အခန်း (၉)

အခန်းတံခါးကို ခပ်အုပ်အုပ် ခေါက်သံကြားသည်။ သူမ ရင်ထဲ အိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရင်း ကသောကမျော ပြေးဖွင့်ပေးလိုက်မိ၏။

“မ”

“ဟင် အထက် အတင့်ရဲလိုက်တာ”

သူမ စိုးရိမ်စွာ ဆိုရင်း အခန်းတံခါးကို အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်ရ သည်။ နေအထက် ကတော့ စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမကို ခြိတ်ကြည့်နေ၏။

“အထက်ရယ် ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး ရောက်လာတာလဲ၊ ဒီ

အချိန်ဆို အစ်ကိုကြီးတောင် မအိပ်သေးဘူး”

နေအထက်က နှုတ်ခမ်းတွေကို မကျေမနပ် မဲ့ချပစ်ရင်း

“ဒီလူကြီး အချိန်မတော် အပြင်မထွက်ပါဘူး မရယ်၊ ဘာ

လူ့စိတ်စရာလိုလဲ”

“ငါ အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့ မပြောနဲ့ အထက်၊ ဦးနေဇော်တို့ ဆွေတောင်နဲ့ ဦးစိုင်းမောက် ဆိုတာ သူ့လူနော်”

“မ ပြောတာ ညနေတုန်းက ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူကြီးလား”

“ဟုတ်တယ် အထက် ဦးနေဇော်က ဦးစိုင်းမောက်ကို လူထုတော်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျန်တဲ့သူအားလုံးတို့ တို့ပိုင်နိုင်ပေမယ့် ဦးစိုင်းမောက် ကိုတော့ တို့ သတိထားရတယ်”

“မမှာ ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေသလဲ၊ မောင့်ကို အားလုံး ပြောပြစမ်းပါ လာ၊ မောင်တို့ အေးဆေး စကားပြောရအောင်”

နေအထက်က ယုယနွယ် လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲက ခုထင်ပေါ်မှာ အတူယှဉ်တွဲထိုင်သည်။

“လက်ရှိ မ ရင်ဆိုင်နေရတာ ဘာတွေမှန်း အသေအချာ မသိသေးဘူး မောင်၊ ဦးနေဇော်က ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လျှို့ဝှက်စီစဉ်နေတယ်”

“ဟင် ဘာတွေစီစဉ်နေတာလဲ မ”

“ဘာလဲဆိုတာကို မ မသိတာလေ၊ အခုချိန်ထိ သူ့နှုတ်ထဲ ဖွင့်မပြောသေးဘူး”

သူမ ပြောပြသမျှ နေအထက် အလေးအနက် နားစိုက်ထောင်

...ည်း ဦးနေဇော် သူမ မသိအောင် ရှေ့နေကြီးနှင့် လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးကာ ကိစ္စကို ယုယနွယ်က ပြောပြသည်။

“ဒီလူကြီး အကြံက ဘာလဲဆိုတာ မ သိဘောင် ကြိုးစားသင့်

...”

“အင်း မလည်း ကြိုးစားနေတာပဲ မောင်၊ မ အထင်တော့

...ိုင်ဆိုင်တဲ့ အမွေတွေအတွက် ခွဲဝေစီစဉ်နေတာ ဖြစ်မယ်”

“ခွဲဝေစီစဉ်ရအောင် အမွေတွေက မ တစ်ယောက်တည်း

...ိုင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဦးနေဇော်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာ ရှိသေးလို့

...”

သံယောဇဉ် အကြောင်း ဘာမှ မသိသေးသော နေအထက်က

...သည်။ ဒီအခြေအနေ အတိုင်းအတာရောက်မှတော့ နေအထက်

...ဆင့်တာတွေကို ဖွင့်ပြောဖို့ ယုယနွယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

“ပြောရရင် ဦးနေဇော်မှာ ငွေစားသမီး တစ်ယောက် ရှိတယ်၊

...ိုင်မျိုးရိပ် မကင်းဘူး၊ အမွေတွေကို မနဲ့သူပဲ ခံစားခွင့်ရမှာပါ”

“အဓိက သက်ဆိုင် ခံစားခွင့်ရမှာက မ တစ်ယောက်တည်းပဲ

...မက ဒီလူကြီးရဲ့ တရားဝင် ဇနီးမယား တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊

...စားသမီး ဆိုတာက ဘာတစ်ခုမှ မပေးလည်း ရတာပဲပေါ့”

“အထက် ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင် ဦးနေဇော်

...ဆုံးဖြတ်ချက်က အဓိက ကျတယ်လေ”

ယုယုနွယ် ချင့်ချင်ချိန်ချိန်လေး ပြောတော့ နေအထက် တွေ သွားသည်။ ဦးမှ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း

“အင်း မ ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ နေပါဦး အဲဒီကိစ္စကို ဝေရေရရာရာ သိမှ ဖြစ်မှာနော်၊ ဒီလူကြီးက ကြိတ်စီစဉ်နေရင် ခက်မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ သူ သေသွားရင် တရားဝင် စီမံတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားမှာ သူ့ မွေးစားသမီးကို ဘယ်လောက် မ ကို ဘယ်လောက်ဆိုတာ တိတိကျကျ သိမှဖြစ်မှာ”

နေအထက် စကားကို သူမ လက်ခံသည်။ ဒါပေမဲ့ ခက်သည်။ ဦးနေဇော် လျှို့ဝှက်စီမံနေတာကို သူမ မသိနိုင်ပါ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မ ဦးနေဇော်ရဲ့ မွေးစားသမီးက ဘယ်သူ့ထံ ဘယ်မှာနေတာလဲ ဒီအိမ်မှာ မတွေ့ပါလား”

နေအထက် မေးတော့ ယုယုနွယ် မျက်မှောင်လေး ကုပ်သွားသည်။

“အထက်က ဘာလို့ မေးနေတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့ မရဲ့၊ မရဲ့ ပြဿနာတွေကို မောင် သိထားတာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ အကြံပေးနိုင်မှာလေ”

“သံယောဇဉ်က ဒီအိမ်မှာပဲ နေတာ၊ သူကလည်း ဦးနေဇော် လိုပဲ တော်တန်ရုံ အပြင်သိပ်မထွက်တတ်ဘူး”

“နာမည်က သံယောဇဉ် လား”

“ဟုတ်တယ် သံယောဇဉ် က စီးပွားရေးဘွဲ့ရပြီးပြီ”

“ဟင် အဲဒီအရွယ် ရောက်နေပြီလား၊ တို့က ကလေးလေး နေတာ”

နေအထက် ပြုံးစေနှင့်ပြောတော့ ယုယုနွယ် မျက်စောင်းလေး ကြည့်သည်။

“အထက်နော် ပြောင်ချော်ချော် မလုပ်နဲ့၊ အရင်တုန်းက အထက် ဘယ်လောက်ပဲ ပွေပွေရှုပ်ရှုပ် မ ခွင့်လွှတ်တယ်”

သူမ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ မကျေမနပ်ကလေး ပြောတော့ နေအထက် သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“ရှူး တိုးတိုးရယ်ပါ တခြားသူတွေ ခိုဝှက်ကုန်မယ်”
ဖုန်းကို ဖျပ်ခနဲ ပုတ်ကာ သတိပေးစကား ဆိုသော ယုယုနွယ်

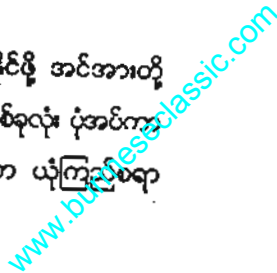
နေအထက် ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်သည်။
“ယုံပါ မရယ် မကို မောင်က တစ်သက်လုံးစာအတွက် ချစ်

တိုးညှင်းညှင်းသာသော စကားသံနှင့်အတူ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီး

မှာ သူမ နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။
ရိန်းမြမြ အနမ်းတို့ကို ရှောင်ခွာငြင်းပယ်နိုင်ဖို့ အင်အားတို့

တို့ ပျောက်ဆုံးလို့ နေခဲ့သည်။ တကယ်ဆို ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ကုန်

ရလောက်အောင် နေအထက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာက ယုံကြည်စရာ

မကောင်းတာလည်း သူမ သိသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း နှစ်ယောက်ဆုံတော့ ချောမွေ့ရှင်းသန့်သော နေအထက်ရဲ့ မျက်နှာကို ငေးကာ အသိတို့ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်ကြ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း နေအထက်ရဲ့ ယုယထွေးပိုက်မှုတွေ အောက်မှာ သူမ နှစ်မျောမိန်းမောရင်း သာယာကျေနပ်သွားခဲ့မိပြန်သည်။

အခန်း (၁၀)

ဆရာဝန်ကြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ သူ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ ဆက်လက်ကျန်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာသူက စိုင်းမောက် မဟုတ်ပါဘဲ သူ့သန္ဓယ် ဖြစ်နေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား အစ်ကိုကြီး”

“အင်း ကောင်းပါတယ်”

ယုယနွယ်က ခုတင်ဘေးက ထိုင်ခဲ့မှာ မထိုင်ဘဲ ခုတင်စွန်းမှာ ဆင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်သည်။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်မှ သင်းပျံ့သော အမွှေးရနံ့ အထွက် သင်းထုံနေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်မှာ သာယာငြိတွယ်ခြင်း မဖြစ်မိတော့ပါ။

“အစ်ကိုကြီး ပိုးရဲ့မှာ ပြောင်းထိုင်မလား ဟင်၊ နွယ် တဲ့သူ

လေးမယ်”

“ရတယ် ခိုင်းမောက် လာမှပဲ ထိုင်တော့မယ်”

ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဆက်ဆံပုံတွေက တကယ့်ကို သူစိမ်းဆန်ကျွတ်
အိပ်သည်။ သူမကတော့ အမြဲတမ်း ချိုသာယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံပေး
ဦးနေဖော် လေသံက မပြောင်းပါ။

ခေါ်ပုံကိုက မိနွယ် တဲ့။ တင်တင်စီးစီးနှင့် ဆက်ဆံပြော
နေတာတွေကို ခံရခက်ပေမယ့် ကိုယ်က သည်းခံခဲ့သည်။ ဦးစိုင်းမောက်
ကိုပဲ အရာရာအားကိုးနေဟန် လုပ်ပြနေတာတော့ သူမ ပိုလို့ မကျေ
နိုင်ပါ။

“မိနွယ် ဧဠ်လေး ဒီနေ့ ကိုယ့်ဆီ ရောက်မလာဘူး ဘာဖြစ်
လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ သူ့ အခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်
အိမ်မှာက ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတော့ ဧဠ်လေး အပြင်မထွက်
ဘူး ထင်တယ်”

ဦးနေဖော်က မျက်မှောင်ကုပ် ကြည့်သည်။

“ဧည့်သည်တွေကြောင့် ဟုတ်လား မိနွယ်”

“တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဧည့်
သည်တွေက စီးပွားရေးသမားတွေလေ ဧဠ်လေးနဲ့လည်း ဘယ်
ပတ်သက်တာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့်လည်း သူ့ အခန်းထဲက သိပ်မခွာ

“နေတော့ပါ”

“ဧည့်သည်တွေက အားလုံး ဘယ်နှယောက်လဲ မိနွယ်၊
အောက်ကွားသားတွေပါနေလို့လား”

“တောင်ကြီးက မိသားစုလိုက် လာကြတာ အားလုံး ခုနစ်
သောက်ပါ။ ယောက်ျားလေး လေးယောက် မိန်းမက သုံးယောက်”
ဦးနေဖော် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြီး ဘာမှဆက်မမေးတော့ပါ။

“ဦးစိုင်းမောက် အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသည်။

“ဆရာကြီး ဒရင်းဘက်ပေါ် ထိုင်မလား”

“ဝိုးချဲ့ပေါ်ပဲ ပို့ပေး ခိုင်းမောက်”

ဦးစိုင်းမောက်က ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး ရှိနေသော
ဦးနေဖော်ကို ညင်သာစွာပဲ ပွေ့ချီလိုက်ကာ ဝိုးချဲ့ပေါ် တင်ပေးသည်။
ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်လျက် ရှိသော ယုယုနွယ်ကို ဦးနေဖော်က
အလေးမထား ဂရုမစိုက်ဘဲ ဦးစိုင်းမောက်ကို ပြောနေသည်။

“ခိုင်းမောက် ဒေါက်တာ မှာထားတဲ့ ဆေးတွေကို မင်း မှတ်
ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အသေအချာ မှတ်ထားပါတယ် ဆရာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်
ဆက်ကိုယ်တိုင် သွားဝယ်လိုက်ပါ့မယ်”

သူမအနားမှာ ရှိနေရက်နှင့် ဦးနေဖော်က အရာရာ ဦးစိုင်း
ဆက်ကိုပဲ အားကိုးစေခိုင်းနေခဲ့တာတော့ ခံရခက်ပါသည်။ တကယ်ဆို

သူမ အခြစ်က ဦးနေဇော်ရဲ့ အမည်ခံ ဇနီးမယား တစ်ယောက်အဖြစ်
သာ ရှိခဲ့သည်။

ဒါတွေကို တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံရခက်မိတာ အမှန်

“မိနွယ် မင်းလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ။ ငါ့အတွက် ဘာမှ
မပူနဲ့၊ စိုင်းမောက် ရှိနေတာပဲ”

အနားမှာ သူမ ရှိနေတာကို ဘယ်တော့မှ ဦးနေဇော် အထိ
မရှိတာတော့ သေချာပါသည်။ အခုလည်း ယဉ်ယဉ်ကလေး နှင်ထုတ်
ခြင်းဆိုတာ သူမ နားလည်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာမှ စေခိုင်းစရာ မရှိဘူးဆိုရင် နွယ် သွားထောင်
မယ်နော်”

ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာပဲ ဦးနေဇော် တုံ့ပြန်သည်။ သူ
ရတင်စွန်းမှ ထရပ်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းအပြင် ရောက်သည်နှင့် ဦးစိုင်းမောက်က အခန်းထဲ
ကို အတွင်းမှ လော့(ခါ)ချကာ ပိတ်လိုက်သည်။ သူမ အံ့ကို တင်းထာ
ကြိတ်ရင်း အသာရပ်ပြီး တံခါးမှာ နားကပ်ထောင်ကြည့်၏။

တိတ်ဆိတ်နေသည်ကလွဲ၍ ဘာစကားသံမှ မကြားပါ။
ကယ်ဆို ဦးနေဇော်နှင့် ဦးစိုင်းမောက်တို့ နှစ်ကိုယ်ကြား စကားတွေထောင်
ဆိုနေကြတာကို သူမ သိသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ ကြားအောင် သူတို့နှစ်ဦး ပြောကြဆိုကြ

အတတ်တာ သေချာသည်။

သူမစိတ်ကို လျှော့ကာ ဦးနေဇော်ရဲ့ အခန်းရှေ့က ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းထောင့်ချိုး အရောက်မှာ ရိပ်ခခဲ ရင်ဆိုင်တိုးမိမတတ် လူတစ်
ယောက်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိတာ အမှန်။

“ဟင် အထက် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး မ ထွက်သွားတာ မြင်လို့ စောင့်နေတာ”
နေအထက် စကားကြောင့် သူမ နောက်ကို မလှံမလဲ ဖြစ်ကာ
ထွက်ကြည့်မိသည်။

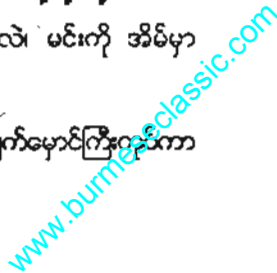
“အထက်ရယ် ဘာလို့ လာစောင့်နေရတာလဲ အတင့်ရဲလိုက်
တာ”

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါဘူးဗျာ မက သိပ်စိုးရိမ်နေတာပါ။ ဦးစိုင်း
အောက် ဆိုတဲ့လူကြီး အခန်းထဲဝင်သွားမှ မောင် စောင့်နေတာပါ။”

နေအထက်ကတော့ ရဲတင်းစွာပဲ ပြောသည်။ အိမ်ပေါ်အထိ
အောက်နေခြင်းကပင် လွန်ကွဲလှပြီ။ ဒါကို အလေးမထား၊ ဂရုမစိုက်သလို
ထုပ်တတ်သည့် နေအထက်ကြောင့် သူမ အမြဲတမ်း ရင်ထိတ်နေရသည်။

“အထက် မင်း ဒီလို အပြုအမူတွေ မလုပ်ပါနဲ့လို့ တို့သတိပေး
ထားရက်နဲ့ ဘာလို့ အလေးမထား လုပ်နေတာလဲ၊ မင်းကို အိမ်မှာ
အည်းခွင့်ပေးမိတာ မှားပြီ ထင်တယ်”

ယုယနွယ် စကားကြောင့် နေအထက် မျက်မှောင်ကြီးဝှက်ကာ

မကျေနပ်ကြည့်သည်။ ဇနီးလက်နေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဂျစ်ထေး အမှုအရာတွေကို သူမ မြင်နေသည်။

“မ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဘာလဲ မက ကျွန်တော့်အဖေအလိုမရှိတဲ့ သဘော၊ ပ’ထုတ်ချင်နေတဲ့ သဘောလားဗျ”

“မင်း ဒီလို မပြောနဲ့ နေအထက်၊ မင်းလုပ်ရပ်က ငါ့ပါ အဖေ့အဖေအောင် တမင်လုပ်နေသလိုပဲ”

“ကျွမ်းက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျွမ်းအဖေမှာ ရှိနေပေးနေတာကို ဒုက္ခပေးတယ်လို့ ပြောရက်သလားဗျာ”

“ဒုက္ခပေးနေတာပဲပေါ့ နေအထက်၊ မင်းကိုငါ နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဒါကို ဦးနေဇော် ရိပ်မိသွားခဲ့ရင် ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာ ငါ သိတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ အမြဲတမ်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် မှန်နိုင်မှ တန်ကာကျမယ်၊ အခုတော့ မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက အလေးမထား ဂရုမစိုက်သလိုပဲ”

“မ”

နေအထက် လက်က သူမ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်တိုက်လာတာမို့ ဆောင့်ခနဲ ရှုန်းထွက်ရင်း မျက်နှာကိုလည်း တင်းခနဲ နေထိုင်လိုက်သည်။

“နေအထက် မင်း ဒီလို လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီမှာ ဆက်နေသင့်တော့ဘူး”

စကားအဆုံးမှာ သူမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ နေအထက် မကျေနပ်ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုလည်း သိနေပေမယ့် တစ်ချက်လေး

အောင် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

အခန်းထဲရောက်တော့ တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ အတော့ ပုန်နေမိသေးသည်။ နေအထက် သူမ အခန်းရှေ့အထိ ရောက်လာခဲ့လျှင် ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမည် မသိပါ။

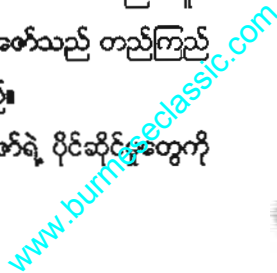
ဒါပေမဲ့ အတော်ကြာသည်အထိ တံခါးခေါက်သံကိုလည်း မကြားရဘဲ နေအထက်ရဲ့ အသံကိုလည်း မကြားရပါ။ သည်တော့မှပဲ ပင့်သက်ရှိက်ခေါင်း သူမ အိပ်ရာလေးပေါ် လှဲချလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေ မောဟိုက်မှုတွေနှင့် နုံးချီနေသည်။ ဦးနေဇော်ကို မကျေနပ်သည့် စိတ်က တဖောင့်၊ နေအထက် ပြဿနာက တဖောင့်နှင့် စိတ်ရှုပ်ညစ်ညူးစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

အားလုံးသည် သူမ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာတာတော့ ဆရာသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးနေဇော်ကို ယုံကြည်ကိုးစားလို့ မရတာ အများ။

အာရုံထဲမှာ ဦးနေဇော် မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူမ အဖေ အသက်ထက်ဝက်ကျော် ကြီးသော ဦးနေဇော်သည် တည်ကြည်ခိုင်ညားသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မှဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးနေဇော်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို

ကြွယ်ဝမှုတွေကို သူမ အားလုံး သိထားခဲ့သည်။ ဒါတွေကို သူမ ခက်ခဲစွာ ခံစားခဲ့ရပါ။

“တောတယ်ဖိုက်မှာ သုံးလေးရက် တစ်ခါလောက် လာထိုင်တာတွေ အန်ကယ်ကြီးကို မင်း သတိထားမိလား ယု”

Angle ရက်စတော့ရင့်မှာ သူမနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နေထိုင်က သတင်းပေးလာတော့ ဦးနေဇော်ကို သူမ သတိထားမိလာတာဖြစ်သည်။

အသက်က သူမထက် ထက်ဝက်နီးပါး ကြီးသော ယောက်ျား ဒါပေမဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုက မက်မောလောက်သည်။

“ဦးနေဇော် တဲ့ သူ့မိန်းမက ဆုံးပါးသွားတာ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ သားရင်း သမီးရင်းချာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ချမ်းသာတာကတော့ မမေးနဲ့ အခုရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေအပြင် ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခုမှာလည်း ပွဲရုံတွေ ခြံတွေအများကြီးပဲ”

နေရီ ကတော့ မက်လောက်အောင် ပြောပြနေခဲ့သည်။ သူမလည်း ဆိုင်မှာ လာလာထိုင်ပြီး ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြည့် အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

ဦးနေဇော် ဆိုသည့် ဗဟိုလှုပ်က အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အောင် နှလို့သည်ဟု ဆိုရမည်။ အတူလာထိုင်သည့် လူတွေက အသေးစားသမားတွေ ဆိုပေမယ့် ဦးနေဇော်ကတော့ အရက်ကိုပဲ ကျွဲအောင် သောက်

ဆတ်သူ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။

အလိုက်သင့် စားသောက်ပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကိုသာ ပြောဆို ဆရာတတ်တာ များသည်။

“ကဲ အားလုံးပဲဗျာ ကိစ္စတွေ ပြန်ပြန်ပြန်ဆိုရင် ပြန်ကြရအောင်”

“အာ ဦးနေကလည်း လောလိုက်တာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ထပ်ချချက်ကြပြီးစို့ဗျာ စောပါသေးတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုနေဇော်ရာ အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော် ဆက်မသောက်နိုင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ ဆန္ဒရှိရင် ဆက်လုပ်ပါ။ ကျသင့်ငွေကို ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်မယ်”

“ဘာလို့ အဲဒီလောက်အထိ အလောသုံးဆယ် နိုင်နေတာလဲ နား အိမ်မှာ စောင့်နေမယ့် မဟေသီလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြီးရင် သူ့ဘဝနဲ့ လိုက်ခဲ့မိပါဗျာ၊ ဒီည လိုတာ အကုန်ပြည့်ဝစေရမယ် အဟဲ”

“ဆောရီးဗျာ ကျုပ်၊ အဲဒါတွေ လုံးဝ ဝါသနာ မပါဘူး”

ဦးနေဇော်၏ စိတ်ဓာတ်ကို သူမ အကဲခတ် လေ့လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကို လာရောက် စားသုံးကြသည့် ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ဦးနေဇော်က စိတ်ဓာတ်တည်ကြည် ခိုင်မာသူ ဖြစ်သည်။

ဦးနေဇော်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသာ ချဉ်းကပ်နိုင်လျှင် သူမ ဘဝ အနာဂတ်အတွက် ပြီးပြည့်စုံမှာ သေချာသည်။ သူမ စိတ်ထူးဆရာ အကောင်အထည် ဖော်ဖို့အတွက် ကြံစည်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခြားတစ်ဖက်ကတော့ နေတတ်သည့် ဦးနေဇော်နှင့် ရင်နီ
နှစ်ဦးကတော့ သူမ ဖန်တီးသည်။

တစ်ရက်မှာ ဦးနေဇော်ရဲ့ ကားရှေ့မှောက်မှာ သူမ ထိုင်တိုင်း
ရင်နီကတော့ အောင် ကြံစည် ဖန်တီးသည့် စာတတ်ကွက်က ရိုးစင်းလွန်း
စေမယ့် ထိရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဦးနေဇော်ရဲ့ လင်ခရူဇာ ကားကြီးရှေ့မှောက်မှာ သူမ လဲ
ကျသွားတော့ ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသော ဦးနေဇော် ကားတံခါး
ဖွင့်ဆင်းလာပြီး သူမကို ရှုတည်တည် ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကားက မင်းနဲ့ ငါပေးလောက် အကွာကြီးပါ။ ဒါ
မင်း လဲကျသွားတယ်ဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ ထင်တယ် မိန်း
မကလေး”

“ဆော ဆောရီးပါ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဦးနေဇော်”
သူ့နာမည်ကိုခေါ်ကာ သူမ တောင်းပန်တာနဲ့ သူ အံ့ဩသွား
ရသည်။ သူမကသာ သူ့ကို သိနေတာ ဖြစ်သည်။ ဦးနေဇော်ကတော့
သူမကို လုံးဝသိပုံ မရ။

“ဟို ဟိုလေ ယု အပြန်နောက်ကျနေလို့ အလောတကြီး
ဖြစ်သွားတာပါရှင်၊ ယု တောင်းပန် အ ကျွတ် ကျွတ်”

ကွန်ကရစ် လမ်းပေါ်မှာ ခွေလဲကျနေရာမှ သူမ ထအရပ်မှာ
ပြန်ယိုင်လဲကျတော့ ဦးနေဇော်က လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထိန်းလိုက်ရင်

“မင်း ခြေထောက် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် ညာဘက် ခြေဆစ် နာနေတယ်၊ အ
ကျွတ် ကျွတ်”

သူမရဲ့ ပိရိသော ဟန်ဆောင်မှုကို ဦးနေဇော် ယုံကြည်သွားခဲ့တာ
အတတ်သော စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည် ထင်သည်။

“မင်းကို ငါ ဘာကူညီရမလဲ မိန်းမကလေး”

“ဟို ဟို ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ဦးနေဇော်ကို ဒုက္ခပေးသလို
အတတ်သော စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“မင်း ငါ့နာမည်ကို သိနေတာ ငါ့အတွက် ထူးဆန်းနေတယ်”

“ထူးဆန်းစရာ မယုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဦးနေဇော်က ကျွန်မတို့
အဖို့မှာ အမြဲ လာအားပေးတတ်တဲ့ လူရင်းတစ်ယောက်ပဲလေ”

သူမ ဆိုတော့မှ အံ့ဩသလို တွန့်ကျွေးနေသော သူ့မျက်ခုံး
အပြေလျော့သွားသည်။

“ဪ မင်းက Angle က ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ယု နာမည်က ယုယုနွယ်ပါ၊ Angleက ဝန်ထမ်း
တစ်ယောက် ဆိုပါတော့ရှင်”

“ဟုတ်ပါပြီ အခု မင်းကို ငါ ဘာကူညီရမလဲ မိန်းမကလေး”

“မင်း လမ်းလျှောက်ရ ခက်ခဲနေသလား”

“ဟုတ် ဟို ဟိုလေ”

“ကိုင်း၊ ငါ့ကို အားနာစရာ မလိုပါဘူး။ မင်း မလျှောက်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ငါ တူညီပါ့မယ်”

ထိုနေ့က သူမ နေထိုင်သော တိုက်ခန်းတံခါးအထိ ဦးနေဇော်က တွဲဖို့ပေးခဲ့သည်။ သူမရဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားကို အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြန်ကလွဲပြီး ဘာစကားအပိုတွေ ဆိုမသွားခဲ့ဘဲ တိုက်ခန်းလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေသော သူမအကြောင်း ကိုလည်း ဦးနေဇော်က စပ်စုမသွားခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဦးနေဇော်နှင့်သူမ မျက်မှန်းတန်းမိသွားခဲ့တာထက် အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း ဆိုင်ကို ဦးနေဇော် ရောက်တိုင်း သူမကို ရင်နှာစွာ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်တာမျိုးတော့ ရှိသည်။ ဦးနေဇော်လို လူတစ်ယောက်ကို အပိုင်ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်ကူသည်ကိစ္စ မဟုတ်မှန်းလည်း သူမ သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့သည်။

အခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်မရနိုင်တော့ သူမဘက်က ဖန်တီးဖို့အတွက် အခွင့်အရေးကို ဖန်တီးရသည်။

အရက်ကို ဘယ်တော့မှ လွန်ကွဲအောင် မသောက်တတ်သူ ဦးနေဇော် သောက်မည့် ခွက်ထဲကို လက်သည်းဖျားခန့် ဆေးပြားထည့် ထည့်ရတာကတော့ သိပ်မခက်ခဲ့ပါ။

ပြီးတော့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး သူမဘက်က အားထု

တင်ထားခဲ့သည်။ ထိုနေ့က မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်နှင့် အတူ ထိုင်ပြီး နေရာမှာ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်တော့ ခြေလှမ်းတွေ ဒယ်မ်း ဒယ်ိုင်နှင့် နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုနေဇော်၊ ဘာမှမသောက်ဘဲနဲ့ဗျာ”

“အေးဗျာ ကျုပ် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး”

“တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြန်လို့ စား”

“ရတယ် ရတယ် မပူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်နှင့် လမ်းခွဲပြီး ဦးနေဇော် ကားတံခါး ဆက်တန်းမှာ သူမ ကားအနီး ရောက်သွားခဲ့၏။

“အစ်ကိုကြီး”

သူမ ခေါ်သံကြောင့် ဦးနေဇော် ခေါင်းထောင်ပြီး ကြည့် သည်။ မိန့်တော့က လေးပင်လျက် သူမကို အတော် အားစိုက်ကြည့် နေပုံပါပဲ။

“မင်း ဘယ် သူလဲ”

“နွယ် ပါ ယုယနွယ်လေ”

“ဪ အင်း မိန်းကလေး၊ ငါ ပြန်တော့မလို့”

“အစ်ကိုကြီး အရမ်းမူးနေတယ် ထင်တယ်၊ ပြန်လို့ ဖြစ်ပါ

ဘူး”

“ဖြစ်တယ် ငါ ငါ”

ကောင်းတို့တောင် အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ဦးနေဇော် ဒက်ချီတို့
ပေါ် ခေါင်းနှိတ်တိုက်ကျသွားသည်။

သူမ ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း ကားပေါ်တက်သည်။ ဖိပ်ခံ ပါရာ
ကားကြီးကို သူမကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်ပြီး ဦးနေဇော်ကို သူမရဲ့ တိုက်ခံ
လေးဆီ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဘာဆိုတာမှ မသိအောင် သတိလစ်နေသော ဦးနေဇော်
တစ်ယောက် ထိုညက သူမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်ရှိနေတာကို တစ်ည
လုံး ကျေနပ်စွာ ထိုင်ကြည့်ရင်း သူမ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

ဒါ သူမဘဝအတွက် ပြောင်းလဲမှု တစ်ခု ဖြစ်စေရမည်။

လောကကြီးထဲကို မိမဲဖမဲဘဝနှင့် သူမ ရောက်ခဲ့ရသော
အတိတ်မှာ မကျေနပ်မှုတွေ၊ အလိုမကျ နာကျင်စရာတွေက အရေ
ကြီးရှိခဲ့၏။

အဖေနှင့်အမေကို ငယ်စဉ် လူမမယ်ကတည်းက ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူ
သူမ ရှင်သန်ခဲ့ရသည်က ဖေဖေဘက်က ညီဝမ်းကွဲ တော်စပ်သော
ဦးလေးအိမ်မှာ ဖြစ်သည်။

ဦးလေးက သူမအပေါ် ကောင်းပေမယ့် သူစိမ်းဖက်သော
ဦးလေးရဲ့ဇနီးသည်က အလိုမရှိခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ သူမနှင့် အရွယ်
ဦးလေးရဲ့သမီးနှင့် မောင်ငယ်ကလည်း သူမကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည်။

အရာရာကို ခေါင်းငုံ့ခံရင်း နာကျည်းချက်တွေကို မျှိုသိပ်တတ်

သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြာတော့ ပြည့်နှက်လာ၏။

ဦးလေးဆုံးတော့ သူမ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ဘဝပဲ ရှိသေး
မို့ သဘာရေးကို ထွန်းပေါက်ချင်ပေမယ့် အခြေအနေတွေက ပေး
နိုင်ခဲ့ပါ။

ဦးလေး မရှိတော့သော အိမ်မှာ သူမ ဘဝက အိမ်စေ
ပေးသောကံပမာ အနိုင်ခံရခြင်းများစွာနှင့်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ နောင်တွယ်စရာ မရှိသော မိသားစုကို သူမ
ရွေးခဲ့သည်။

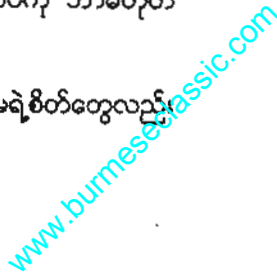
အလှပြင်ဆိုင်လေးမှာ သူမ ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့သည်။ ပြီး
တော့ စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်သည်။

သည်မှာပဲ သူမ မြင်တွေ့နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်၊ ပေါင်း
စပ်ဆက်ဆံနေရသော မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အတွေးအမြင်တွေက ကူးစက်
ခဲ့၏။

“လောကကြီးမှာ ငွေက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ငွေမရှိဘဲ အဝကြီး
လှဖြစ်နေတာ လူဖြစ်ရုံးတယ်”

“သဇင် ပြောတာ ငါ လက်ခံတယ်၊ ဘဝကို ဘာမဟုတ်
ဟုတ်နဲ့ အဆုံးသတ်မသွားချင်ဘူးဟာ”

သူမနဲ့ဘဝတူ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ သူမရဲ့စိတ်တွေလည်း
ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ဦးနေဇော်ကို ဆုံတွေ့လိုက်ရချိန်မှာတော့ သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်
တွေ ပိုလို့တောင် ခိုင်မာခဲ့ရသည်။

အခု သူမ အခန်းထဲမှာ ဦးနေဇော် ရောက်နေပြီ။ သူမထံ
အသက်ထက်ဝက်နီးပါး ကြီးပေမယ့် ပြည့်စုံချမ်းသာမှုတွေက မက်
လောက်စရာ ကောင်းသည်။

ဒါတွေအတွက် သူမ ဘာကြောင့် မရင်းနိုင်ရမှာလဲ။

တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြတ်သန်းနေသော ညကို ရင်ဆိုင်ရင်း သူ
ဦးနေဇော် အိပ်ပျော်နေသော နံဘေးမှာ လှဲချလိုက်သည်။

အခုလောက်ဆို ဦးနေဇော် အိပ်မက်တွေ မက်နေမည်လား
သောကကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေမည်လား။

သူမကတော့ လှပသော အနာဂတ်အတွက် အိပ်မက်လှ
လေးတော့ မက်နေခဲ့တာ သေချာပါသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဦးနေဇော် သွေးမျက်ရည်တုန်လှုပ်နေတာ
သေချာသည်။ အခန်းထဲက ခုတင်လေးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း တယ်
သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော သူမကို ကြည့်ရင်း

“မိန်းကလေး ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ငါ ဘယ်လို မင်းအခန်း
ထဲကိုရောက်နေတာလဲ”

ဦးနေဇော် မယုံနိုင်သလို မေးသည်။ သူမ ရှိုက်သံလေးတွေနဲ့

စိုးစိုးစာပေ

အိမ်ထောင်ရေးကြည့်ရင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းတတ်ခဲ့ပါသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာမှမမှတ်မိဘူးလား ညတုန်းက အစ်ကိုကြီး

အိမ်ထဲမှာ နွယ်ကို ဇွတ်ပြန်လိုက်ဖို့ ခွင့်တောင်းတယ် ပြီးတော့
ပြန်တော့ဘူးဆိုပြီး”

“ဟာ မဟုတ်တာ မဟုတ်နိုင်ဘူး ငါ ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး တစ်ခု
တစ်ခုမှားနေပြီထင်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးရယ် နွယ်လည်း ရုန်းကန်ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသေးတယ်
အခု အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကတိစကားတွေပေးပြီး တောင်းဆိုနေတော့ နွယ်
ပြန်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ”

“ဟာ သွားပြီ သွားပြီကွာ”

ဦးနေဇော် မကျေမနပ်ပေါက်ကွဲဆိုရင်း ငူငူကြီးရပ်နေခဲ့သည်
အစ်ကို ငေးကြည့်ရင်း ချက်ချင်းဘာစကားမှမဆိုနိုင်ခဲ့။ အတန်ကြာမှ

“မိန်းကလေး ငါမင်းကို ဘာတွေ ကတိပေးခဲ့သလဲ မင်းကို
ဘာကူညီပေးရမလဲ ပြောပါ”

“အစ်ကိုကြီး နွယ်ကို လက်ထပ်ဖို့ပဲလို့တာပါ”

“ဟင်”

ဦးနေဇော် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါရမ်းရင်း ငြင်းသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မိန်းကလေး မင်းနဲ့ငါ့အသက်က တော်တော်
အသိတယ်ကွာ ပြီးတော့ ငါ့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ပြောရင်

စိုးစိုးစာပေ

ဆွေမျိုးရိပ်မကင်းတဲ့ ငါ့မွေးစားသမီးလေးပါ”

မွေးစားသမီးတဲ့ ဒါကိုသူမ မသိခဲ့၊ မကြားခဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါသည် သူမ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်လေတော့။

“အစ်ကိုကြီး နွယ်ကို ဘာကြောင့် ငြင်းနေတာလဲဟင် နွယ် ဘဝကို နွယ် အရိုးသားဆုံး ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့တာပါ နွယ်ဘဝကို အစ်ကိုကြီး မဖျက်စီးပါနဲ့နော် အဟင့် ဟင့် နွယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မျက်ရည်စတွေနှင့် သူမ တောင်းပန်စကားတွေကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရင်း ဦးနေဇော် တိတ်ဆိတ်နေတာ အကြာကြီး။ ပြီး ပင့်သက်မောကြီး ရှိက်ရင်း

“ကောင်းပြီ မိန်းကလေး။ ငါ့ရဲ့သိက္ခာတရားနဲ့ မင်းရဲ့အာအတွက် ငါ တာဝန်ယူပါမယ်”

ထာဝန်မိမတတ် ဝမ်းသာစိတ်ကို ထိန်းရင်း သူမ မျက်ရည်တွေ ပွတ်သုတ်နေမိသည်။

ဦးနေဇော်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားတစ်ယောက်အဖြစ် ဦးနေဇော်ရဲ့ဘဝထဲကို သူမ ဝင်ရောက်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းသည် တကယ့်လက်တွေ့ဖြစ် သည်။

ခမ်းနားထည်ဝါသော ဦးနေဇော်ရဲ့ အိမ်ကြီးကို သူမရောက်ခဲ့သည်အဖြစ်က အိပ်မက်ဆန်လွန်းပါသည်။ ပြီးတော့ ဦးနေဇော် သူမကို လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကင်းမဲ့ခဲ့သည်။

မာယာလှောင်အိမ်တစ်ခုမှာ ချုပ်နှောင်ခံလိုက်ရခြင်းဆိုတာ ဦးနေဇော်သိနေပုံရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာ ထရားအတွက် ဦးနေဇော်က တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့၏။

“ဒါ သံယောဇဉ်တဲ့ ငါ့ရဲ့သမီးပဲ မိနွယ် မင်းဒီကိုရောက်လာပြီ ဆိုတော့ သမီးလေးဇဉ်အတွက် အဖော်ကောင်းဖြစ်မယ်လို့ ငါ့မျှော်လင့် ထယ်”

ဦးနေဇော် ဖြစ်လိုသောဘဝမှာ သူမ နေထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစား ခဲ့သည်။ သံယောဇဉ်လေးအပေါ်မှာလည်း အချစ်ပိုသလိုနေပြခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဦးနေဇော်က သူမကိုဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာမပေးခဲ့ ငါ့ အိမ်ကြီးကိုရောက်တော့ သူမအတွက် ထိုက်သင့်သော လက်ဝတ် ချောနာတစ်စုံ ဆပ်ပြနံ့ပေးတာကလွဲလို့ ဘာမှ မလိုက်လျောခဲ့ပါ။

အပြင်ထွက်တာတောင် သူမကိုခေါ်မသွားတတ်ခဲ့။

“ငါ့အသက်ထက် ထက်ဝက်လောက်ငယ်တဲ့ မိန်းမကိုတွဲပြီး ချွေးကြားထဲ ထွက်ရအောင် ငါ့အရှက်မမဲ့တူး မိနွယ်။ မင်းကငါ့ဘဝထဲကို ဝင်လာခဲ့တာလေ၊ မင်းနေတတ်အောင်နေပါ။ ငါ့ဘာမှ မလိုက်လျောနိုင် သူ”

ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်ကအစ နွယ်လက်ထဲကို ဦးနေဇော် ချွေးကြည်စွာ ထည့်ပေးခဲ့ပါ။ ထားရာနေ ဝေရာသွားသောမှာ နွယ် နေတတ် အောင် နေခဲ့သည်။

တစ်ချိန်မှာ နွယ်အတွက် ထိုက်သင့်သော အရာတစ်ခုပြန်ရအောင်
ဟု ထင်ခဲ့သည်။ မကြင်နာတတ်သော ဦးနေဇော်ရဲ့ ချစ်ခင်ယုယနဲ့
လည်း မလိုချင်တော့ပါ။ နွယ် အနာဂတ်အတွက် ပြည့်စုံမှုတစ်ခု
လိုချင်ခဲ့သည်။

ပိုလို့ဆိုးခဲ့သည်က ဦးနေဇော် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ကာ ဒုက္ခ
ဘဝရောက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဘဝရောက်မှ ဦးနေဇော် ပိုလို့ သွေးအေးဆက်ဆံလာသည်

“မိနွယ် မင်းဘဝကြီးကို ငါ့အတွက် မနပ်မွန်းစေချင်ဘူး မင်း
ငါကွာရှင်းပေးမယ် မင်းဘဝကို မင်းဆက်ရှင်သန်ပါ”

“ဟင့်အင်း ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ် နွယ် အစ်ကိုကြီး
ကို အနားမှာစောင့်ရှောက်သွားမှာပါ”

သူပေးလာသော အခွင့်အရေးကို သူမ ငြင်းဆိုခဲ့တာ သူမရဲ့
ရွယ်ချက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဦးနေဇော် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ လုပ်ငန်းတွေ
သူမ ဦးစီးဆောင်ရွက်ခွင့်ရ၏။

ဒါတွေကို လုပ်ကိုင်ရင်း ဦးနေဇော်ရဲ့ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်မှုတွေ
သူမပိုသိလာခဲ့သည်။

ဦးနေဇော်ရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေက သူမ ထင်မှတ်ထားသလို
ထက်တောင် ကြီးမားနေခဲ့၏။

ဒါတွေ အားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် သူ ဒုက္ခတွေကို ကာ

ဦးတစ်ခုအထိတော့ ခံယူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူမ စိတ်ကူးတွေက လက်တွေ့ဘဝမှာ ထင်ထားသလောက်
ဖြစ်လာခဲ့ပါ။

ဦးနေဇော်က အမြဲတမ်း သံသယနှင့် သတိထားကြည့်သည်။
သူ့ထက် လူယုံတော် ဦးစိုင်းမောက်ကို ပိုအားကိုးသည်။ ထို့အတွက်
သူမ လုပ်ချင်သလို လုပ်ခွင့်မရခဲ့။

သည်အချိန်မှာ နေအထက်နှင့်တွေ့တော့ မရင့်ကျက်သေးသော
သူမ နှလုံးသားက အပျော်ကိုတစ်မက်ခဲ့သည်။

ဒါတွေကို ဦးနေဇော် သိလို့မဖြစ်။ တဒဂ် အပျော်အဖြစ် ရှာမိ
သော နေအထက်က အိမ်ထဲရောက်လာတာ သူမအတွက် ဒေန္တရယ်
ထစ်ရ။ လက်ရှိအချိန်မှာ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သူမ အမြဲ သတိရှိနေ
ရသည်။ ဦးနေဇော်တစ်ယောက် သူမ မသိအောင် လျှို့ဝှက်စီမံ နေတာတွေ
အတွက် သိအောင် ကြိုးစားရမည်။

အတွေးမောတွေနှင့် ချာလည်ရင်း သူမ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တော့
ညီသန်းခေါင်ကျော်ခဲ့ပြီ။

ညသည် အပြင်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှို့ဝှက်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်
ဆို့နေဆဲ...။

အခန်း (၁၁)

နေအထက် မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသည်။

အပြာနုရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် မြင်နေရသော မိန်းကလေး အလှတွေထဲမှာ သူ နစ်မျောနေခဲ့တာ အတော်ကြာသည်။

ကောင်မလေးကတော့ သူ ရှိနေတာကို မမြင်ပါဘဲ ပန်ဒိုက် မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လမ်းလျှောက်နေသည်။

သံယောဇဉ် ဆိုတဲ့ကောင်မလေးပဲဟု သူ အတပ်သိသည့် နုပျိုသောအရွယ်နှင့် ငေးလောက်သောအလှက သူ့ကိုမင်းစားနိုင်စွမ်းထား အမှန်၊ မ ပြောသော ဦးနေဇော်ရဲ့ မွေးစားသမီးကို ဒီတစ်ခါ သူ ထင်ရှားစွာ မြင်နေလိုက်ရ၏။

သူ့ခြေလှမ်းတွေက သံယောဇဉ် ရပ်နေသော နှင်းဆီပန်း

အားအထိ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျောပေးထားသော ကောင်မလေးက သူ့ခြေသံကြောင့် ထင်

ထိ ဖျပ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“ဟင်”

မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြီး ထိတ်လန့်သွားတာ အထင်အ

မြင် ပြီးမှ ချက်ချင်း အိမ်ဘက်ကို ပြန်ဦးလှည့်ဖို့ပြင်နေတာမို့

“သံယောဇဉ် နေပါဦး”

“ဟင် ရှင် ရှင် ဘယ်သူလဲ”

သူ့မရှေ့ကဝတ်ရပ်ရင်း သူ့ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်ကာ တည်

တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ မြူးမြဲလိုက်သည်။

“တို့နာမည် နေအထက်တဲ့ မင်းတို့အိမ်လာလည်တဲ့ ဧည့်သည်

ဆိုပါတော့”

“ဟို ဟို ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“နေပါဦး သံယောဇဉ် မင်းကို နာမည်နဲ့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာ

ပြီ”

“ရှင် ကျွန်မကို ရှင်က သိတယ်”

“မင်းအဖေနဲ့ ကိုယ့်အဖေက မိတ်ဆွေရင်းကြီးတွေပဲကွာ ကိုယ်

တို့တောင်ကြီးကို လာလည်တိုင်း ဦးနေဇော်က မင်းအကြောင်း ပြောပြနေ တာလေ”

နေအထက် ခပ်တည်တည်ပဲ လိမ်ညှာသည်။ ဒါကို ကောင်းလေးက သံသယ မဖြစ်ဘဲ ယုံကြည်သွားဟန်တူ၏။

“ဘဘက ရှင့်အဖေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့”

“စီးပွားဘက် ပါတနာတွေပါ မင်းဘဘနဲ့ ကိုယ့်ဖေဖေနဲ့ သိပ်ပြီး ခင်မင်ကြတာ အခုကိုယ့်အဖေလည်း ဆုံးရှာပါပြီ”

“အို စိတ်မကောင်းပါဘူး ရှင့်”

ဒီကောင်မလေး စာနာသနားတတ်သော စိတ်ကလေးရှိရုံမျှ သူ့စကားကြောင့် စိတ်မကောင်းသလို မျက်နှာလေးညှိုးသွားတာ သူ့ပြင်ပ

“ဘဘကလည်း အခုချိန်မှာ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်လိုပါပဲ”

“ကိုယ်သိတယ် ဦးနေဇော်ရဲ့အလုပ်တွေကို ဒေါ်ယုယုနွယ် တာဝန်ယူနေတာဆိုတော့ သူ့နဲ့ကိုယ်က အမြဲတွေ့တယ်လေ၊ မင်းကိုတော့ အခုမှ မြင်ဖူးတာကွ”

ဒေါ်ယုယုနွယ် အမည်ကြားတော့ သူမခြံထဲကို မျက်လုံးထောင့် လှည့်ပတ်စေကြည့်ကာ စိုးရိမ်သွားဟန်နှင့်

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်”

“နေပါဦးကွာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီယုက ကျွန်မ အပြင်ထွက်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ဒေါ်ယုယုနွယ်ကို ကြောက်လား သူ မရှိပါဘူးကွ၊ မနက်ထဲ တည်းက အပြင်ထွက်သွားတယ်”

“အန်တီယု မရှိပေမယ့် ဒီခြံထဲက လူတွေက အန်တီယု လူတွေ ခွင့်နဲ့ကျွန်မ စကားပြောနေတာ တွေ့ရင် မကောင်းဘူး၊ ဇဉ်ကို ခြံထဲဦးနော်”

စိုးရိမ်သလို တောင်းပန်ရင်း သံယောဇဉ် ထွက်သွားသည်။ ခပ်တည်တည်လေးကို လှမ်းဆွဲပြီး နေအထက် တားဖို့ပြင်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခုခုရောက် လှမ်းကြည့်နေသော ဦးစိုင်းမောက်ကို မြင်လိုက် တော့ မတားဖြစ်တော့။

ဒီလူကြီးက အန္တရာယ်ဆိုတာ မပြောထားသည်။ အခုလည်း သူနဲ့ဇဉ်တို့ စကားပြောနေတာကို ဘယ်အချိန်က ခြံထဲက ရပ်ကြည့်နေသည်မသိ။ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှပြီး အက်ခတ် တာ အထင်အရှား။

နေအထက် အသာလေးပြန်လှည့်ကာ ထွက်ခဲ့၏။ အခုလို သံယောဇဉ်နှင့် စကားပြောဖြစ်တာကို မ သိလျှင် နှုတ်မှာမဟုတ်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေလျှင် သတိနှင့်နေဖို့ မ မှာထားသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင်တော့ သူ မပြုသင့်ပါ။

ယုယုနွယ်ဆိုသော မ သည် သူ့အနာဂတ်ဘဝကို ဖန်တီးပေး နိုင်သူဟု သူ ယုံသည်။ ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုသော အလှပဂေးလေးနှင့်တော့ သူ ခင်ချင်သေးသည်။

တစ်အိမ်တည်းနေပြီး တစ်ခါမှာ မဆုံးခဲ့တာ နှမြောစရာကောင်း
သည်။ နယူးပရီးလှသော အလှမင်းသမီးတစ်ပါး ဒီခြံကြီးထဲမှာ ရှိနေတာ
သူသိခဲ့ရပြီ။

ဒါပေမဲ့ အလှအပဆိုတာ မက်မောစရာ မဟုတ်ဟု သူ ခံယူ
ထားသည်။ ဘဝမှာအရေးကြီးဆုံးက ငွေ။

ငွေရှိလျှင် ဘာမဆို ရနိုင်ဖြစ်နိုင်တာ နေအထက်ရဲ့ ခံယူချက်
ဖြစ်သည်။

ဒီတော့ သံယောဇဉ်ဆိုသော ကောင်မလေးကိုတော့ ခေါင်းထဲ
က ထုတ်ပစ်ထားရမည်။

သူ့အနာဂတ်တစ်ခုကို မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မပြုကွဲစေ
ပါ။ အခုချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက မ ပဲဖြစ်သည်။

ယုယန္တယ်ဆိုသော မ သည်သာ သူ့ဘဝ အနာဂတ်ကို ထုတ်
ပေးမည့်သူ။

အခန်း (၁၂)

“ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်သမျှ အမွေတွေအတွက် လေးပုံသုံးပုံတိတိကို
အလေး ဇဉ် အမည်နဲ့ လွှဲပေးချင်တယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်ပုံကိုတော့
နွယ်နာမည်နဲ့ ပေးမယ်။ အဲ့ဒါအတွက် ရှေ့နေကြီးစီစဉ်ပေးပါ။”

နတ်သားလေးထဲမှာ ကြားနေရသော ဦးနေဇော်အသံတွေက
အညံ့ငြိမ်ပြတ်သားလွန်းနေသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့နေကြီးနှင့် ဆွေးနွေး
စဉ်မှာတော့ ဆက်ပြီးကြားရသည်။

ယုယန္တယ် မယုံနိုင်စွာ အံတင်းကြိတ်ရင်း နာကျင်ခံရခက်နေ
သည်။ မနေ့က ရှေ့နေကြီး ထပ်ရောက်လာတာပဲ ဦးနေဇော်တို့ ဆွေးနွေး
တာကိုအသံဖမ်း ရိုကောဒါလေးနှင့် သူ့လျှို့ဝှက်စွာ ဖမ်းနားထောင်ဖြစ်
သည်။

အခုတော့ ဦးနေဇော်က အမွေခွဲဝေစီမံမှုကို လျှို့ဝှက်စီစဉ်

နေတာ ဘာကြောင့်လဲ သူမ သိလိုက်ပြီ။

မိမိအတွက် လေးပုံသုံးပုံတဲ့ သူမအတွက်ကျ တစ်ပုံထဲတဲ့။
တွေးရင်း ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်တိုးလာတာမို့ သူမ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်
မိသည်း ပြီးတော့ ကက်ဆက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ သူမ ဦးနေဖော် အခန်းဆီ
သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အရင်လိုအခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ခွင့်တောင်းမနေနိုင်တော့ပါ။
ဝန်းခနဲ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင် မိနွယ်”

အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ဦးနေဖော် လှဲနေသည်။ ခုတင်နံဘေး
မှာ ထိုင်ရင်း ဦးနေဖော်ကို နှိပ်နယ်ပြုစုပေးနေ သူက သံယောဇဉ်။

“မိနွယ် မင်းငါ့ဆီ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ”

“ဘာလို့ ဝင်လာတာလဲ ရှင်သိချင်ရင် အိမ်ရှေ့မှာ ရှောင်နဲ့ ဟော
ကက်ဆက်ခွေကို နားထောင်ကြည့် ဦးနေဖော်”

ဒေါ်ယုယနွယ် မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီမြန်းလျက် ခုတင်နံဘေးက
စားပွဲပေါ် ကက်ဆက်လေးကို ဆောင့်တင်သည်။ ပြီးတော့ ခလုတ်တို့
နှိပ်ဖွင့်ပြတော့ ဦးနေဖော် အံ့ဩသွား၏။

“ကဲ ဒါ ဘာသဘောလဲ ဦးနေဖော်”

“မင်းက ငါတို့စကားပြောတာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဖမ်းထား
တာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ် ရှင် ထင်ချင်သလိုထင် ရှင်ကိုယ်တိုင် လျှို့ဝှက်ပြီး
ဦးနေဖော်အတွက် အခုကျွန်မ သိလိုက်ပြီ ဦးနေဖော်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ မိနွယ် ငါ့စိတ်တိုင်းကျ စိစဉ်ခဲ့တာပဲ”

“ဘာ ရှင်ဒီလိုလုပ်တာ ကျွန်မ လက်မခံဘူး”

ဒေါ်ယုယနွယ် ဘာဘာကို ရှင်တွေ ငါတွေသုံးကာ ကြမ်းတမ်း
ဆက်ဆံနေတာမျိုး ဖြစ် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသည်။

ဘာဘာကလည်း ဒေါသတွေနှင့် တုံ့ပြန်ပြောနေ၏။ ဖြည့် တစ်
ဆက်တည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ။

“မင်းလက်မခံလည်း ငါဂရုမစိုက်ဘူး မိနွယ် မင်းကိုငါ့အမွေ
အစားပုံတစ်ပုံ ခံစားခွင့်ပေးတာတောင် များနေပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းကို ငါ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသလဲ မင်း အသိဆုံးပဲ
မင်းကို ငါသိပ်ရွံ့တယ် မိနွယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး ဦးနေဖော် ဒီအမွေလွှဲစာချုပ်ကို
နှိပ်ပြုပြင်ပေးမလား။ မပေးဘူးလားပဲ ကျွန်မသိချင်တယ်”

ဒေါ်ယုယနွယ် ခြိမ်းခြောက်သလို မေးသည်။ ဦးနေဖော်က
ဒေါ်ယုယနွယ် မျက်နှာကို ရွံ့ရှာစွာ စိုက်ကြည့်နေရင်း တည်ငြိမ်စွာဖြေ၏။

“ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မပြင်ပေးနိုင်ဘူး မိနွယ်”

“ဘာ”

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် အန်တီယု ဒေါသထွက်နေတာကို ဧည့် ဒါပထမဆုံး မြင်ဖူးတာ ဖြစ်သည်။ အန်တီယု အသွင်က ခုချက်ချင်း အန္တရာယ်ပြုတော့မည့် ကျားရိုင်းတစ်ကောင်လို့။

“ကျွန်မဘဝ တစ်ခုလုံး ရင်းပြီး ရှင် အလိုမရှိမှန်းသိရက် အနားမှာ သည်းခံပြီးနေခဲ့တာ အခု ရှင်ပေးမယ့် မစို့မပို့ ငွေလေးအတွက် မဟုတ်ဘူး”

“မိနွယ် မင်းဘဝအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် ငါတောင်းတာပါ ဒါနဲ့တောင် မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား”

“မကျေနပ်ဘူး မိဧည့်နဲ့နှိုင်းယှဉ်ရင် ကျွန်မ ဒီလောက်ပဲ ရာသီသလား။ ရှင် ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကျွန်မ လက်မခံဘူး ၊ ဒီအတွက် လူသတ်လည်း ဝန်မလေးဘူး မှတ်ပါ”

ဒေါ်ယုယန္တယ် စကားကြောင့် ဧည့် ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်တတ်တုန်သွား၏။ ဦးနေဇော်က စူးစူးရဲရဲမျက်ဝန်းတွေနှင့်သာ တုံ့ပြန်ကြည့်ရ၏။

“ဘ ဘဘ ဘဘကြီး”

အခန်းထဲကို အမောတကော ပြေးဝင်လာသော မိအေး အန်တီယုကို မြင်လိုက်တော့ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မိအေး နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ဟို ပြော ပြောစရာရှိလို့ပါ အခုပဲ ဖုန်းဝင်လာတယ်”

“ဦးစိုင်းမောက် ကားမောက်လိုတဲ့”

“ဟင်”

မိအေး စကားကြောင့် ဒေါ်ယုယန္တယ် မင်သက်သွားသလို ဦးနေဇော်လည်း ခုတင်ပေါ်က မထနိုင်ဘဲ ထမို့ယောင်ယမ်း ကြိုးစားနေ၏။

“အခြေအနေက ဘာတဲ့လဲ မိအေး”

“ဦးစိုင်းမောက်နဲ့အတူပါတဲ့ ရှေ့နေကြီးက အတွင်းလူနာအဖြစ် ခေါ်ထားရတယ်တဲ့ ဦးစိုင်းမောက်ကတော့ ဆေးရုံရောက်တော့ အသက်မသက်တာတော့ဘူးတဲ့”

“ဟာ စိုင်း စိုင်းမောက်ရယ် ဖြစ်ရလေကွာ”

ဦးနေဇော် မချီတင်ကံ ရေရွက်သည်။ ဒေါ်ယုယန္တယ်ကတော့ ခုတင်အတွက် ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားတာ အထင်အရှာ။

ဧည့် ဘဘကို နှစ်သိမ့်ရင်း မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာ၏။

အန်တီယုကတော့ စားပွဲပေါ်က ကက်ဆက်လေးကိုလှမ်းယူကာ အခန်းထဲထွက်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဦးစိုင်းမောက် ဆုံးရှားပြီ ဟုတ်လား မ”

“ဟုတ်တယ် အထက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားတာ ရှေ့နေကြီးက အတွင်းလူနာတဲ့လေ တကယ်တော့ အဲဒီရှေ့နေကြီးပါ သေသွားရမှာ”

“ဟာ မ ကလည်း ရှေ့နေကြီးကို ဘာလို့ကြည့်မရတာလဲ နေအထက်က ဘာမှမသိဘဲ ပြောနေသည်။ တကယ်ဆို အထက်ကိစ္စတွေကို ဒီရှေ့နေကြီးနှင့် တရားဝင်စီစဉ်ထားတာမို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ သူမ အခုတော့ တစ်ရန်အေးသွားတာလည်း ကျေနပ်နေကောင်းသည်။

ဦးစိုင်းမောက် အားကိုးနှင့် ဦးနေဇော် အံတုနေတာကို သူမ သည်းခံနေခဲ့တာကြာပြီ။ ဦးစိုင်းမောက် အခု လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့

ဖြစ်တာ သူမ အတွက် အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူမ သြဇာတွေက ဦးစိုင်းမောက်ကိုပဲ မကျော်ကြားနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ အခုတော့

“မ ဦးစိုင်းမောက်ကြီးမရှိတော့တာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုပြီး နှစ်လပ်သွားပြီပေါ့နော်”

နေအထက်က သူမ အနား တိုးကပ်ကာ ပြောနေသည်။

အထက်က ရန်ကုန်ရောက်လာပြီးကတည်းက ပြန်ဖို့မပြောဘဲ တွယ်ကပ်နေသော နေအထက်ကို သူမ အတော်ပဲစိတ်ကုန်နေပြီ။

နေအထက်က တကယ်မလွယ်သည့်ယောက်ျား မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပြီး အိမ်ပေါ်အထိ တက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဆင်ခြင်တဲ့ အလည်း မရှိတော့ဝက်သည်။

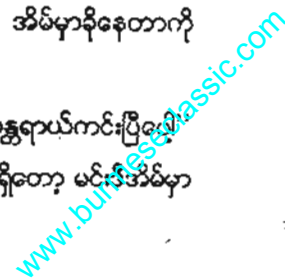
သင်းကြောင့် ပြဿနာတွေ ဘယ်တော့တက်မလဲဟု သူမ စိတ်မပူ နေခဲ့ရသည်။

ဦးစိုင်းမောက် ရှိနေတာမို့ သိပ်ပြီး အတင့်မရဲသော နေအထက် ဖြစ် ဦးစိုင်းမောက် မရှိတော့လျှင် ပိုဆိုးတော့မည်။

ဒီရက်ပိုင်းအပြင်တောင်မထွက်တော့ဘဲ အိမ်မှာနီနေတာကို အလိုမကျဖြစ်နေတာလည်း ကြာပြီ။

“ဒီလူကြီးမရှိရင် မနဲ့ မောင်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းပြီပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး နေအထက် ဦးစိုင်းမောက် မရှိတော့ မင်းဒီအိမ်မှာ

မနေသင့်တော့ဘူး”

“ရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မ”

“ဘာလို့လဲ မမေးနဲ့လေ လတ်တလော ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျား
ထေးတွေ မရှိဘူး မင်း ဆက်ရှိနေတာ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ဘူး”

“ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ မ ရာ ဒီအိမ်မှာ မရဲ့ အမိန့်ဆို အားလုံး
နာခံပြီးသားပဲ ဥစ္စာ”

နေအထက်က အားလုံး သိနေသူမို့ ဇွတ်ပြောသည်။ ဒါ
အခုလို အချိန်မှာတော့ နေအထက်ကို သူမ ဘယ်လိုမှ မလိုက်လျော
ပါ။ သူမမှာ လုပ်စရာကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသည်။

အရင်ဆုံးလုပ်ရမှာ ဦးနေဇော်ရဲ့ အမွေလွှဲစာချုပ်ကို ပြန်ပြန်
ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စတွေကို နေအထက် မသိစေချင်
ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိနေလျှင် နေအထက် သိမည်မို့

“မ စကားကို နားထောင်ပါ အထက် မင်းဒီမှာဆက်နေ
မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က ဘယ်မှာနေရမှာလဲ”

“အကောင်းဆုံးက မင်း မန္တလေးကို ပြန်သင့်တယ်၊ ဒီကိစ္စ
ပြီးပြတ်သွားတော့မှ မ ဖုန်းခေါ်မှာပေါ့”

နေအထက် မျက်နှာ မဲကျသွားကာ သူမကို စူးစူးနစ်
စိုက်ကြည့်၏။ ယုံကြည်ခြင်း ကင်းမဲ့သော အကြည့်တွေဟု သူမ နားထ

နေအထက်ဆိုတာ ကြောင်လေးတစ်ကောင် မဟုတ်။

အန္တရာယ်များသော ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သည်ကျားနှင့်
သူမ သွားကစားမိတာ မဟာအများ။

“မ ကို ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမယ် မ၊ ကျွန်တော့်
အိမ်ထုတ်ချင်နေတာလား”

စူးစူးနစ်နစ်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ကာ နေအထက် မေးသည်။
အထက်တယ်ဟု ယတိပြတ် ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့်၊ မဖြစ်သေးဟု သူမ
ဆိုသည်။ အခုချိန်မှာ နေအထက်က မစားရသောအမဲ သဲနဲ့ပက်ဖို့
အိမ်ထဲမှာ မဟုတ်။

“မင်း သံသယတွေ သိပ်များနေပြီ”

“ကျွန်တော် သံသယ များတာလား။ မ က ကန်ထုတ်ချင်နေ
တာလား”

‘ခက်တာပဲ နေအထက်၊ ခုချိန်မှာ မ မှာ လုပ်စရာတွေ
အများကြီးနော် ဦးနေဇော်နဲ့ အမွေကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးရဦးမယ်”

“ကျွန်တော် အနားမှာရှိနေတာ မကောင်းဘူးလား”

“မင်း မရှိတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

စိတ်မရှည်နိုင်တာမို့ ယတိပြတ်ပဲ ပြောမိသည်။ နေအထက်
အထက်မှာကိုလည်း စူးစူးရဲရဲပြန်စိုက်ကြည့်ပစ်ရင်း

“မင်း ဘာထင်ထင် ခုချိန်မှာ ငါ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး နေအထက်

မင်း ဒုဉ်းနောင်သုံးဖြစ်ပါစေ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းဒီအိမ်က ထွက်ခွာ
မိ

နေအထက် မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီနေသည်။ ရှက်ဒေါသတွေ
နှုတ်ခမ်းတွေတောင် တုန်လာ၏။

သူမ ဥပက္ခာပြုခဲ့ကာ အခန်းထဲလှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

နေအထက်ကို ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ နေ
ထက် ရည်ရွယ်ချက်တွေကို မြင်သိပြီးကတည်းက သူမ ခွာချင်
တာဖြစ်သည်။

နေအထက်က သူမကို တွယ်ငြိတာထက် သူမ ပိုင်ဆိုင်
မည့် အမွေတွေကို တွယ်မက်နေတာ သိသာလွန်းသည်။

သူမနှင့် အပတ်သက်ခင်ကာလည်း နေအထက်ရဲ့ ဝိုင်းလုံးစား
လမ်းများစွာကို သူမ ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီလို ယောက်ျားတစ်ယောက်
သူမ ဆက်တွယ်ငြိနေလျှင်

ဘယ်လိုမှမဖြစ်တာတော့ သေချာသည်။

ကိုယ့်ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဒီဘဝကိုရအောင် ကြိုးစားခဲ့တာ သင်
အလွယ်လေး ခူးယူ စားသုံးတာတော့ မခဲနိုင်။

တကယ်ဆို လက်တွေ့မှာတောင် သူမအတွက် ရင်ဆိုင်
မည့် အခက်အခဲတွေက မနည်း။

အခန်း (၁၄)

အခြေအနေအားလုံးသည် သည်မျှအထိ ဆိုးရွားသွားလိမ့်မည်
မစဉ် တွေးမထားခဲ့ပါ။

အန်တီယုနှင့်ဘဘတို့၏ ပြဿနာကြီးကို မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ
ဖြစ်တွေ့ခဲ့ရသည်။ အန်တီယု စကားတွေကော အမူအယာတွေကပါ
ကြောက်စရာကောင်းနေပါသည်။

ဒါကိုလည်း ဘဘက ရိပ်မိနေတာ သေချာ၏။

“သမီးဇဉ် အခြေအနေက သမီးအတွက် အန္တရာယ်တွေ
များနေပြီး ဘဘ သမီးကို စိုးရိမ်တယ် မိနွယ် ဒီကိစ္စ သိသွားတာ
ဆိုတာပဲ ပြီးတော့ စိုင်းမောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာလည်း ဘဘအတွက်
နစ်နာမှု တစ်ခုပဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမွေကိစ္စအတွက် မိနွယ် မကျေနပ်တာ
သမီး အမြင်ပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာသာရယ် သူ ကျေနပ်အောင်စိမ့်ပေးလိုက်ပါ သမီး ဘာဘကို စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်”

ဧည့် စိတ်ပျက်သလိုလေးဆိုတော့ ဘာဘက လက်မခံနိုင်ဘဲ ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။

“ဘာဘ ဒါတွေကို မမက်ပါဘူး ဥစ္စာနေဆိုတာ လူတစ်ယောက် အတွက် အရေးကြီးစဉ်အရာမှ မဟုတ်ဘဲ ဘာဘအဖြစ်ကိုပဲ ကြည့်လေ ဘာကရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေက ဘာဘ အခြေအနေကြီးကို မကယ်တင် နိုင်ဘူး”

“သမီးလည်း လက်ခံပါတယ် ဒါကြောင့်”

“ခဏနေဦး သမီး ဘာဘ အမွေတွေကို မတွယ်တာပေမယ့် မရသင့်တဲ့သူ လက်ထဲတော့ မထည့်ခဲ့နိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ယုယနွယ် လက်ထဲ မထည့်နိုင်ဘူး။ အခု လောလောဆယ် စိုင်းမောက် ကိစ္စနဲ့ဘာဘ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ရှေ့နေကြီးအတွက်လည်း စာနာမိတယ် မကြာခင် ဒီကိစ္စတွေကို ဖြတ်ပေးမှာပါ”

“သမီးက ဘာဘကို စိုးရိမ်တာ”

“ဘာဘကို မစိုးရိမ်နဲ့ သူဘာဘကို အန္တရာယ်ပေးလို့မရဘူး ဘာဘ အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်ရင် သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်ပြိုလေ ဒီတော့ သူ့တာကယ်တမ်း ဒုက္ခပေးမှာ သမီးလေးပဲ။ သမီး အန္တရာယ်တို့ ကြည့်ရှောင်မိလွယ်”

ဘာဘပြောမှ သူမ ပိုလို့ကြောက်လာမိ၏။ ဘာဘ ပြောသည် အတိုင်းဆိုလျှင် အန်တီယုက ဧည့်ကို အန္တရာယ်ပေးလာနိုင်သည်ပေါ့။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ အန်တီယု ဘာတွေကြိုက်ကြနေသည် မသိပါ။ အိမ်ကိုကပ်သည် မရှိပါ။

ဘာဘ သတိပေးပြီးကတည်းက ဧည့်လည်း ကြောက်စိတ်နှင့် အမြဲ ရင်ထိတ်နေခဲ့သည်။ ဘာဘက ဧည့်ကို သူ့ဆီ ခဏခဏ မလာဖို့ ဆားထားတာမို့ ဧည့် မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဒီတော့ ဘာဘကို တွေ့ချင်လှတာမို့ ဧည့်အရဲစွန့်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

အားလုံးအိပ်ပျော်ချိန်ရောက်မှ ဧည့်အခန်းထဲက ထွက်ကာ ဘာဘ အခန်းဆီသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

အရင်ကဆို ဘာဘက အပေါ်ထပ်မှာ နေပေမယ့် ဦးချဲ့လ်နှင့် နေရသည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ အိမ်အောက်ထပ်မှာ နေတော့သည်။ ဘာဘကိုစောင့်ရှောက်ပေးသည့် ဦးစိုင်းမောက်လည်း မရှိတော့ ဧည့် ဘာဘ အတွက် ပူမိသည်။

အမှောင်ထဲမှာ ဧည့် သတိလေးနှင့်လျှောက်ခဲ့စဉ် အခန်းထောင့် များမှာ ရင်ဆိုင်လိုက်မိသူကြောင့်

“အို အမေ့”

“သံယောဇဉ် ကိုယ် နေအထက်ပါ”

“ဟင် ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ မအိပ်သေးဘူးလား”

“ကိုယ် မင်းကိုစောင့်နေတာ သံယောဇဉ်”

“ရှင် ကျွန်မကို”

နေအထက် မျက်နှာက အမှောင်ထဲ ကျရောက်နေတာမို့။

အသေအချာ မမြင်တွေ့ရပါ။

“ဟုတ်တယ် မင်းမှာ အန္တရာယ်တွေပိုင်းနေတယ်၊ မင်း

အဲဒီ အန္တရာယ်တွေထဲက ကိုယ် ခေါ်ထုတ်သွားမလို့”

“ဟင် ရှင် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အဲဒါတွေ မမေးနဲ့တော့ ဧည့် ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဟင်အင်း မလိုက်ဘူး ဘာဘာကို ထားခဲ့ပြီး ဧည့် ဘယ်မှ”

ဧည့် စကားတို့မဆုံးလိုက်ပါ။ နေအထက် လက်တစ်ဖက်ထဲ

ဧည့် မျက်နှာပေါ် အုပ်စိုးလာ၏။

စူးရှသော ရနံ့တစ်ခုနှင့် လက်ကိုင်ပဝါဟု ဧည့် နောက်ဆုံးထိ

လိုက်ပြီးသည့် နောက်မှာ အရာရာသည် အမှောင်အတိ။

အခန်း (၁၅)

“မင်း ဘာတွေပြဿနာ ရှာလာပြန်ပြီလဲ အထက်”

“ငါက ဘာပြဿနာ ရှာနေလို့လဲ”

သူ့စကားကို နေအထက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ကုတ်ဘူး

ထုတ်ရမ်းရင်း ပြန်ပြောသည်။ ဒီကောင်ကို ကြည့်ရတာ ဘာအမှား

အိမ်မှ မလုပ်ခဲ့သလိုပင်။

“ဒီမှာ အရိပ် ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း စိတ်ချ

ပတ်သတ်ပြီး မင်း ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

အထက်က သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ကတိတွေ ပေးနေ

သည်။ ခက်တော့ခက်နေပြီ။ စဉ်းစားကြည့်လေ နေအထက်ဆိုတာ

ကြိုတမ်း ပြဿနာတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတတ်တာ။

“ထာဝရတော့ ဧည့် က တော်တော် သနားစရာကောင်
အသံတွေ ဒါကြောင့် ငါ ကယ်တင်လာခဲ့တာ”

အရောင်တောက်တောက် မျက်လုံးတွေ ရှိဝေသွားပြီး ပြော
ပြန်သည်။ နေအထက် တကယ်ခံစားချက်နဲ့ ပြောနေတာလား။ ထာ
ဆောင်နေတာလား။

သူ မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ အထက်
ပတ်သက်မှုကို သံသယဖြစ်မိတာတော့ သေချာသည်။

အထက် ကောင်မလေးကို ခေါ်လာတုန်းက ကောင်မလေး
က သတိလစ်နေသည်။ တကယ်လို့ ဒီကောင်သာ မဟုတ်တဟု
လုပ်လာတာဆိုလျှင် သူပါ ကြံရာပါဖြစ်မှာ သေချာ၏။

“ထားပါတော့ အခု မင်းက ငါ့ခေါ်ခေါ်လာပြီး ဘာဆက်လုပ်
လဲ”

နေအထက်က ကုတ်ဘူးကို စုပ်သောက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်ထ
ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆံပင်ကို ဟန်ပါပါ သပ်တင်ရင်

“အင်း ပြောရရင်တော့ မင်းဆီမှာ ခဏခိုနေမလို့ပဲ အထက်

“ဘာ ငါ့ဆီမှာ ခိုနေမလို့ ဟုတ်လား”

နေအထက် စကားကြောင့် အရိပ် ဟန်မဆောင်နိုင်သလောက်
အောင် အမှုအယာတွေ မျက်ယွင်းသွားသည်။

“ဒါလေး ပြောတာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ အလွန်နဲ့

ထစ်ထစ်ဆယ်ရက် လောက်ပါပဲ”

နေအထက်ကို သူ စကား မပြန်မီ။ ယခု အနေအထားမှာ
နေအထက်ကို လက်ခံထားဖို့အတွက် သူ့မှာ ဝေခွဲရခက်နေသည်။

နေအထက် ဘာတွေလုပ်လာသလဲ ဧည့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့
အသံလိုပတ်သက်သလဲ။ သူတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို ကိုယ်က ဘာတစ်ခုမှ
မသိတာ မဟုတ်။

နေအထက်က ပါးပါးနပ်နပ်ဖြင့် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်
အသံတော့ သူ သေချာသိနေပါသည်။

“ငါတို့ကို တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ လက်ခံထားပေး
အရိပ်”

နေအထက်က ထပ်မံတောင်းဆိုနေပြန်သည်။ အရိပ် နေအထက်
အသံလည်း မကြည့်ဘာမှလည်း မပြောဖြစ်။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဧည့် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ တံခါး
ဖွင့်ပေးပါ တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဧည့် ဆိုသည့် ကောင်မ
လေးရဲ့ အခန်းဆီသို့ရောက်သွားသည်။

ကြည့်ရတာ ကောင်မလေး သတိပြန်ရလာတာဖြစ်မည်။ တံခါး
ဖွင့်တာအခန်းထဲထဲပြီး ပြောနေသည့် ကောင်မလေးအသံကို သူ့နှုတ်နှုတ်

အသံထွက်ကြားလိုက်ပါသည်။

သူ နေအထက်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ နေအထက်က သူ့

ကြည့်ပြီး ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ကောင်မလေး အခန်းဆီသို့ ထွက်

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ နေအထက်က အခန်းတံခါးကို တွန်

ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ သံယောဇဉ် ဆိုသည့် ကောင်မလေး အခန်းထဲ

ထွက်လာ၏။ သူမမျက်နှာက စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေတာ သေချာသည်။

“ဧည့် ဧည့် ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင် ရှင် ရှင်ကရော ဘယ်

လဲ”

“စိတ်ကို အေးအေးထားပါ သံယောဇဉ် အကြောင်းစုံ

မင်းနားလည်အောင် ကိုယ်ရှင်းပြပါ့မယ်”

လုပ်လာပြန်ပြီလဲ။

ဒီကောင် ဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း အဖြစ်အပျက်

ကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်ပဲ။

နေအထက်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြဿနာပေါင်းစုံနဲ့ ကျင်

တဲ့သူ၊ နေအရိပ် တော်တော် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားမိသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် နေအထက်ကို သူ့လုံးဝ မကူညီချင်

ပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင် မိဘများ၏ မျက်နှာက ရှိသေးသည်။

နေအထက်က အကူအညီလိုတိုင်း သူ့ဆီ ရောက်လာတတ်သူ။

လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီခဲ့ပါသည်။ ယခုကိစ္စမျိုးကျတော့

ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။

နေအထက်ကို သူစိမ်းဆန်စွာ ငြင်းပယ်လိုက်လျှင် တမလွန်က

တွေ့ကာ ဘာပြောကြမလဲ။

ခေါင်းတွေပူလာပြီး ဆက်မစဉ်းစားချင်တော့။ အလွန်ဆုံးတစ်

ဆယ်ရက်ဟု နေအထက် ပြောခဲ့သည်ပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေတာလဲ သံယောဇဉ်မင်း မသိသေးတာတွေကို မင်းကျေနပ်လောက်အောင် ကိုယ်ရှင်းပြမှာပဲ။ နေအထက်က သံယောဇဉ် မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ပြောပြနေပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာကြည့်စားပွဲမှ ထိုင်ခုံကို ဆွဲယူထိုင်လိုက်တယ်။

“အခြေအနေမှန်ကို မင်း နားလည်သဘောပေါက် သွားမှာလား သံယောဇဉ်၊ လာ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပါ။”

သံယောဇဉ် ကြောက်ရွံ့စိတ် မပြေသေးဘဲ ကတုန်ကယင်ပြီး နေအထက် ညွှန်ပြသည့် ခုတင် မွေ့ရာထက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အင်း အရင်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရမှာပဲ ကိုယ့်မှာမည်က နေအထက်ပါ။”

“အို ဒါတွေထားပါဦး ဧည့်ကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ ဘာအဖွဲ့အနံတီယုတို့ရော”

သံယောဇဉ် ငိုသံစွက်သော အသံလေးဖြင့် နေအထက်ကို မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး မေးသည်။ နေအထက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့် ခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်ပြီး

“မင်း တော်တော်ခက်ပါလား သံယောဇဉ် အခုကိုယ်ပြောတာ စကားတွေကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

လေပြေလေအေးဖြင့် နေအထက် ပြောတော့ သံယောဇဉ်ထံ တွေ့တွေ့လေး စိုက်ကြည့်သည်။ နေအထက်၏ စူးရှရှ အေးစက်စက်

“အထက်ကို မခံနိုင်ဘဲ သူမခေါင်းလေး ငိုပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“တကယ်တော့ မင်းဘာ ဦးနေဖော်နဲ့ ကိုယ့်ဖေဖေက လုပ်ငန်း အုပ်စုကိုင်ဖက်တွေ ဆိုပါတော့”

နေအထက်က စကားကိုရပ်ပြီး သံယောဇဉ်ကို အကဲခတ်သည်။ သံယောဇဉ် သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေမှန်းသိမှ

“ကိုယ့် ဖေဖေနဲ့ ဦးနေဖော်နဲ့က အကျိုးတူလုပ်ငန်းတွေ အများအပြား လုပ်ခဲ့ဖူးတယ် ကိုယ်တို့က တောင်ကြီးမှာ နေကြတာ”

သံယောဇဉ်က သူမ လက်ချောင်းကလေးတွေကို စိတ်ဂနာ နှာ ပွတ်သပ်ရင်း

“ရှင်က ဒါကြောင့် ဧည့်ကို သိနေခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်က မင်းတို့အိမ်ကို မကြာခဏ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတယ်လေ မင်း သတိမထားမိပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ မင်းကိုသတိ ပေးဖို့အတွက် အန်ကယ် မစွမ်းမသန်ဖြစ်သွားတော့မှသာ သိပ်မရောက် နေတာလေ”

နေအထက်က ဦးနေဖော် အကြောင်းပြောတော့ သံယောဇဉ် နားလေးက သိသိသာသာ ညှိုးရော်သွားသည်။

“ထားပါ အဲဒီက စပြီး မင်းရဲ့ အန်တီယုနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တယ်။ အခုအထက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ အကျိုးတူလုပ်ငန်းတွေ အများကြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ တယ်။ ပထမတော့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေလိုပဲ မှတ်ယူမိခဲ့တယ်။ နောက်မှ

ဒေါ်ယုယနွယ်ရဲ့ ကျီးအာသီးလို အတွင်းလိုက်စားနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိခဲ့ရတယ်လေ”

နေအထက်က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအိမ်ထဲသို့ လက်ကို ဟန်ပါပါ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သံယောဇဉ် နေအထက်ရှိရာသို့ ကြည့်ပြီး နားစွင့်နေမိသည်။

“သူက ကိုယ့်အပေါ်မှာရော ဦးနေဖော်အပေါ်မှာပါ ဖျံကူးတိတ်တဆိတ် ကြိုးစားနေခဲ့တာလေ ကိုယ့်တို့ဆီကဆိုရင် အချို့ကြီး မသွားခဲ့တာ၊ ဦးနေဖော် အပေါ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါကို ဦးနေဖော်ထံ ရိပ်မိတော့ သူ့ကို ပစားမပေးတော့ဘူးလေ၊ ဒီမှာတင် သူ့ရဲ့ပစ်မှတ်ထဲ မင်းဆီကို ဦးတည်လာခဲ့တာပဲ”

သံယောဇဉ် ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးလေးဖြင့် အုပ်ထားမိသည်။ ဘုရား ဘုရား အန်တီယုက ဧည့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် မကောင်းကြံနေသည်တဲ့။

လောဘသားတွေရဲ့ အကြံအစည်ကို မရိပ်မိဘဲ နေခဲ့မိတာကို က ဧည့် ရိုးအခွဲတာလား။ နေအထက် ပြောနေတာတွေက ဖြစ်နိုင်နေရုံပါသည်။ တစ်ခါက ဘာဘနှင့် အန်တီယုတို့ စကားများနေတာ ဧည့် ကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့သည်ပဲ။

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို သူ့နဲ့ဝေးရာကို ကိုယ် ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တာ”

“ဒါပေမဲ့ ဧည့် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတော့ ဘာဘ စိတ်ပူနေတာပေါ့ ပြီးတော့ ရှင့်ကို ဘာဘက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား စိတ်ချပါ သံယောဇဉ် ဦးနေဖော်သာ ဆီရင် ကိုယ့်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်နေဦးမှာ”

အားပါးတရ ရယ်မောပြောဆိုနေသည့် နေအထက်ကို ဧည့် ဆြည်းပြည်း ယုံကြည်လာမိသည်။

“ကိုနေအထက်”

“ကိုနေလို့ပဲ ခေါ်ပါ ဧည့် တရင်းတနီးပေါ့၊ ကိုယ်ကလည်း ဧည့် ဆို့ပဲခေါ်မယ်နော်”

နေအထက်က နှုတ်ခမ်းတွေတွန့်သွားရုံပြုံး၍ ပြောသည်။ ဧည့် ဆည်း ပြန်ပြုံးပြမိသည်။

“ကောင်းပြီလေ ကိုနေ အခု ဧည့်က ဒီအိမ်မှာပဲနေရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဧည့်ရဲ့ ဒါက ကိုယ့်ညီအိမ်လေ စိတ်ချပါဧည့်ရဲ့ ကိုယ့်ညီက ရိုးသားပြီး အေးဆေးပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အတူနေဖို့ ဧည့်အတွက် ဆောင့်လျော်ဖူးလို့ ထင်တယ်”

“ကိုယ်က အမြဲရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ဧည့် ဧည့်ဆီကို မကြာမကြာ တော့လာမှာပေါ့၊ ဧည့်ကိုယ့်ညီနဲ့ပဲနေရမှာ ကိုယ်ပါ ဒီမှာနေနေရင် ဒေါ်ယုယနွယ် သံသယဝင်သွားနိုင်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်တို့ကို

မောင်နမတွေအဖြစ်ပဲ သိနေမှာပါ”

ဧည့် တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။ ကိုနေနဲ့ အတူနေရမည်တဲ့။ သူ့စိမ်း ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ သူမက တစ်အိမ်က ဘယ်လိုနေမှာလဲ။

“ကိုယ့်ညီနာမည်က နေအရိပ်တဲ့ သူက ရိုးသားအေးအေး တယ်၊ ဧည့် စိတ်အေးလက်အေးသာနေပါ။ မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းဖို့ ထို တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ကိုတော့ ကိုယ်တစ်ခု တောင်းဆိုထား တယ်”

“ဘာ ဘာများလဲ ကိုနေ”

“အခုကိစ္စက ဧည့်အပေါ်မှာရော ဧည့်ဘာ ဦးနေဖော်အပေါ် ပါ အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အခုကိုယ်တော် တာတွေကို ဧည့်နဲ့ကိုယ်နဲ့ပဲ သိပါစေ ကိုယ့်ညီ နေအရိပ်တောင် မသိစေ ဘူး”

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ ကိုနေ၊ ဧည့်က ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ် ရင်တောင် အားအားယားယား မပြောတတ်တဲ့ သူပါ”

သံယောဇဉ်က မာနဟန်လေးဖြင့် ပြောလိုက်တော့ နေအထက် က ကျေနပ်သွားပုံရသည်။

“တကယ်လို့ အရိပ် မေးလာခဲ့ရင် ဧည့် ကို မိထွေးက နှိပ်စက် လို့ ကိုယ်က ခေါ်လာခဲ့တယ်လို့ သိပါစေ ဧည့်”

နေအထက်ကို ဧည့် ခေါင်းလေးအသာ ဆတ်ပြုလိုက်မိပါသည်။

မိထွေးလှသော အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ရင်း ဧည့် ရင်မောရပါသည်။

ကိုယ့်အဖြစ်က ဘုမသိဘမသိနဲ့ သူများ ကယ်တင်တာ ခံလိုက်ရသည့်

အခြင်း

ဘာဘာတော့ ဧည့်အတွက် စိတ်ပူနေမှာ သေချာသည်။ အန်တီ

သူ့ကရော ဘယ်လို သဘောထားမလဲ။ ကိုနေ ကိုတော့ ဧည့် ယုံကြည်မိပါ

သည်

ကိုနေ ပြောခဲ့တာတွေက သူမ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေနှင့် ဆက်စပ်

နေသည်။ နေအရိပ်ဆိုသည့်လူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေရမှာကို

ဆွေးမိပြန်သည်။

မျက်ခုံးထူထူအောက်က ကြည်စင်သော မျက်ဝန်းအကြည့်

တွေကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ ပုံစံကတော့ ရိုးသားသည့် အသွင်ရှိ

မိသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဧည့်အတွက် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်မသိ။

ဧည့် ကံကောင်းပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရင်း...။

အခန်း (၁၆)

“ဘာ သံယောဇဉ် မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ ဒီမနက် ထမင်းသွားပို့မှ တာပါ”

မိအေး ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြေရှာသည်။ ယုယနွယ် တွေး သွားမိသည်။ သံယောဇဉ် ထွက်ပြေးသွားလောက်အောင် သတ္တိရှိလှသ

“သူ့အဝတ်အစားတွေ လျော့နေသေးလား”

“အားလုံးအပြည့်ရှိနေတုန်းပါပဲ အန်တီ ဗီရိုထဲမှာ ချွတ်သီ ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကအစ ရှိပါတယ်”

“ဟင် ဒါဆို သူက အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ထွက်သွား တာပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာ ဟုတ်ကဲ့လဲ နင်တို့လည်း အလကားပဲ၊ ဘာမှအသုံး မတူဘူး လခပေးပြီး ခိုင်းထားတာ ဒီလောက်လေးတောင် အသုံးမကျရင် အယ်လိုလုပ်မလဲ”

စိတ်တိုတိုနှင့် မာန်မဲ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်တော့ ဒေါ်ဆိုင်းနှင့် မိအေး မျက်နှာငယ်လေးတွေဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ကျွန်မတို့လည်း တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ကြည့်တာဝန်ယူ ကြတာပါပဲ ဒါပေမဲ့ အိပ်ချိန်တော့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတာ ဝန်ခံ ခဲ့တယ် အဲဒီအတွက် ကျွန်မတို့ အလုပ်ထွက်ပေးပါမယ်”

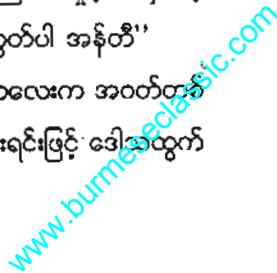
ဒေါ်ဆိုင်းကားကြောင့် သူမ ဒေါသတွေ ပိုလို့ဆင့်ကဲသွားသည်။

“တော်စမ်း ငါပြောတာ အလုပ်ထွက်ပေးဖို့ ဘာတစ်ခုမှ မပါ ဘူး နင်တို့ တာဝန်ပေါ့လျော့လို့ပြောနေရတာ၊ မိအေး နင်ရော သူသွား ဘာ လာတာ နည်းနည်းပါးပါး စောင့်ကြည့်မနေဘူးလား”

ဒေါ်ဆိုင်း နောက်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ငြိမ်နေသည့် မိအေးကို မိတ်မရှည်စွာ မာန်မဲလိုက်သည်။ မိအေးက အနေအေးသူပီပီ ကြောက် ကြောက်ဖြင့် ခေါင်းကလေး ခါရမ်းရင်း

“ညဘက်ခင်း ဆိုတော့ ကျွန်မတို့လည်း အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ အိပ်ပျော်သွားလို့ သတိမထားမိပါဘူး ခွင့် ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီ”

တစ်ခါမှ အပြင်မထွက်ဘူးသည့် မိန်းကလေးက အဝတ်တစ် ထည်ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် ထွက်ပြေးသွားသည်။ တွေးရင်းဖြင့် ဒေါ်အထွက်

၁၃၈

လို့ဆိုတော့။

သည်လိုလုပ်သွားမည်ဟု ဘယ်လိုမှမထင်ထားခဲ့။ အခုထောင်
ပိဋေ အိမ်ကထွက်သွားခဲ့တာ သေချာနေသည်။

ဘယ်မှ ခိုအောင်းစရာမရှိတဲ့ ထွက်သွားခဲ့တာတော့ အံ့ဩစရာ
ကောင်းနေသည်။ ဒါကို ဦးနေဇော် သိလျှင် ဘာပြောမည်လဲ။

စိတ်ထဲက သံသယက ရုန်းကြွလာသည်။ ဦးနေဇော် ကိုယ်ထက်
သံယောဇဉ်ကို တစ်နေရာ ပို့လိုက်တာ ဖြစ်မလား။

မသေချာပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တွေးကြည့်စရာက ဒီအခြေအနေ
ရောက်နေတော့လည်း...။

“ဘာပြောတယ်ကွ ဇဉ်လေး မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးနေဇော် အဲဒါ ရှင် တိတ်တိတ်ကလေး ကြည့်
ထွက်ပြေးခိုင်းတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ မဟုတ်ဘူး ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ဒီလိုအတွေး
တစ်ခါမှတောင် မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

ဒါပဲ ဖြေရှင်းနိုင်၏။ ဦးနေဇော် ရင်ထဲမှာ ပူပူလောင်လောင်
ဖြစ်လာသည်။ ခြံထဲက ခြံပြင်တောင် မထွက်ခဲ့ဘူးသည့် သမီးလေး
ထွက်ပြေးသွားပြီ ဆိုပါလား။

ဘုရား ဘုရား သမီးလေး ဒုက္ခရောက်နေပြီလား။

စိုးမိုးစာပေ

“ဦးနေဇော်”

“ဘာလဲကွာ”

“အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွ မင်းတို့ လိုက်ရှာပေါ့”

ဦးနေဇော် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ယုယုနွယ်
နုနုနာယုက်သွား၏။

“ကောင်းကောင်း မေးနေရင် ကောင်းကောင်းဖြေပါ ဦးနေဇော်
ကျွန်မက ရှင် လက်အောက်ငယ်သား မဟုတ်ဘူး။ မာန်လိုက်မဲလိုက်
မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ သိချင်တာက သံယောဇဉ်ကို ရှင် ထွက်ပြေးခိုင်းတာ
ဘုတ် မဟုတ်ဆိုတာကိုပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ငါနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“အဲဒါဆို ရပြီ ကျွန်မဘာသာ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်တော့
မသိ”

ဒေါ်ယုယုနွယ်က ပြောပြီးသည်နှင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“မင်း မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အို လိုက်ရှာမှာပေါ့ ကားဂိတ်တွေ ဘူတာတွေမှာ လူဖြန့်ပြီး
ရှာမှာပေါ့ အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေး မိရင်တော့လား”

ယုယုနွယ်က သူ့ရှေ့မှာတင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ကြမ်းမောင်း
ဖြူးထွက်သွားသည်။

စိုးမိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဦးနေဇော် တက်ခေါက်ပြီး အံကြိတ်ထားမိသည်။

“တောက် ဒါ သူ့အသုံးမကျခဲ့လို့”

ယုယန္တယ်ကို ဒေါသဖြစ်ပြီးသွားတော့ သံယောဇဉ်ကို သတိရစေဖို့ စိုးရိမ်စိတ်တို့ တလိပ်လိပ် တက်လာသည်။

သမီးလေး ဘေးရန်ကင်းရှင်းပြီး လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ ချစ်ခင်ပါစေ။ ဆုတောင်းပေးရုံမှအပ သူ့ဘဝက ဘာမျှမတတ်နိုင်သည့် အခါ အခဲအနဲ။

အခန်း (၁၇)

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ နေအထက်”

ယုယန္တယ် မျက်နှာက အလိုမကျမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မမ ရယ် မမကို မတွေ့တာကြာပြီလားလားလား”

နေအထက်က စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ချွံ့နွံ့စွာပြောလိုက်တော့ ယုယန္တယ် သက်ပြင်းရွိုက်ရင်း

“မင်းတော်တော်ဆိုတာပဲ ဒီမှာ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေရတာပဲ အခု မင်းက အကြောင်းမကြား ဘာမကြား ရောက်လာတော့တာလောက်တာပေါ့”

“အခု ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ မမရဲ့ ခြံစောင့်တွေကလည်း ချစ်တွေနဲ့တူတယ်”

နေအထက်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ယုယနွယ် စိတ်ဂနာမငြိမ်စွာ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်၏။

“သံယောဇဉ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအိမ်ကထွက်သွားတာ တော်တော်ပြဿနာတက်နေတယ် နဂိုကတည်းက အဘိုးကြီးက ယုံကြည်မှုမရှိရတဲ့အထဲ အခုမင်းရောက်လာတော့ ပိုဆိုးကုန်မှာပေါ့ မင်း မန္တလေးကိုအေးဆေးပြန်ပါ”

ယဉ်ယဉ်လေးဖြင့် နှင်ထုတ်နေမှန်းသိပါသည်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းတာကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုမိ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ တော်တော်ပူလောင်နေမှာသေချာသည်။

“သူစိမ်းဆန်လှည့်လာမမရယ်၊ တွေ့ချင်လွန်းလို့ အဝေးကြီးကလာတဲ့ သူ့ကို အမောဆိုအောင် ကြိုဆိုလိုက်တာလား”

“တော်စမ်း နေအထက် မင်းပြောချင်တာတွေ စွတ်ပြောမနေနဲ့ အခုဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလည်း မင်းသိလား အဘိုးကြီးက သံသယဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းကိုပါ လက်ခံထားရင် အားလုံးရှုပ်ကုန်မှာပေါ့”

ယုယနွယ်လေသံက အနည်းငယ် မာဆတ်သွားသည်။ နေအထက် နှုတ်ခမ်းကို မှဲ့ပစ်လိုက်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

ယုယနွယ် မျက်နှာက ချက်ချင်း ညှိုမှောင်သွား၏။ ဒါတွေဟန်ဆောင်ကောင်းသူပီပီ မျက်နှာအမူအယာ မပျက်အောင် ထိန်းလိုက်တာ သတိထားမိသည်။

“မင်းဘာရယ်တာလဲ နေအထက် ခန့်တာလား”

“သဘောကျလို့ပါ မမရဲ့ ကြိုဆိုမှုက တခမ်းတနား ရှိနေလိမ့်မို့လို့ ထင်ထားခဲ့တာလေ၊ အခုလို ကြုံတွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက် သဘောကျမိလို့ပါ”

နေအထက်က စကားလုံးတွေကို လှလှပပလေး စီပြောချလိုက်သည်။ ယုယနွယ် သူ့ဘက်ကို သံသယ မဝင်လာနိုင်အောင် ဟန်တားတားနီက ဒီတစ်နည်းသာ အကောင်းဆုံးပဲလေ။

“ဟို မင်း မမကို တစ်မျိုးမမြင်ပါနဲ့ကွယ်၊ မမစိတ်တွေ အရမ်းကြည်ပဲနေလို့ပါ၊ ပြီးတော့လေ ဒီအခြေအနေမှာ မင်းကို လက်ခံထားဖို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ ပြောရင်း ခေါင်းတွေတောင် ကိုက်လာမိပုံက ကျွတ် ကျွတ်”

ယုယနွယ်က ပြောပြောဆိုဆိုပဲ နားထင်နှစ်တက်ကို လက်ကလေးနဲ့ အောက်ရင်းပြောသည်။ ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားသည့် ပုံစံကြောင့် နေအထက် ရယ်ချင်လာမိသည်။

“ထားပါတော့ ကျွန်တော်က မမကို အားကိုးပြီး လာခဲ့ရတဲ့သူပါ မင်းခိုင်ဘူး ဆိုတော့လည်း ပြန်ရုံပဲ ရှိတာပေါ့”

“ဟို မမ မမ ပြောတာက ဒီလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူးကွယ် အခုအနေတွေ အေးဆေးသွားတဲ့ အချိန်ကျရင် မင်းကို မမ လှမ်းခေါ်မိမှာပါ”

ပျာပျာသလဲ ခြေရှင်းချက် ပေးနေပြန်သည်။ သူ့အပေါ်မှာ သံသယ ကင်းစင်နေတာတော့ အသေအချာ အကဲခတ်မိပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော်တာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး မမကို ကျွန်တော်က အချိန်တိုင်း သတိရနေခဲ့တာ”

“မမလည်း မင်းလိုပဲပဲကွယ် ပြဿနာတွေသာ ပေါ်မလာဘူး ဆိုရင် မင်းဆီကို ပြေးလာမိမလားပဲ”

ယုယန္တယ်စကားလုံးတွေနှင့် အလိုက်သင့် ချည်နှောင်ပစ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ နေအထက်မျက်နှာကို အကဲခတ်နေလိုက်၏။

“ဒါတော့ ဝိသွားပြီ ထင်တယ် မမ သတိရနေမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်သတိရတာက သာပါတယ် မမ”

“အင်း ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ မမကပဲ မင်းကိုဦးစားပေးလိုက် ပါ့မယ် မင်း စိတ်ချမ်းသာရင်း မမ ကျေနပ်ပါတယ်”

ယုယန္တယ်က မနိတရုံလေးပြီးရင်း ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နေအထက် မျက်ဝန်းတွေဆီ ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေသည်။ နေအထက် ကလည်း ပြန်ကြည့်နေ၏။

“မမ”

“ဟင် ပြောလေ”

“မမ ဆက်သွယ်မယ့်အချိန်ကို စောင့်နေမယ်နော်”

“စိတ်ချ စိတ်ချ အခြေအနေတွေ ရှင်းသွားတာနဲ့ မမ လုပ်

အထက်က မင်းဆီကို ဆက်သွယ်ဖို့ဆိုတာ မမ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေပြီး ပြောမိကွယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

ယုယန္တယ် ခေါင်းလေးကို အသာဆတ်ပြလိုက်သည်။ ထွက်ခွာ တော့ နေအထက် ကျောပြင်ကို ငေးမောရင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက် သည်။

အခြေအနေကို ပါးပါးနပ်နပ် ရှင်းပစ်လိုက်နိုင်၍ တော်ပါသေး တဲ့။ နေအထက် ဆိုသည့်ကောင်လေးက လူရှုပ်ကလေးတစ်ယောက်ဆို တဲ့။ သူမ သိခဲ့တာ မကြာသေးပါ။

အခုလည်း ကိုယ်ခုကွနှင့်ကိုယ် မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေချိန် နောက်လာသည်။ ဦးနေဖော်က သူမကို လုံးဝယုံကြည်တာ မဟုတ်။

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာလျှင် သူမ ကြောက်မလဲ။ ပြဿနာ ရှုပ်ထွေးသွားမှာ သေချာသည်။

ပထမတော့ နေအထက်ကို အပြတ်ပြောပစ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် သည်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော အတွေးတစ်ခုကြောင့် ဆက် တွေးထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

နေအထက် ဆိုသော လူရှုပ်ကလေးက သူမအတွက် တစ်ချိန် ကို အသုံးကျလာနိုင်သည်။ အချိန်မရွေး အသွင်ပြောင်းသွားနိုင်တဲ့ လူရှုပ်ကလေးပေါ့။

ကိုယ့်အတွေးကိုယ် သဘောကျသွားမိသည်။
စစ်တုရင် နယ်ရှုပ်ကလေး နေအထက်။

အခန်း (၁၈)

မှာထားသော ကော်ဖီခွက်ရှေ့ရောက်နေပေမယ့် မသောက်ဖြစ်
ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်း၊ နေကာမျက်မှန်တပ်ကာ နှုတ်
မှတ်ဆိတ်မွေးအတုတွေနဲ့ နေအထက်ကို အရိပ် ငေးမောနေမိ

ဒီကောင် ဘာစိတ်ရှူးပေါက်လာပြန်တာလဲ။ သံယောဇဉ်ဆိုသည့်
အင်မလေးအကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာတော့ ဒီကောင်ကို သိပ်
တာချင်။

“အရိပ် မင်း ဘာလို့ ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတာလဲ”
ကော်ဖီကို တစ်ကနီကပ်သောက်ရင်း သူ့ကိုသေချာစိုက်ကြည့်နေ
တွေ့တော့ နေအထက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍မေးသည်။

“နေပါအုံး အထက် မင်းက ဘာကြောင့် ရှုပ်ဖျက်ထားရတာလဲ

ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်နေသလား”

“ရှား တိုးတိုးပြောပါကွ ဟုတ်တယ် ဧည့်နဲ့ပတ်သက်နေတယ်
နေအထက်က နှုတ်ခမ်းရှေ့တွင် လက်ညှိုးကလေး ထောက်

လျက် သူ့ကို သတိပေးနေပြန်သည်။

“မင်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ပဲ အဲဒီကောင်မလေးကို
အမေ့ခေါ်လာတာ မဟုတ်လား ငါပါရောပြီး ပြဿနာတွေ တက်လာ
တော့မှာပဲ”

ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ရင်း အရိပ် ညည်းညူမိသည့်
သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသလောက် နေအထက်ကတော့ သာ
မဖြစ်သလို ကော်ဖီ သောက်လိုက် မုန့်စားလိုက် လုပ်နေသည်။

“အရိပ်”

ပလုပ်ပလောင်းသံဖြင့် ပြောတော့ မော့ကြည့်မိသည်။

“မင်း ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူးကွာ ငါ့ရှုပ်ဖျက်ထားတယ်ဆိုတာ
ကလေး ဧည့် မိထွေးရဲ့ လူတွေ ငါ့ကိုမြင်သွားမှာ စိုးလို့ပါကွာ”

လာပြန်ပြီ တစ်မျိုး။ ဘာတွေ ဖြေရှင်းချက်ထုတ်ဦးမည်
သူမှာတော့ ဒီကောင် ဂှုပ်သမျှ ကန့်လန့်ပါနေသည့်အဖြစ်။

“ဧည့်က မိထွေးနဲ့အတူ နေရတာလေး၊ သူ့အဖေကလည်း
လေးဖြတ်ထားတဲ့ မသန်မစွမ်း ဒုက္ခိတား ဧည့်ကို သူ့မိထွေးက တအားနှိပ်
တာ၊ ပြီးတော့ ဧည့်မိထွေးက ဧည့်အမွေတွေကို အပိုင်စီးဖို့ကြံနေတာလေ”

ကြောင့် ငါက သနားလို့ ဧည့်ကိုခေါ်ထုတ်လာခဲ့တာ၊ စာချုပ်စာတမ်းအရ
ထောင်တော့ ဧည့်မိထွေးက ဘာမှလုပ်လို့မရပါဘူး။ အခုလို ခဏရှောင်
နေတာက အဆင်ပြေမယ်လေ”

နေအထက်က ဂရုတစိုက် ရှင်ပြနေပြန်၏။ ခက်တာက ဒီကောင်
ထောင်ထိုင် မှန်တယ်ပဲထားဦး ကောင်မလေးကို ကယ်တင်လာတဲ့ ဒီကောင်
ထောင်တိုင်ကရော ရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့လား။

သူ့အဖြစ်က မဆီမဆိုင် ကြားက ငထွားခါးနာရမည့်ကိန်း။
ဒီကောင် မဟုတ်တာလုပ်လျှင် သူလည်းပြေးလို့လွတ်မှာ မဟုတ်။

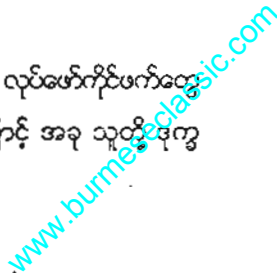
“နေစမ်းပါဦး အထက် မင်းကရော ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို
ဘာကြောင့် ကြားထဲက သူ့ရဲကောင်း လုပ်ချင်နေရတာလဲ”

အထက် မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို မီးဝင်းဝင်း
အထက်မတတ် မျက်လုံးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ အရိပ် မင်းကငါ့ကိုအထင်သေးတာလား စိတ်ချ
ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

နေအထက် တင်းသွားမုန်း သိတော့ သူ အသာငြိမ်နေလိုက်
သည်။ နေအထက်က စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာ
နုတ်လိုက်ရင်း

“သံယောဇဉ်ရဲ့ အဖေနဲ့ ငါနဲ့က အရင်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ
သူ့ကျေးဇူးတွေ ငါ့အပေါ်မှာအများကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် အခု သူတို့ဒုက္ခ

ရောက်နေချိန်မှာ ငါ့ဘက်က စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီနေတာ”

“ထားပါတော့ ကောင်မလေးကို ထားပြီး မင်းက သွားချင်သွားနေတော့ ငါ့မှာ ဒုက္ခရောက်တယ် မင်းသိရဲ့လား”

တစ်စက်မှ မသောက်ရသေးသော ကော်ဖီခွက်ကို ရှေ့သို့တင်ရင်း သူ ပြောလိုက်သည်။ နေအထက်က နှုတ်ခမ်းတွေ အနည်းအငယ် တွန့်သွားရုံပြုံးလိုက်ပြီး

“အဟင်း ဘာများလဲလို့ အရိပ်ရယ်၊ ဧည့်က ဘာတွေမှ ပြစ်ချက် ရှိနေလို့လဲ၊ အမိစားလေးနဲ့ အတူနေရတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ”

“ဟေ့ကောင် မင်း မညစ်စုတ်နဲ့ အဲဒီလို အပေါစား ယောက်ျားထဲမှာ ငါ မပါဘူး မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား”

သူ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီကောင်ပြောနေဆဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အချိုးမပြေ စည်းကမ်းမဲ့လွန်းသည်။

နေအထက်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးတုံ့လုပ်ပြီး ပင် နှုတ်နေသေးသည်။

“ဒေါသတွေ ဒီလောက်ကြီး မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမကြိုက်တာ မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ မင်းဆိုလျောပေးပါ”

နေအထက်က မရမကလို တောင်းဆိုနေ၏။ တော်တော်

အားမိသည်။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့အတူ နေထိုင်နေတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

နေအထက်ဆိုတဲ့ ကောင်က တော်ရုံတန်ရုံဖြင့် လက်လျှောမယ့် အောင်မဟုတ်တာလည်း သိနေသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီကောင်က နေထိုင်တာကို မရရအောင် ယူတတ်တဲ့သူ။

နေအထက် သူ့အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ မတတ်နိုင်သည့် အဆင့်တော့ အဆင်ပြေအောင်ညှိဖို့ပဲ ရွေးချယ်လိုက်ရသည်။

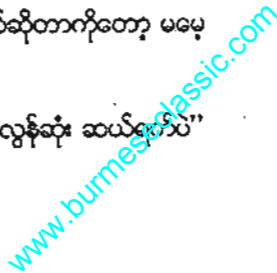
“ကောင်းပြီလေ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို ငါ ကူညီလိုက်မယ်။ ပေမဲ့ အသက်ကြီးကြီးထဲက အိမ်အကူ တစ်ယောက်လောက်တော့ မဖြစ်မယ်”

“ဒါကတော့ မင်းကြိုက်သလိုစဉ်ပါ ကျေးဇူးတင်တယ် အရိပ်”
နေအထက်က ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် သူ ပခုံးကိုလှမ်းပုတ်ရင်း ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထသွား၏။ အရေးတကြီးအရာ ဖြစ်သတိရမိမှ သူ နေအထက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အထက်”
နေအထက်က သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာသည်။

“မင်း ကတိအတိုင်း တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဆိုတာကိုတော့ မပေး

“စိတ်ချပါ။ ငါ ကတိတည်စေရမယ် အလွန်ဆုံး ဆယ်ရက်ပဲ”

ပြောပြသည်နှင့် နေအထက် ဆိုင်အပြင်သို့လှမ်းထွက်သွား
အသင့်တွေ့သော တက္ကစီကိုတား၍ ပါသွားသည်။

ဆိုက်ထဲမှလှမ်းကြည့်ရင်း နေအရိပ် ခေါင်းကို ခါရမ်းမိသည့်
နေအထက် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသည် မသိ။ သံယောဇဉ်ကို
ကြောင်းမဲ့ ကယ်တင်ထားတာတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

ကြောက်လန့်နေသော မျက်ဆံပိုင်းပိုင်းလေးတွေနှင့် နဖတ်
မျက်နှာလေးက အာရုံထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာသည်။

မင်း ဘဝကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ သံယောဇဉ်။

အခန်း (၁၉)

သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ
အတူနေထိုင်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်သော လိုအပ်တာကို သူပဲ
စိတ်ချရသည်။

နေအထက်ဆိုသည့်ကောင် ရှုပ်လာသော ပြဿနာတွေကို သူ
နှင်းရတာ အတော်ဆိုသည်။

ဒေါ်မိုးငယ်ဆိုသော အသက်ငါးဆယ်ကျော် မိန်းမကြီးတစ်
ယောက်ကို သူခေါ်ခဲ့ရသည်။ တော်သေးသည်က ဒေါ်မိုးငယ်က ငိုသားပြီး
ဆီဝင်စုစုမရှိပါ။

အချက်အပြုတ်၊ အလျော်အဖွတ် အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလည်း

နိုင်နင်းသည်။ အရေးကြီးတာက သံယောဇဉ် ဆိုသော ကောင်မလေး ရှိနေစဉ်မှာ အမျိုးသမီးအဖော်တစ်ဦးတော့ ရှိဖို့ပဲဖြစ်သည်။

မနက်ကုမ္ပဏီသွား ညနေမှ ပြန်လာသောသူက အိမ်မှာရှိတဲ့ သိပ်မရှိ။ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မျိုးသာ တစ်နေ့ကုန်ရှိတတ်တာမျိုးဖြစ် သည်။

ဒီကောင်မလေး တစ်ယောက်တည်းနေဖို့လည်း မသင့်တော် ခေါ်မိုးငယ်သည် မရှိမဖြစ်ဟု ဆိုရမည်။

တကြားနေတွေမှာ သံယောဇဉ်နှင့် သူ့ဆုံဖို့ဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ မတွေ့ချင်လည်း မြင်နေရသည့်အခါ အနေဖြစ်သည်။

မနက်ကော်ဒီဇိုင်းမှာဆိုပြီးတော့ သူလည်း အခန်းထဲဝင်လာ စာဖတ်နေလိုက်သည်။ ခေါ်မိုးငယ်နှင့် သံယောဇဉ် တို့စကားတွေကြား မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသံတွေကို ကြားသည်။

ဒီကောင်မလေး အသံလေးကချိုသလို ရုပ်ကလေးကလည်း ရှင်းသန့်ချောမောသည်။ မပြင်မဆင်ဘဲနဲ့ လှပတယ် ဆိုတာ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်မည်ထင်သည်။

သံယောဇဉ် သည် ချောသည်။ လှသည်ဆိုသော မိန်းကလေး တွေထက် ပိုလို့လှပါသည်။ ပြောရရင် နေအထက်လိုကောင်နှင့်တူတယ် မတန်။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ နေအထက်နှင့် ခင်မင်သွားတာလဲ စဉ်းစား

နေအထက်ဆိုသည့်ကောင်ကလည်း မိန်းမကျမ်းကြော်သည့် ဆောင်ဆိုတော့ အင်း ဒီကောင်မလေး ဘာမှမသိရင်တော့ ရင်လေးစရာ ဆောင်းသေးသည်။

“မောင်အရိပ်ရေ ထမင်းစားလို့ရပြီ”

ဒေါ်ကြီးမိုး အသံကြားတော့မှ သူ့အတွေးတွေ ပျောက်ကာ အတိဖြစ်တဲ့ ကိုင်းထားသော စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်ရသည်။

ထမင်းစားခန်းကို သူဝင်ခဲ့တော့ ထမင်းပွဲတွေပြင်ဆင်ပေးပြီး နှစ်စောင့်နေသော ကောင်မလေးကြောင့် သူ့မျက်မှောင်ကျုံ့သွားမိ၏။

ကြည့်လေ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားက ရယ်ချင်စရာဖြစ် ထွန်းနေသည်။ ရှုန်သားအပွင့်ပိတ်စကို ချုပ်ထားသော ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့်

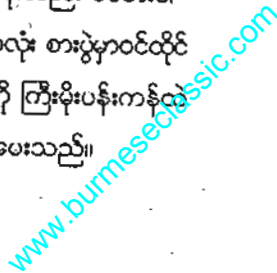
အောက်မှာဝတ်ထားသောလုံချည်က အပွင့်ကြီးတွေနှင့် ဒီဇိုင်းဖော်ထား သော ပါတိတ်တစ်ပတ်နွမ်းလုံချည်ဖြစ်နေသည်။

အင်္ကျီကလည်း ဖွဖွလေးဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့မအသက် အရွယ်နှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဘက်သော ဆင်ယင်မှုဖြစ်သည်။

“စားလေ မောင်အရိပ်”

“ဟေ မင်းလည်းမဆာသေးဘူးလား ကြီးမိုးလည်း ဝင်စားပါ” သူ့အတင်းစွတ်ခေါ်နေတော့ နှစ်ယောက်စလုံး စားပွဲမှာဝင်ထိုင်

ကြသည်။ သူ့မက ဟင်းပန်းကန်ထဲက ဟင်းတွေကို ကြီးမိုးပန်းကန်ထဲ ထည့် ခြင်း ဦးချသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

ဒီလို ဂါရဝတရား ရှိတာတော့ သူ သဘောကျသွားမိသည်
ကောင်မလေးရဲ့ ပုံစံက တကယ့် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးပါပဲ။

သူစိမ်းယောက်ျားလေးနှင့် ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်း စားရ
သူမ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည် ထင်၏။ သူ ဒါကြောင့် ခပ်မြန်မြန်စား
လက်စသပ် လိုက်၏။

“ဝ ပြီးလား မောင်အရိပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမိုး စားကြပါ။ ကျွန်တော်က ညဘက် သိပ်
တတ်ဘူး။ ဝအောင်စားကြ”

ပြောပြီး သူ ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်ခဲ့သည်။ သူမနှင့် ကြီးမိုးထွေး
လွတ်လပ်လပ် စားပါစေတော့။

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး သတင်းစာ ဖတ်နေတုန်း ကော်ဖီပန်း
လေးကိုကိုင်ကာ သူမ ရောက်လာသည်။

“ကြီးမိုး ကော်ဖီပိုခိုင်းလိုက်လို့ပါ ရှင်”

ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး သူမ ပြန်လှည့်မထွက်
သူလက်ကာထားရင်း

“ခဏထိုင်ပါဦး သံယောဇဉ် မင်းကို ကိုယ်မေးစရာလေးဆို
သူမ ခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ ရှေ့ကထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည့်

ကျုံ့ကျုံ့လေး မဝံ့မရဲထိုင်နေပုံက တစ်မျိုးလေး ဖြစ်နေ၏။

“နေအထက်နဲ့ မင်းက အတော် ရင်းနှီးသလား သံယောဇဉ်”

သူမ ခေါင်းလေးခါသည်။ ပြီးမှ ကသောကမျောလေး ဖြေ၏။

“အဲ ဟို ခင်မင်ပါတယ်။ ဇဉ်ဘာဘနဲ့ ကိုနေနဲ့က စီးပွားဘက်
နာတွေလေ”

လေသံကတော့ နေအထက် စကားတွေအတိုင်း ကိုင်းပင်ညှိ
သလား ထင်ရသည်။ ဘာအလုပ်အကိုင်မှမရှိသည့် နေအထက်နှင့်

သူနဲ့ ဘာဘက ဘယ်လို ပါတနာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

“အင်း ထားပါတော့ အခု သူ့နောက်ကို မင်းလိုက်လာတာက
ကြောင်းကြောင့်လဲ”

“ဟို ဇဉ်မိထွေး ဘာဘရဲ့မိန်းမက ဇဉ်ကို အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်လို့
တိုနေက ဇဉ်ကို ကူညီပေးတာပါ”

ဆက်မေးလျှင်လည်း နေအထက် စည်းဝါးရိုက်ထားသော စ
တွေကိုပဲ ထပ်ကြားရမှာ သူသိသည်။

ကောင်မလေးခမြောလည်း မလိမ်ညာချင်ပါဘဲ လိမ်ညာနေရတာ
သိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်နေသည် ထင်သည်။

“အင်း မင်းတို့ပြောတာပဲ ကိုယ်သိတာနော် ကိုယ်ကဘာမှမသိ
နော် ပြဿနာတက်ရင် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးနော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပြောနေတာ
ဖြစ်တော့ သူ သနားသွားမိသည်။ ကိုယ့်တိုက်ခန်းအရိပ်မှာ လာနေရ

ဇွာသူကို အလိုမရှိသလို ပြောသလိုဖြစ်နေပြီလား။

တကယ်ဆို နေအထက်ကို မယုံတာ ဘာမှ မပတ်သက်ချင်တာ ပဲဖြစ်သည်။

“နေပါဦး မင်းမှာအဝတ်အစားအစုံမပါဘူးလား”

“ဟို မပါဘူး ဒါ ဒါက ကြီးမိုး အဝတ်အစားတွေ ခဏယူဝယ် တာပါ ဇဉ့်မှာ တစ်စုံပဲပါလို့”

မျက်နှာလေးနို့ကာ ရှင်းပြသည်။ လည်တိုင်ဝင်းဝင်းလေးမှာ ပလက်တီနစ်ကြိုးပျော့လေးဆွဲထားသော သူမ ခြေ အဝတ်အစားတစ်စုံပဲပါလာရာသည်တဲ့။

“ဟို ဟို ဇဉ့် ကြီးမိုးကို ဝိုင်းကူလိုက်ဦးမယ်”

ကောင်မလေးပြောပြီး ထွက်ပြေးသွား၏။ နပျိုဇဉ့် သူမအဖေ နှင့် မလိုက်ဘက်သော ဝတ်စုံလေးနဲ့တောင် တစ်မျိုးကလေး ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ကောင်မလေး။

နေအထက်ကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ပိုလို့ကြည့်မရအောင် ဖြစ်ထွေးခဲ့၏။ ကယ်တင်ရှင် သူရဲကောင်းလုပ်လာသည့်ကောင်က သူ့ဆီပို့ခဲ့တာ ပေလျက်ပြုထားသည်။

တကယ်ဆို သူ့အတွက် လိုအပ်သမျှလေး စီစဉ်ပေးထားသည်ပေါ့။ အခုတော့ မြင်နေတွေ့နေရသော သူ့မှာသာ...။

မင်း တော်တော် မလွယ်ပါလား နေအထက်။

တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ဆိုတဲ့စကားနဲ့ စိတ်ရှုပ်အောင် လုပ်နေခဲ့

တဲ့ အရာတွေက မသေးပါလား။

နေတတ်သလို မနေတတ်တဲ့ သူ့မှာသာ...။

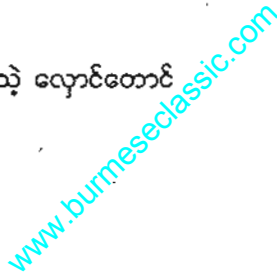

အခန်း (၂၀)

“ရှေ့ အဲဒါတွေက မင်းအတွက် ငါဝယ်လာတာ”
 စားပွဲပေါ်သူ တင်ပေးသည့် လက်ဆွဲအိတ်သုံးလုံးကို ကြည့်ကာ
 သံယောဇဉ် အံ့သြနေသည်။ ပြီးမှ
 “ဟို ဟို ဘာတွေလဲဟင် ဇဉ် မယူပါရစေနဲ့”
 “မင်းအတွက်လိုအပ်တာတွေပါ ငါစေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးထား
 သင့်တော်မယ့်အဝတ် ငါးစုံပါတယ်။ မင်း ဝတ်ဖို့ပေါ့”
 မျက်နှာလေး ရဲသွားတာ ရှက်စိတ်ကြောင့်လား။ အရင်နေ့တွေ
 က ကြီးမိုး အဝတ်အစားတွေသာ ဝတ်ထားရသော သူမ ဒီနေ့တွေ
 သူမ ရောက်လာတုန်းက ဝတ်စုံလေးနှင့်ဖြစ်သည်။
 ခရမ်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံလေးက သူမနှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။

“ယူလေကွာ”
 “ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဇဉ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုနေအရိပ်”
 ကျေးဇူးစကားလေးပြောကာ သူမ အိတ်လေးမှ တွဲဆွဲပြီးတော့
 အိတ်ကလေးကို ခွဲသည်။
 နေအရိပ် ဆိုဟာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း နှစ်ရက်လုံးလုံး ရောက်
 သော နေအထက် အကြောင်းကို တွေးမိ၏။
 ဖုန်းလည်းမဆက် ကိုယ်တိုင်လည်းမရောက်ဘဲ နေအထက်
 တွဲပြန်နေတာလဲ အခုပဲကောင်မလေးရောက်နေတာ လေးရက်ရှိပြီ။
 ကောင်မလေးအတွက် စီစဉ်နေတာများလား။ ကောင်းပါသည်
 သိရက်ထက် စောကာ ထွက်သွားတော့လည်း ပြီးပြီပေါ့။
 ထိုအခိုက်မှာပဲ သူ့ရဲ့ ဟမ်းဖုန်းလေးက မြည်လာသည်။ ကောက်
 နှင်းနားထောင်တော့ နေအထက်။
 “ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”
 “ဒီလိုပေါ့ကွ ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ”
 “မင်း ခေါ်လာတဲ့ ကောင်မလေးကိစ္စကိုတော့ မင်း မမေ့ပါဘူး၊
 အထက်”
 “ဒါ မေ့စရာလားကွာ”
 ပြောလိုက်ရင် ဒီကောင် လေသံက ရိသဲ့သဲ့ လှောင်တောင်
 မောင်ချည်း ဖြစ်သည်။

“အေး လေးရက်ရှိပြီနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟေ့ကောင် အူတူကုမလုပ်နဲ့ မင်း ကတိပေးထားတာ တစ်နှစ် ဆယ်ရက်လေး ငါဒီထက်ပိုပြီး မကူညီနိုင်ဘူး တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

“သံယောဇဉ် ကိစ္စလား ငါသိပါတယ် အရိပ် မင်းကိုခဏက ကူညီခိုင်းတာပါ။ မင်းအိမ်မှာ အမြဲပို့ထားမှာမှ မဟုတ်တာ ခဏတဖြုတ် လေးကို မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မလုပ်နဲ့လေ မင်းက ငါ့အိမ်လာပို့ထား ပြီးသွားတာ ငါ့မှာက မလွယ်ဘူး အခုပဲ ဒေါ်ကြီးမိုးကို ခေါ်လိုက်ရတာ ပြီးတော့ ကောင်မလေးမှာ အဝတ်အစားကအစ အပိုပါတာ မဟုတ်ဘူး သူပြောမှ နေအထက်က သတိရသွားဟန်နှင့် ဖုန်းထဲကပြန်ရ သည်။

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ ငါမေ့နေတယ် ဒီလိုလုပ်ကွာ အဝတ်အစား နှစ်စုံ သုံးစုံလောက် မင်းစီစဉ်ပေးထားလိုက်ကွာ”

“ပြောမနေနဲ့တော့ အထက် ငါဆိုငင်က ငါ့စုံဝယ်ပေးလိုက် မင်း ရှုပ်သမျှ ငါ့ခေါင်းပေါ် ပိနေတာ လွန်နေပြီကွာ”

“ကူညီတယ်လို့ သဘောထားကွာ အချိန်တန်ရင် အဲဒီတော့ တွေအတွက် မင်းကိုငါ တုံ့ပြန်မှာပါ ခြောက် အရိပ် အခု ငါသံယောဇဉ် စကားပြောချင်လို့ မင်း ဖုန်းခဏပေးလိုက်ပါကွာ”

နေအထက် က သံယောဇဉ်ကို ခေါ်ခိုင်းနေပြန်သေး၏။ သူ မိမိမကျပေမယ့် သံယောဇဉ်ကို ခေါ်ပေးလိုက်ရသည်။

“သံယောဇဉ် ဒီမှာ နေအထက်က မင်းနဲ့ဖုန်းပြောချင်လို့တဲ့” သူလှမ်းခေါ်လိုက်တော့ သံယောဇဉ် အပြေးလေးရောက်လာ သည်။ သူဖုန်းလေးကို သံယောဇဉ်ထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ကိုနေလား ပြောပါ”

“...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုနေ ဧည့် ကိုနေနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ ဘာ နေကောင်၊ နေအထက်ဟင် ဧည့် ဘာကို တွေ့ချင်နေတာ”

“...”

သံယောဇဉ်က နေအထက်ကို အားကိုးတကြီးပြောနေသည်။ သံယောဇဉ်က နေအထက် ဘာတွေနစ်သိမ့်နေသည်လဲ မသိ။ ဧည့်ကတော့ နေအထက်လေးညှိတ်ကာ ဟုတ်ကဲ့ ချည်းထပ်နေသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုနေ ဧည့်ဆီလာခဲ့ပါဦးနော် ဟုတ်ကဲ့” ဧည့်က ဖုန်းလေးကို သူထံပြန်ပေးရင်း အပြုံးလေးနှင့် ကျေးဇူး ပေးစကားဆိုသေး၏။

“ကျေးဇူးပဲနော် ကိုအရိပ်”

“ရပါတယ် သံယောဇဉ် ဒါနဲ့ ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်အစား တွေအတွက် အဆင်ပြေခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီအတွက်လည်း ဧပြီကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပုတ်သင်ညှိကလေးလို ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ကျေးဇူးတင်စကားတွေကို ပြောနေသည့် ကောင်မလေးကို နေအရိပ် သနားစရာ သနားမိပါသည်။

ဒီကောင်မလေး ဖြူစင်ရိုးသားတာ မျက်ဝန်းလေးတွေက ခေါ်နေကြသည်။

အံ့တော့ အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ သည်လိုကောင်မလေး နေအထက် ဘယ်လိုဆက်နွယ် ပတ်သက်သွားတာလဲ မသိ။

ကိုယ်နဲ့တာမှ မသက်ဆိုင်ပေမယ့် သံယောဇဉ်ဆိုသော ကောင်မလေးအတွက် တွေးကာ ရင်လေးမိ၏။

တော်တော်ယော့ရှုပ်တဲ့ နေအထက်။

အခန်း (၂၁)

“ဧပြီလေးကို အခုထိ ရှာမတွေ့သေးဘူးလား မိနွယ်”

နေ့တိုင်း သည်မေးခွန်းကိုပဲ ကြားနေတော့ ယုယနွယ် စိတ်ရှုပ်တာအမှန်။

“မတွေ့သေးဘူး”

ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြောလိုက်သည်။ ဦးနေဇော်က သံသယမကင်း

အကြည့်တွေနှင့် စူးစူးနစ်နစ်စိုက်ကြည့်ရင်း

“ဧပြီလေး အိမ်က ထွက်သွားတာ ငါမယုံဘူး မိနွယ် သမီးလေး

ဒီလိုဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုယ့်ကိုတောင် သံသယနှင့်စွပ်စွဲသလို ဆိုနေတော့ ယုယနွယ်

ဦးနေဇော်ကို မာတင်းတင်းပြန်ကြည့်မိသည်။

တကယ်ဆို သံယောဇဉ် အိမ်ကထွက်သွားသည့်ကိစ္စကို သူမ

ထည်း မယုံချင်၊ လက်ခံနိုင်ပါ။ ဦးနေဇော် ကိုယ်တိုင် တစ်နေရာကို

ရှောင်ထွက်သွားခိုင်းတာဟု ထင်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ဦးနေဇော် ကိုယ်တိုင်က မှေးစဉ် မေးပြီး ပုပန်းတော့ သူမ မယုံချင်လို့ မရတော့ပါ။

“ဇော်လေးကို မင်း မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာပါ မိနွယ်”

“ကျွန်မကို ရှင်အမိန့်ပေးနေတာလား ဦးနေဇော်”

“အေး မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ၊ ဇော်လေးက အိမ်ကထွက် သွားစရာ အကြောင်းမူ မရှိတာ”

“မရှိဘဲနဲ့ သူက ဘာလို့ထွက်သွားသလဲ၊ ဒီမှာ ဦးနေဇော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဇော်လေးကိစ္စမှာ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမယုံကြည်တာ”

“ဘာကွ မင်းက ဘာ မယုံတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ရှင်သမီးကို ကျွန်မ ဒုက္ခပေးနိုင်စက်စက် ထင်ပြီး ရှင်ကိုယ်တိုင် တံခြားပို့လိုက်တယ်လို့ ကျွန်မထင်ခဲ့တာ”

ဦးနေဇော် ခေါင်းကိုခါသည်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ယုယနွယ် မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်မော့ကြည့်နေရင်း

“ဇော်လေးကို ငါ့မျက်စိအောက်က လွဲလို့ ငါမိတ်မချဘူး၊ မိနွယ် ငါက မင်းကို သံသယ ဖြစ်နေတာ၊ ငါအမွေတွေ လွှဲပေးတာကို မင်းမယုံ နပ်လို့ အခုလိုလုပ်လိုက်တယ် ထင်တာ”

“တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီ ဦးနေဇော် ကျွန်မက မိနွယ် အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တာ အမွေကိစ္စကိုတော့ ကျွန်မလုံးဝ မကျေနပ်ပါ”

ကျွန်မပဲ ရှင် ခွဲဝေပေးမှုက မတရားဘူး”

“မင်းဘဝအတွက် ထိုက်သင့်သလောက် ငါ ပေးထားတာလဲ၊ ငါက ဘာမကျေနပ်စရာရှိလဲ”

“မိနွယ် ကိုလေးပုံသုံးပုံ ကျွန်မက တစ်ပုံထဲဆိုတာ လုံးဝမတရား တွန့်မက ရှင့်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားပါ”

ဦးနေဇော် နှုတ်ခမ်းပဲ့ကာ ပြီးသည်။ မျက်ဝန်းတွေက ယုယနွယ် ကို ရှုမူနေရင်းစိုက်ကြည့်သည်။ အကြည့်တွေထဲမှာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်း မတွေ့ပဲ ပြည့်နေခဲ့၏။

“မိနွယ် မင်းငါ့ကို ငှတုံးလို့ထင်နေသလားဟင်”

နာကျည်းရိပ်တို့စွက်သော အသံတွေက ဒေါသသင့်နေသည်။ “ခွဲလဲပေါ်မှာထိုင်နေပေမယ့် ဦးနေဇော် လက်သီးတွေကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားခဲ့သည်။

“ငါ့အိမ်ပေါ်ကို မင်းခေါ်တင်ထားတဲ့ နေအထက် ဆိုတဲ့ကောင် သဘာကောင်လဲဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ”

ဦးနေဇော် ဆိုလိုသော စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ယုယနွယ်သဘော မကင်းနားလည်ပါသည်။ သူမနှင့် နေအထက် ကိစ္စကို ဦးနေဇော်ရိပ်မိ မချင်းက ဦးစိုင်းမောက် ပြောပြလို့ပဲဖြစ်မည်။

“ဘာလဲ ရှင့်ရဲ့ လူယုံတော်ကြီးက ရှင့်ကိုသတင်းတွေပေးသွား ခဲ့လို့လား ဦးနေဇော်”

“မင်း မငြင်းနိုင်ဘူးမို့လား မိနွယ်၊ မင်းစိတ်ကြိုက် လုပ်ခွင့် ခြံပြီးပြီပဲ၊ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို မင်းလက်မှတ်ထိုးပြီး မင်းဘဝကို မင်းထင် ဆောက်ဖို့ ငါခွင့်ပြုခဲ့တာပဲ”

“ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်သလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိတာ ရှင်က ကျွန်မကို ကွာရှင်းပြီး ဒီအိမ်ကြီးက ပထုတ်ချင်နေတာပေါ့”

“အေး မင်း လက်မခံဘူးဆိုရင် ငါ့ရှေ့မှောက်မှာ ဒီလို စော ပြန်နေတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး”

ဒေါ်ယုယုနွယ် မထီတရီ ပြုံးသည်။ ဦးနေဇော် ထိုင်နေဆဲ ဝိုးချလဲ ရှေ့တည့်တည့်ကို လျှောက်သွားရင်း ရဲရဲဝင့်ဝင့် ရင်ဆိုင်ပစ်ထိုး ခဲ့၏။

“ရှင်လို ဒုက္ခိတ အဘိုးအိုကြီးကို ကျွန်မ တွယ်မက်နေဆဲ ထင်သလား ဦးနေဇော်”

“ငါ သိပါတယ် မင်းငါ့ကိုယူခဲ့တာ ငါ့အမွေတွေကြောင့်ပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ယုယုနွယ်က ရှင်ပြောသလို ငတုံးအေ မဟုတ်ဘဲလေ ထိုက်သင့်တဲ့ အမွေရမှ ဒီအိမ်ကြီးကို စွန့်ခဲ့မှာ စိတ် မရလို့ကတော့ ကုတ်နဲ့ကော်ချတောင် မဆင်းဘူး မှတ်”

ယုယုနွယ် ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားခဲ့ ဦးနေဇော်အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။ ရှင်ကလေးနှင့် မလိုက် အောင် ယုတ်မာသည့် မိန်းမ။

သမီးလေး သံယောဇဉ် ကိစ္စမှာလည်း ဒီမိန်းမ မယုတ်မာဘူး ဟု မပြောနိုင်ပါ။ လောဘ၊ အတ္တနှင့် ရက်စက်မှုတွေ သူမမျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရ၏။

“မိနွယ် မင်းကိုငါ လုံးဝ အယုံအကြည် မရှိတော့ဘူး ဧည့်လေး ကို ရှာနိုင်ဖို့ ငါ့ဘာသာ စီစဉ်မယ်၊ ငါမသေခင် ငါ့စီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့မယ်”

“ရှင်လုပ်တာကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေမယ် ထင်သလား ဦး နေဇော် ဒီနေ့ကစပြီး ရှင် ဘာလုပ်ပိုင်ခွင့်မှ မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ မင်း ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ရှင်အားကိုးတဲ့ ဦးစိုင်းမောက်လည်း မရှိတော့ ဘူးဆိုတော့ ဒီအိမ်မှာ ရှင် ဘာစီစဉ်ခွင့်မှ မရှိတော့ဘူး”

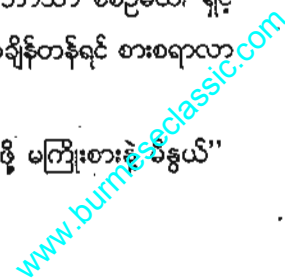
“မင်း မင်း”

ဦးနေဇော် ဒေါသသံတွေ တလိပ်လိပ်တက်ကာ လက်သီးနှစ် အက်ကို ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ကိုင်ထားရုံမှအပ ဘာမှမစွမ်းနိုင်ခဲ့။

“ဧည့်လေးကို ငါတွေ့ချင်တယ် ဒီအတွက် ငါ့စီစဉ်ရမယ်မိနွယ်”

“အဲဒါရှင်အလုပ်မဟုတ်ဘူး ကျွန်မဘာသာ စီစဉ်မယ်၊ ရှင် အလုပ်က ရှင်ဘာသာ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ နေ အချိန်တန်ရင် စားစရာလာ ပို့မယ်”

“မင်း မင်း ငါ့ကို လှောင်ပိတ်ထားဖို့ မကြိုးစားနဲ့ မိနွယ်”

“မိခင်ကို ပြန်မတွေ့သေးသ၍ ရှင် ဒီလိုမဲနေထိုင်ရလိမ့်မယ် မိခင်ကို ပြန်ရှာတွေ့ပြီးမှ ကျွန်မတို့ ထပ်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ယုယနွယ် ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲထဲ ထွက်သွားသည်။

ဦးနေဇော် ဝိုးချလ်ကို လက်နှင့် လှည့်တွန်းကာ အနောက်ဘက် လိုက်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ယုယနွယ်က အခန်းတံခါးကို ဂျိမ်းခနဲဆောင် ပိတ်လိုက်သည်။

“မိနွယ် မိန်းမယုတ် တောက်”

ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် ဦးနေဇော် အော်ဟစ်လိုက်ပေမယ့် ယုယနွယ်က ဥပေက္ခာပြုသွားသည်။

စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ် မပါနိုင်သော အခြေနေမှာ သူဘာမှ မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။ မိနွယ်လက်ထဲမှာ သူ့ဘဝက လှောင်အိမ်ထဲက သတ္တမိတ် တစ်ကောင်လို ရှင်သန်ရတော့မည်။

သံမီးလေးကိုလည်း တွေ့ချင်ပေမယ့် သူတွေ့ခွင့်ရဖို့ဆိုတာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ ကြာမည်လဲမသိ။

တနံ့နံ့တွေးရင်း ဒေါသတွေ ဆူဝေလာခြင်းသာ အဖတ်ထင် သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ အကောင်း ပကတိရှိနေခဲ့လျှင် မိန်းမယုတ် မိနွယ်ကို သူ သတ်ပစ်မိမှာ သေချာ၏။

အခုတော့ သူ့ဘဝက...။

အခန်း (၂၂)

“ဒါဆို မနဲ့ ဦးနေဇော်တို့ စကားများကုန်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်အထက် အခြေအနေတွေက အတင်းမာဆုံးဖြစ် သွားခဲ့ပြီ မိခင်ကို သူက သူ့မိတ်ဆွေတွေအကူအညီနဲ့ ရှာဖွေပြောတယ် ဆိုတာ လက်မခံနိုင်ဘူးလေ”

နေအထက် ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။ သံယောဇဉ်ကို ခေါ်ထွက်သွားခဲ့တာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဟု အခုချိန်မှာ ယုယနွယ် ဆီသေးတာ အကောင်းဆုံးဟု ထင်သည်။

“အရေးကြီးတာ မိခင်ကို ရအောင် ရှာရမယ်၊ တို့က ဦးနေဇော် တို့ထံတိုင် တခြားပို့လိုက်တယ် ထင်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူးလား မလဲ့”

မသိဟန်ဆောင်ကာ နေအထက် စကားထောက်အပေးလိုက်

တော့ ယုယနွယ် ပင့်သက်ရှိကံကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ဒါသေချာတယ်”

“ဒါဆို အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ”

“အဲဒါကိုပဲ တို့ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတာ မိဇော်က တော်ရုံအပြင် ထွက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလေ”

ဒီစကားကိုတော့ နေအထက် ယုံပါသည်။ သူခေါ်လာတုန်းက တောင် အလွယ်တကူ မဟုတ်ခဲ့။ ကြောက်ရွံ့တတ်ပြီး ဖြူစင်လွန်းသော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။

သူစကားတွေကိုလည်း ယုံကြည်လွယ်လွန်းသည်။ နေအထက် အိမ်မှာ အခုလောက်ဆို ကောင်မလေး ငြိမ်းချမ်းနေလိမ့်မည်။

ပူလောင်နေတာက ယုယနွယ် ဖြစ်သည်။ ဒီအခြေအနေ မြင်နေတော့ သူ လုပ်ခဲ့တာ မှန်သွားပြီဟု ယုံသည်။

ယုယနွယ် သူ့ကို ခါထုတ်နေတာကို ခံပြင်းလို့ သံယောဇဉ် တမင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“မ အခု သံယောဇဉ်တို့ကို ရှာနေတာလား”

“ သတင်းတော့ စုံစမ်းနေတယ် အထက် မိဇော်ကို အပြန်အလှန် တွေ့ဖို့ လိုအပ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာလဲ မရယ်”

“တို့အတွက် အရေးကြီးတယ် အထက်၊ မင်း နားလည်အောင်

ပြောရရင်သူရိယ အမွေကိုစွဲကို ရှင်းနိုင်မှာ”

“အဲဒီလောက်အထိ အရေးကြီးနေရင် ကျွန်တော်ကူရှာပေး နာပေါ့ဗျာ စိတ်ရှုပ်မနေပါနဲ့”

“တော်စမ်းပါ အထက်ရယ် မင်းဘာမှ မသိဘူး တဖွတ်ထိုး နေဖို့ ဖို့ပဲသိတဲ့ သူ၊ မင်း မဆင်ခြင်လို့ပဲ မင်းနဲ့ တို့ကိစ္စကို ဦးနေစော် မိသွားခဲ့တာ”

ယုယနွယ် မကျေမနပ် အပြစ်တင်နေသည်။

သူ ရန်ကုန်အထိ လိုက်လာခဲ့တာ ယုယနွယ်နှင့်နီးစပ်ဖို့ဆိုသည့် နည်းလမ်းချက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ သူ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်ခဲ့။

ဒါတွေကို သူ မကျေနပ်တာအမှန်။

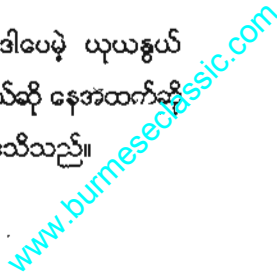
တစ်တဝလုံး ချမ်းသာပြည့်စုံဖို့ ရွေးမိသူက မရေမရာ မသေ သာသေးသည့်ဘဝကြီးဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ သူ့ကိုပါ ခွာထွက်ဖို့ ကြိုးစား တာတက်ပါ ခံရခက်သည်။

“မက မောင့်ဆို အပြစ်တွေပဲ တင်နေတာ၊ မကိုချစ်လွန်းလို့

အပြစ်တန်အထိ မောင် ရောက်လာတာလေ”

နေအထက်က ခွဲ၊ခွဲ၊ နွဲ့၊နွဲ့ ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ ယုယနွယ်

အရင်လို ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။ တကယ်ဆို နေအထက်ဆို သည် ယောက်ျားအကြောင်း သူမ ကောင်းကောင်းသိသည်။

တကယ့်ယောက်ျားပိုင်းလုံး တစ်ယောက်။

“အထက် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေစမ်းပါ အခုချိန်မှာတို့တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ် မိဇော်ကိစ္စက တို့အတွက် မဟာပြဿနာကြီးပဲ”

“မ ဘာဖြစ်နေတာလဲ အဲဒီကောင်မလေးက ဘာအရေး လို့လဲ”

“သိပ်ပါတာပေါ့ ဦးနေဇော်က သံယောဇဉ်တွက် အမွေတွေ လေးပုံသုံးပုံလွှဲထားပေးတာ”

“ဗျား ဘယ်လို မ”

နေအထက် အံ့သြသွားတာအမှန် ဒါကို သူ လုံးဝမသိခဲ့

“ဟုတ်တယ် ဦးနေဇော်က မိဇော်ကို အများဆုံးပေးခဲ့တာ ဒါ တို့လက်မခံနိုင်ဘူး ဒါကြောင့် မိဇော်နဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ် သူ့ကိုအ ကိုင်ပြီး ဦးနေဇော်ကို အမွေကိစ္စ ပြန်ပြောင်းခိုင်းရမှာ”

ဒေါ်ယုယုနွယ်၏ အကြံအစည်ကို သူ အခုမှ သိတော့သလို သံယောဇဉ်က သူမထက် ဦးနေဇော် အမွေတွေကို ခံစားခွင့် ရှိနေတာ တဲ့လား။

ဒါဆိုရင် သူ့လက်ထဲရောက်နေသော သံယောဇဉ်က ယုယု ထက်တန်ဖိုးကြီးမားသည့် ရွှေမင်းသမီးလေးပေါ့။

“မင်း ဒါတွေဘာမှမသိဘူးအထက် တို့စိတ်ညစ်နေတာ ဒါကြောင့်ပဲ”

မထင်မှတ်ဘဲ သိခွင့်ရလိုက်သော ယုယုနွယ် ဝန်ခံချက်တွေက သူ့အတွက် တန်ဖိုးကြီးမားလွန်းပါသည်။

သံယောဇဉ်ကို တခဏ သိမ်းထားပြီး ယုယုနွယ် လက်ထဲပြန်ပို့ ခဲ့ပေမယ့် စိစဉ်ထားသော မူလ စိတ်ကူးတွေ ပြောင်းလဲပစ်ရတော့မည်။

ကံကောင်းခြင်းတွေက သူ့ဆီကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့အတွက် ယုယုနွယ်ကို သူ ချဉ်းကပ် အောက်ကျိခံရမှာလဲ။ ယုယုနွယ်

အားတွေသာ အမှန်ဆိုလျှင် သံယောဇဉ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရုံနှင့်...။

တွေးရင်း နေအထက် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားခဲ့သည် နံဘေး

သူနဲ့မှန်ညစ်ညူးနေသော မျက်နှာကြီးနှင့် ယုယုနွယ်ကို ကြည့်ကာ

သူ့ ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။

ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား ကော်မထုတ်ခင်ကတည်းက နေအထက်က ဘာခိုင်းသွားတော့မှာပါ ယုယုနွယ် ဒါကိုခင်ဗျားသိတဲ့အခါ...။

ခံရခက်ခက် အံ့ကြိတ်နေတာ မြင်ချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၂၃)

ချက်ထားသည်က ပုစွန်ထုပ် ဆီပြန်ဟင်းဖြစ်သည်။ အသေ
သောက် ကင်ပွန်းချဉ်ရေဟင်းနှင့် ငါးပိထောင်းလည်း ပါသေးသည်။
ကြက်သားဟင်းနှင့် အစိမ်းကြော်ကလည်း တစ်ပွဲစီ ပါသေး
သည်။

ဟင်းတွေစုံလင်သလို အတွဲအစပ်မိတော့ နေအရိပ် ခေါင်း
ဖော်စတမ်း စားမိသည်။

အများအားဖြင့် ဆိုင်ထမင်း ဟင်းတွေနှင့်သာ နှစ်ပါးသွား
လုံးပမ်း နေရသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ အိမ်ထမင်း ဟင်းကို စားနေရသော
အတော့်ကို အဆင်ပြေပါသည်။

နှစ်ပန်းကန် ကုန်မှပဲ သူ ခေါင်းဖော်မိတော့၏။ သည်မှာ
သူ့ကို ငေးမော စိုက်ကြည့်နေသော သံယောဇဉ် မျက်ဝန်းလေးတွေ
မြင်လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ဇဉ်”

“ရှင်အဲ မရှိပါဘူး နေအရိပ် စားကောင်းသလား မေးမလို့ပါ”

သူ့မျက်မှောင်ကုပ်ကာ အူတူတူဖြစ်သွားတော့ ကြီးမိုးက ကြား
ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလို မောင်အရိပ်ရယ် ဒီနေ့ချက်ပြုတ်တဲ့လက်ရာက ဇဉ်လေး
ပျောက်ရာကွဲ့ ကြီးမိုး သိပ်နေမကောင်းချင်လို့ သမီးလေးဇဉ် ဝင်ချက်ပေး

သူ ချက်တာဆိုတော့ မင်း မကြိုက်မှာ စိုးနေတာကွဲ့”

သည်တော့မှ သူ့အရိပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေတာ သူမကို
လည်မိတော့၏။ သည်နေ့ ချက်ပြုတ်စီစဉ်တာ သံယောဇဉ် ဟု
ဆိုက်ရတာမို့ အံ့သြမိသည်။

သည်ကောင်မလေး ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်တတ်လိမ့်မည်ဟု
ထင်ခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ဟိုလေ ဇဉ် ချက်တာ နေအရိပ် စားလို့ အဆင်ပြေတယ်ဆို
ဇဉ် ဝမ်းသာမိတယ်”

“ပြေပါတယ် သံယောဇဉ် မင်း ဒီလောက် ချက်ပြုတ်တတ်မယ်
တောင် ကိုယ်ထင်ထားဘူး”

“ဇဉ် အိမ်မှာလည်း ဒီလိုပဲဝင်ချက်နေကြပါ ဇဉ်တို့အိမ်မှာ
မင်းချက်တဲ့ ဒေါ်ဆိုင်ကြီးဆီမှာ ဇဉ်သင်ထားတာ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ မိန်းကလေးဆိုတာ အချက်အပြုအစီနဲ့

အိမ်ထောင်မှုကိစ္စ နိုင်နင်းမှကောင်းတာ မင်းချက်ပြုတ် တတ်တယ်ဆိုရင် လာမယ့် ဆန်းဒေးကျရင် ကိုယ့် ဘုန်းကြီးနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါး ဆွမ်းကပ်ရင် လို့ ဒေါ်ကြီးမိုးနဲ့ ကူပေးစမ်းပါ”

“ရတယ် နေအရိပ် ဧည့် ကူညီပေးပါမယ်၊ ဟို ဘာအတွက် ဆွမ်းကပ်တာလဲဟင်”

“လာမယ့် ဆန်းဒေးက ကိုယ့် မွေးနေ့လေ၊ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပြည့် မွေးနေ့ပို့ စီစဉ်ဖြစ်တာ ပထမတော့ ဆိုင်က ဒန်ပေါက် ဖြစ်ပြီး ထောပတ်ထမင်းဖြစ်ဖြစ် အော်ဒါမှာမလို ဧည့်ခံကြီးမိုး အခက်အခဲ မရှိအိမ်မှာပဲချက်ပြုတ်မယ်လေ”

“ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး မောင်အရိပ်ရဲ့၊ ဘုန်းကြီးရိုက် လူဧည့်သည် ဘယ်နှယောက်လဲပဲ ပြော”

“ဟင့်အင်း ဘယ်သူမှ မဖိတ်ပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းကပ်မယ်၊ ဆရာတော်တို့ အလှူငွေလှူဒါန်းမယ်၊ ဘယ်သူမှ မဖိတ်ဘူး၊ ဖိတ်မှာက ကြီးမိုးနဲ့ သံယောဇဉ် နှစ်ယောက်ပဲ”

သူ ပြုံးပြုံးလေး ပြောတော့ သံယောဇဉ် သံဘောကလေး ပြုံးသည်။

ဝင်းမွတ်ကြည်လင်နေသော မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းကင်း နေသည်။ ပြီးတော့ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည်က သူ ဝယ်ပေးထားသော ပန်းနုရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်စုံကလေးနှင့် ဆိုတော့ ကြည့်ရင်

ထိုက်ဖက်လွန်းသည်။

မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်း အားလုံးတို့က တစ်ခုံစီခုံကြည့် ဆာ ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းလေ။

နုငယ်သန့်စင်ပြီးထိ ကိုင်ကြည့်စရာမလိုဘဲ ပန်ဝတ်ပုံလေးလို ပုံပေသော ကိုယ်လုံးလေးနှင့် ပူးတွဲလျက်ယှဉ်ကြည့်လိုက်တော့ သံယောဇဉ် သို့သော မိန်းကလေးသည် ရင်ခုန်စရာကောင်းအောင် ကျော့ရှင်းလှပ ဖြစ်သည်။

ဝါးပေခြောက်လက်မခန့်ရှိသော အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက် ကောင်းပြည့်တင်းကျစ်လစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဘာပဲ ဝတ်ဝတ် ငေး နေသည်အောင် လှပချောမောတာ ငြင်းမရ။

ဒီကောင်မလေး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အလှပဆုံးဝတ်စားဆင်ယင် မှုတွေနှင့် သူ့မြင်ယောင်ကြည့်မိသေး၏။

မဆီမဆိုင် အတွေ့တွေ ပွားနေမိသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် ကြီးတွေ သတိရမိတော့ ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ်နဲ့ ဘာမှသက်ဆိုင်တာ မဟုတ်၊ နောက် လေးငါးရက်ဆိုရင် ဒီကောင်မလေးက အိမ်က ထွက်သွားတော့မှာ ဖြစ်သည်။

ပင့်သက်မောတစ်ခု သူ့နှုတ်က ချလိုက်မိတော့ ဘာကြောင့်မှန်း

အခန်း (၂၄)

သူမ့အဖေ့ရောက်တော့ တစ်ခုတည်းကြီးစိုးနှင့် သံယောဇဉ်ထဲ
ချက်ပြုတ်စီမံကြသည်။ သူကလည်း နံဘေးက လိုတာ ကူညီလုပ်ကိုင်ရင်
ကျေနပ်နေမိ၏။

“နေအရိပ် အိပ်တော့လေ ဧည့်တို့ စီစဉ်ပါမယ်၊ မနက်ကျမှ
အစောကြီးထ ရဦးမှာမို့လား”

“ရပါတယ် ဧည့်ရဲ့ ကိုယ့်အဖွားနေ့ကုသိုလ်မှာ ကိုယ်တိုင်လုပ်
ဒါနပါချင်လို့ပါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရပါပြီ ဘာမှလုပ်စရာမှမကျန်တော့တာ”

ညဉ့်ဆယ်တစ်နာရီလောက်အထိ ဧည့်တို့နှင့်အတူ ကူညီလုပ်ကိုင်
ပေးပြီးမှ သူ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

မနက်ကျတော့ ဘုန်းကြီးပင့် ရဦးမည်မို့ သူ စောစောထလိုက်
မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဧည့်နှင့်ကြီးမိုး ရောက်နေကြပြီ။

“အရိပ် နိုးပြီလား မနိုးသေးရင် ဧည့်တောင် အခုလဲ လာနိုးထား

စိုးမိုးစာပေ

လို့”

“နိုးပါပြီ ဧည့်တို့ အစောကြီး ထ စီစဉ်နေကြတာကိုး”

“အားလုံး အသင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်နေတာပါ အရိပ် ရေမိုးချိုး
လိုက်ဦးလေ”

အပြာနုရောင် ခါးစည်းဂါဝန်လေးနှင့် ဆံနွယ်တွေကို မျက်နှာ
ဆုလှကလေးပေါ်လွှင့်အောင် နောက်မှာ သပ်တပ်ထားသော ဧည့်ကို
သူ ငေးကြည့်မိ၏။

မျက်နှာသစ်ပြီး မီးဖိုထဲ တန်းဝင်ထားပုံလေးလည်း ဘာမှ
ခြယ်သ ပြင်ဆင်မထားဘဲ ဧည့် လှနေ၏။

သူ့ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့ကာ ကပျာကသီ ရေမိုးချိုးလိုက်
သည်။ လည်ကတုံး ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် အောက်ခံအနက်မှာ အဖြူပွင့်လေး

အတွဲ ဖောက်ထားသော ပုဆိုးကို လဲဝတ်လိုက်သည်။
သည်ဝတ်စုံလေးက သံယောဇဉ် ကိုယ်တိုင် ညတုန်းက မီးပူ

ထိုက် အသင့်ထုတ်ပေးထားတာ ဖြစ်သည်။
“ကျွန်တော် ဘုန်းကြီး သွားပင့်ခဲ့မယ် ကြီးမိုးနဲ့ ဧည့်တို့အဝတ်

အစားလဲ ပြင်ဆင်ထားကြနော်”
မီးဖိုထဲမှာ ဟင်းတွေခပ်ပြီး အသင့်ပြင်ဆင်နေသော ဧည့်တို့ကို

မူပြီး သူ ထွက်ခဲ့သည်။
နေအရိပ် ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ပြန်လာတော့ ဧည့်နှင့်ကြီးမိုးတို့

စိုးမိုးစာပေ

အဝတ်အစားတွေ လဲလှယ်ပြင်ဆင်ထားပြီးကြပြီ။

သခွားနုရောင် ဝတ်စုံလေးကို ရိုးရိုးလေး ဝတ်ထားတာ သံယောဇဉ်သည် မျက်နှာမှာ ဘာကာလာ ရောင်စုံမှ မတင်ဘဲ လေးလေးသာ ဖို့ထားသည်။

ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ နဂိုနီလဲပြီးသားမို့ အဆင်မပြေပါ။

သုံးယောက်သား ဘုန်းကြီး ဟောကြားသည့် တရားကို ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး ရေစက်ချလှူဒါန်းကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတွေ အရက်ဆွမ်းဘုန်းပေးတော့လည်း သံယောဇဉ်က သေချာကြရသေးသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ပြန်ကြွတော့ ရည်စူးထားသည့် အလှူအတန်းကို နေအရိပ် ကိုယ်တိုင်ကပ်လှူသည်။

“ကဲ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ဧည့်ရယ် ကြီးမိုးရယ် ကိုယ်ရယ် အထူးမင်္ဂလာထမင်းပွဲလေး စားရအောင်”

စားသောက်ခန်းထဲမှာ သုံးယောက်သား ထမင်းအတွက် နေကြတုန်းမှာ လူခေါ်ဘဲလဲသံကို ကြားသည်။ ဧည့်က စားပွဲဝိုင်းက ဖို့ကြတော့ သူလက်ကာ တားရင်း

“နေ ဧည့် ကိုယ် သွားဖွင့်ပေးလိုက်မယ် ဘယ်သူလဲ မသိတော့ မွေးနေ့ဆိုပေမယ့် သူ ဘယ်သူကိုမှ ဖိတ်မထားခဲ့ပါ။ ကုသိုလ်

အလှူအတန်း လူတွေတောင် မသိကြပါ။ ရုံးတက်သည်နေကျမှ ရုံးမှာပဲ စီစဉ် အလှူအတန်းမည် စိတ်ကူးထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းဝမှာ မြင်လိုက်ရတာ နေအထက် နေသည်။

“အရိပ် မင်းဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်တယ်ဆိုတာသိလို့ ငါလာခဲ့တာ”

သူ့မွေးနေ့အတွက် ကုသိုလ်ယူနေချိန်မှာ နေအထက်ရောက်တာမို့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။

သူ တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးတော့ နေအထက် လှမ်းဝင်ရင်း တိုက်ခန်းကို ဝှေ့ဝဲကြည့်၏။

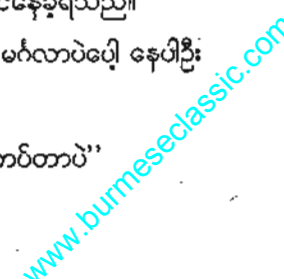
“ဧည့် ရှိတယ် မဟုတ်လား အရိပ်”

“ရှိတယ် ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်လို့ နေအထက်နဲ့သူ ကူလုပ်ပေးနေတာ”

နေအထက် မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားပြီး မျက်မှန်နက်ကို ဖြည့်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အရင်လို ရုပ်ဖျက်ထားတာ မဟုတ်တာမို့ နေအထက် မျက်နှာကို ပကတိ အရှိအတိုင်း မြင်နေခဲ့ရသည်။

“မင်းမွေးနေ့လား ဒါဆို ငါရောက်တာ မင်္ဂလာပဲပေါ့ နေပါဦး”

“ဘယ်သူမှ မဖိတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်တာပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့ အခုချိန်မှာ ငါတယ် လူစိမ်းနဲ့မဆုံချင်ဘူး နေအထက် စိတ်ပေါ့ပါးသွားသလိုဆိုရင် ဆိုတာထိုင်နဲ့မှာ ထင်ပါ

၏။

“ငါတို့ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ထမင်းစားနေကြတာ အထက် မင်းဆန္ဒရှိရင် ဝင်စားသွားလေ”

အိမ်အထိ ရောက်လာမှတော့ သူမ ဖိတ်ခေါ်လို့ မဖြစ်ထွန်း ဖိတ်ခေါ်ရသေး၏။

“အေး စားမှာပေါ့ ခဏနေဦး မင်းကိုငါ ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမှာလဲ အထက် ပြောလေ”

“ဇော်ကို မင်း ခဏလောက် ဆက်ပြီး ခေါ်ထားပေးပါဦး”

“ဟင်”

“ငါ အကူညီတောင်းတာပါ မထင်မှတ်ဘဲ အခြေအနေတွေမှာ ဟိုဘက်မှာ ပြောင်းလဲသွားလို့ကွ အလွန်ဆုံး နောက်နှစ်ပတ်လောက်က

“ငါ ထင်သားပဲ မင်းငါ့ကို ဆက်ဒုက္ခပေးဦးမယ်လို့”

“ဒါ ဒုက္ခပေးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ အရိပ်ရာ လိုအပ်လို့ အကူ အညီတောင်းတာပါ တစ်ခုရှိတယ် မင်း လက်ခံဘူး ဆိုရင်လည်း ဇော် ငါ တခြားနေရာ နေဖို့ စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့”

နေအထက် စကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်သွားကာ သူ့ဘက်က ငြင်းလျှင် ဇော်ကို နေအထက် ဘယ်ကို ခေါ်သွားမည်လဲ မသိ။

“ရန်ကုန်မှာ ငါ့ရဲ့ ခင်မင်တဲ့ အသိမိတ်ဆွေက သိပ်မရှိတာ မင်း သိပါတယ် ပြီးတော့ ဇော်ကို စိတ်ချတာ မင်းဆီမှာပဲ”

ကိုယ့်ကိုအားကိုးသည့် လေသံနှင့် နေအထက် ပြောသည်။ အရင်စိတ်နှင့် ဆိုလျှင် ခါးသီးစွာ ငြင်းလိုက်မိမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ သူ စဉ်းစားတွေဝေနေသည်။

ဒါ နေအထက်ကြောင့် မဟုတ်တာ သေချာသည်။

သံယောဇဉ်ဆိုသော ကော်င်မလေး ဘဝလေးကို စာနာသနား

ညို့ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အရိပ် မင်းကူညီနိုင်မလား”

“မင်းအရမ်းခက်ခဲနေတယ်ဆိုရင်တော့ ငါလက်ခံပေးရမှာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မင်းဘက်က ဒုတိယအကြိမ် ကတိ ထပ်ပျက်တာ ဆိုရင်တော့ ဒါ လက်မခံတော့ဘူးနော်”

“ဟာ စိတ်ချပါ ဇော်ကို မင်းဆီမှာ ငါတစ်သက်လုံး ထားရစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ဇော်က ဆွေမရှိ မျိုးမရှိမှ မဟုတ်တာ အခြေအနေတစ်ခုအရ နောက်ထပ် အချိန်လေးပဲ လိုတာပါ”

ဘယ်တုန်းကမှ ပွင့်လင်းစွာ ဝန်မခံတတ်သော နေအထက်ကို သူ့ဘာမှ ဆက်မမေးချင်ပါ။ သံယောဇဉ်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုနဲ့ပဲ သူမကို ဆက်ပြီး လက်ခံပေးဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။

နေအထက်ကတော့ ထို့အတွက် ကျေနပ်နေခဲ့၏။

အခန်း(၂၅)

“ဧည့်က အားလုံးကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”
မျက်နှာလေးညှိုးတော့ သူ သနားသွားမိသည်။ သံယောဇဉ်
ဆိုသောမိန်းကလေးသည် အရိပ်အကဲကို နားလည်တတ်သူမုန်း ဖြစ်
သိလာ၏။ နေအထက်က ထပ်အကူအညီတောင်းခြင်းအတွက် သူ့
အားနာနေပုံရ၏။

“ဟိုလေ အရိပ်ကို ဧည့် ဆက်ပြီး ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။
တခြားမှာပဲ သွားနေပါမယ်”

“မင်းက ဘယ်မှာ သွားနေမှာလဲဧည့်”

“ကျောင်းတုန်းက ဧည့်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ် တစ်ယောက်
ယောက်ဆိုမှာပေါ့ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကိုနေ စီစဉ်ပေးတဲ့နေရာပေါ့”

ဧည့် စကားကြောင့် သူ့ခေါင်းကို ခါရမ်းမိ၏။ ဧည့်အတွက်
နောက်ထပ်အခက်အခဲဒုက္ခတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာစိုးသည်။

“ဧည့် ကို အထက်က ဒီမှာ ဆက်နေစေချင်တယ် ကိုယ့်အတွက်
ဧည့် မပိုပါဘူး။ ပြီးတော့ တခြားနေရာမှာ မင်း အခက်အခဲတွေ
ဆပ်ပြီး မကြုံစေချင်ဘူး ဧည့် ဒါ ကိုယ့်စေတနာပါ”

သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒ အရှိဆံ့ အတိုင်းပဲ ပြောမိသည်။ ဧည့် မျက်နှာ
ဝန်းလေးတွေ ဝေရီလျက်သူ့ကိုကြည့်နေဆဲ။

“မင်း ဒီမှာပဲ ဆက်နေပါ ဧည့် အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုတာမှ
အားနာစရာ မလိုပါဘူး”

“ဟိုလေ ဧည့်ကြောင့် အရိပ် အခက်အခဲ မရှိတူး ဆိုရင်တော့
ဧည့် ဆက်နေချင်ပါတယ်”

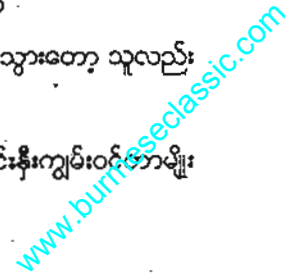
“ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး ဧည့် မင်းကို မောင်နှရင်းချာလို ကိုယ်
ဆင်မင်ပါတယ် ဒီမှာပဲ ဆက်နေပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် ဧည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ကြည်နူးတောက်ပ
သွားတာ အထင်ရှား။

“ဧည့် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရိပ်”

သံယောဇဉ် မျက်နှာလေး ကြည်နူးဝင်းပသွားတော့ သူလည်း
ဘာကြောင့်မုန်းမသိ ကြည်နူးချင်သည်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တာမျိုး

သူ့ဘဝမှာ မရှိ။ ဘဝကို အလုပ်ထဲမှာပဲ အဆုံးနစ်ရင်း သူ့ဘဝထဲ
တိုးတက်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သည်မေးခွန်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆန်းစစ် ကြည့်ရပါဦး

အလုပ်ထဲမှာတော့ ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မျှ သူ အရောထင်
မနေတတ်ခဲ့ပါ။ သံယောဇဉ်ကို ရောက်စက သူလုံးဝ လက်ခံချင်ထင်
မဟုတ်ခဲ့ဘဲ နေအထက်ကြောင့် ငြင်းရခက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခုကျတော့လည်း သံယောဇဉ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ စာနာထင်
တွေ စိုးရိမ်တာတွေ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ဖြစ်တာည် ခံစားနေတတ်ခဲ့သည်။
ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်တောင်မစဉ်းစားမိခဲ့
သံယောဇဉ်ရဲ့ ဖြူစင်သော စိတ်ဓာတ်လေးကိုသူ သိရှိလာခဲ့
ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ့အိမ်ရောက်ကာတည်းက သံယောဇဉ်က သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေ
ဂရုစိုက်ကူညီပေးခဲ့သည်။ သူ အလုပ်စားပွဲမှာ စာရင်းတွေလုပ်နေတဲ့
အလိုက်တသိ ကော်ဖီ လာချပေးတတ်၏။

နောက်ဆုံး ဒေါ်မိုးငယ် ရှိနေပေမယ့် ချက်ပြုတ်လျှော်မှု
ကိစ္စတွေကိုတောင် ဇဉ်က အလိုက်တသိ ဝင်ကူပေးတတ်သည်။

ဇဉ်ရဲ့ သိတတ်မှုလေးတွေနှင့် မိန်းကလေးဆန်သော အပြု
တွေကို သူ နားလည်လာချိန်မှာ ခင်မင်သွားခဲ့သည်။

ဇဉ်နှင့် သူ့ကြားမှာ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးသည် တွယ်ငြိန်
တွယ်ငြိန်နေခဲ့ပြီလား။

အခန်း (၂၆)

တိကျသေချာသော သတင်းတစ်ခုကို သူ စုံစမ်းသိလိုက်
သည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပိုလို့ ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်ယုယုနွယ် စကားတွေက လွဲချော်မှု မရှိသော အမှန်တရား
တွေပဲ ဖြစ်သည်။ ဦးနေဇော်က အမွေတွေရဲ့ လေးပုံသုံးပုံ အထိထောက်
သံယောဇဉ်အတွက် ပေးဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

ဒါကို တစ်ပုံသာ ခံစားခွင့်ရမည့် ယုယုနွယ် ခံရခက်ခဲ
မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်တော့ တကယ့်ကို တစ်ခု
ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်မည့် အခြေအနေဖြစ်နေသည်။

ရန်ကုန်လာခဲ့တုန်းက ယုယုနွယ် ကိုချဉ်းကပ်ပြီး သူ့အထက်
မြင့်မားအောင် လှုပ်ဖို့ဖြစ်သည်။ မှန်းချက်တွေက တကယ့်တလွဲ ဖြစ်ခဲ့
ဒေါ်ယုယုနွယ် ဆိုသည်က သူ ထင်မှတ်ထားသလို မိန်းမ

ဟေ့ဟေ့၊ သူမသည်လည်း သူ့လိုပဲ သူမ အနာဂတ်ဘဝအတွက် ဦးနေဇော်
တို့ အပိုင်ချိုင်ခဲ့သော မိန်းမလည်း ဖြစ်သည်။

ဒါကို ဦးနေဇော်ကလည်း သိသည်။
မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ခဲ့ရပေမယ့် ဒေါ်ယုယုနွယ်ကို မျက်နှာသာ

ထပ်ချက် မပေးခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံး ဒုက္ခိတ ဘဝရောက်သည် အထိ
သူ့ကို တွယ်တာအားကိုးမှု မရှိခဲ့။

သူပိုင်ဆိုင်သော အမွေတွေကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ စီမံခဲ့သည်။
ဒါတွေကို ဒေါ်ယုယုနွယ် သိလိုက်ချိန်မှာ ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရ

ထင်ပုံ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေ ကွာကျ
သွားခဲ့သည်။

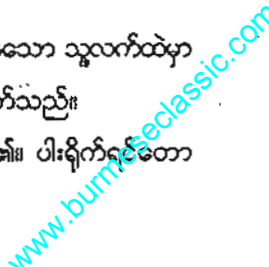
ဦးနေဇော်ရဲ့ အမွေဥစ္စာနေတွေကိုသာ ရယူလိုသော ဒေါ်ယု
နွယ်က သူ့ကိုလည်း ခါထုတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။

တကယ့်မိန်းမလည်ကြီး။
အခုတော့ သူမ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဖြစ်နေသည်။ အမွေကို

သူမအတွက် သိလျှင် သူမ အံ့ဩသွားလောက်သည်။
အရေးကြီးနေသည်။

သံယောဇဉ် က သူမ ခါထုတ်ဖို့ကြိုးစားနေသော သူ့လက်ထဲမှာ
သူ့အတွက် သိလျှင် သူမ အံ့ဩသွားလောက်သည်။

တစ်မိမိမ့် တွေးရင်း နေအထက် ပြုံးမိ၏။ ပါးရိုက်ရင်တော

နာမပြန်ကိုက်တတ်တာကို ဒေါ်ယုယနွယ် သိအောင်တော့ ပြရမည်။

ဖုန်းနံပါတ်လေးတွေကို မိန့်ပဲပြီး ဒေါ်ယုယနွယ်ဆီ ဆက်သွယ် လိုက်သည်။ တစ်ခါတည်းနှင့်ဖုန်းက ဝင်သွား၏။

“ဟဲလို ယုယနွယ်ပါ”

“မ နေကောင်းပါတယ်နော်”

သူ့အသံကို ဒေါ်ယုယနွယ် ချက်ချင်း မှတ်မိမှာ သေချာစွာ ထင်မှတ်ထားရသည့်အတိုင်း တုံ့ပြန်မှုက မာတင်းနေ၏။

“မင်း ဘာနှောင့်ယှက်ဦးမလို့လဲ နေအထက်”

“မနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါဗျာ”

“ငါ လုံးဝ မအားဘူး နေအထက်”

“အဟွန်း လေသံတွေက မကောင်းလိုက်တာဗျာ အရင်တုန်း

ဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“နေအတက် မင်း အပိုတွေ မပြောနဲ့ မင်းလည်း ဘာကောင်း တာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိတာပဲ။ ကဲ ဒီမှာ ငါ အံ့ပြတ်ပြောမယ် ငါ့ ငါ့ဆီကို ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်ပါနဲ့”

ဒေါ်ယုယနွယ် ဘက်က ယတိပြတ် ခါချနေ၏။ ဒါတွေကိုလည်း သူခံရခက်တာဖြစ်သည်။ နေအထက်ဆိုသည့် ယောက်ျားက ငတုံးလေး မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ မိန်းမတွေကို အလှပဆုံး၊ ကစားတတ်ခဲ့သူလေး

ခင်ဗျားနဲ့ကျမှ အရှုံးပေးလိုက်ရတာတော့ ရာဇဝင်ရှိုင်းထင်

“မ သံယောဇဉ် ဘယ်မှာလဲ မသိချင်ဘူးဆိုရင် ဖုန်းချလိုက် ရပါတယ်”

“ဟင် ဘာ ဘာပြောတာ မိဇဉ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မ အံ့သြသွားအောင် ပြောပြမလို့ ဒါပေမဲ့”

“နေ နေပါဦး အထက် မင်း တကယ်ပြောနေတာလား။ သံယော

ဇဉ် သတင်းကို မင်း တကယ် သိသလား ပြောစမ်းပါ”

“လက်ရှိ သံယောဇဉ်က ကျွန်တော့် ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ

နေတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အံ့သြသွားမလား”

“ဟင် မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“ညာစရာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ အမှန်ပြောရရင် သံယောဇဉ်ကို

အိမ်ကြီးက ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့တာ ကျွန်တော်ပဲ”

“ဟင်”

ဒေါ်ယုယနွယ် ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ နတ်လုံးကြီးပြူးကာ အံ့သြတုန်လှုပ်နေမည့် ပုံရိပ်ကို တွေးမြင်ရင်း အထက်ကျေနပ်လို့နေတာအမှန်။

“ဘာကြောင့်လဲ မမေးနဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခါထုတ်ဖို့ကြိုးစားတာ

မကျေနပ်လို့ အခုတော့ ကျုပ် လုပ်ရပ်က အတော်ကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ”

“အထက် မိဇဉ် မင်းဆီမှာဆိုရင် မ တို့ပြဿနာငြိမ်းပြီး မ

ဘက်က ဦးနေဇော်ကို အမွေစာချုပ် ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်နိုင်တယ် မင်းနဲ့ မ ပူးပေါင်းရင် အဆင်ပြေပြီး မင်း လက်ခံတယ်ဆိုလား”

လေသံကော ဆက်ဆံမှုတွေပါ ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားသော ယုယနွယ်ကို သူ ဟားတိုက် ရယ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မရယ်ချင်သေးပါ။ မိန်းမလည်ကြီး ခံရခက်အောင်ပညာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်မို့လည်း

“ကောင်းပြီ မ၊ ဦးနေဇော်နဲ့ မ ဆွေးနွေးကြည့်လေ၊ ကျွန်တို့ဘက်က မ ဖြစ်စေချင်တာ မှန်သမျှ ထုတ်ပေးဖို့ အသင့်ပဲ”

သူ့စကားအတွက် ယုယနွယ် သိပ်ကျေနပ်သွားမှာ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အစီအစဉ် အမှန်ကို သိရင်တော့...။

အခန်း (၂၇)

အပြာနုရောင် ဝတ်စုံလေးကို လည်ကပ်ပန်းကျရုံ ကိုယ်ကျပ် ဝတ်ထားကာ လည်တိုင် ဝင်းဝင်းလေးမှာက ပလက်တီနမ် ဆွဲကြိုး ချွတ်လေး တစ်ကိုးသာ ဆင်ထားတာမို့ ရှင်းနေခဲ့သည်။

ထူးခြားစွာ ဆင်ယင်ထားမှုကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲ အားလုံးထဲမှာ အကဲက ထင်းနေခဲ့သည်။

ပလာဇာထဲမှာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လျှောက်နေပြီး အခုချိန်ထိ ဘယ်ဆိုင် ဘယ်ကောင်တာ ရှေ့မှာမှ မရပ်သေးတာမို့ နေအရိပ်ထဲမှာ နံဘေးကပဲ ဝှိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်နေရသည်။

နေအထက် ခေါ်လာကတည်းက အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု နှိပ်ပါလာသော သူမမှာ အဝတ်အစားဆိုလို့ များများစားစား မရှိပါ။

နေအထက်က ဒါကိုလည်း ဂရုစိုက်မိပုံမရဘဲ သူပြဿနာတွေနှင့် ထွေးလုံးပမ်းနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မြင်နေ၊ သိနေ၊ မနေနိုင်သော သူကပဲ သူမအတွက် အဝတ်အစား ငါးစုံလောက် ဝယ်ပေးထားခဲ့သည်။ အခု သူမ ဝတ်ထားသော ဝတ်စုံလေးသည်ပင် သူမနှင့် လိုက်ဖက်မည်ထင်ကာ သူဝယ်ခဲ့ပေးတာ ဖြစ်သည်။

သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံး ဝတ်စုံလေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကျန်ဝတ်စုံတွေကတော့ တီရှပ်တွေ ရှေ့ပင်နီတွေ နှင့် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီနှင့်ထဘီများပဲ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့တော့ သူမ လိုချင်တာ ဝယ်ပါစေ ဆုံးဖြတ်ကာ ပလာဇာထဲကို သူ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သံယောဇဉ် က တစ်ဆိုင်ထိုင်စင်မရပ်သေးတော့ သူ သတိပေးရသည်။

“ဧည့် မင်းလိုချင်တာ ဝယ်လေ ဘာလို့မဝယ်တာလဲ”

‘ဟင့်အင်း ဘာမှမဝယ်တော့ပါဘူး ဧည့်မှာ ဝတ်စရာတွေ နေသေးတာပဲ’

“ဟာ မဟုတ်တာဘဲကွာ မင်းလိုချင်တာဝယ်ဖို့ ပလာဇာခေါ်လာတာပဲဥစ္စာ ကြိုက်တာဝယ်ပါ။ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံပါ ပါတယ်”

သူ့ကို အားနာနေမှာစိုး၍ သူပြောတော့ သူမ ခေါင်းလေး ခါရမ်းကာ ငြင်းပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း မဝယ်တော့ပါဘူး အရိပ် ဝယ်ပေးထားတာတွေ နှိတ်တာပဲ နောက်ထပ် ဧည့် ဘာမှမလိုချင်လို့ပါ”

မျက်နှာဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ သံယောဇဉ်ဆိုတော့ သူ့ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ စာနာသနားသွားမိသည်။ ပလာဇာထဲကို ဆင်လာပြီးမှ ဘာမှမဝယ်တာတော့မဟုတ်သေးပါ။

အခုချိန်မှာ ဧည့် လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိတာလည်း သူမသိပါသည်။ သူမလည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ မိန်းမသားပီပီ နှိတ်တာ ဝယ်ချင်တာတော့ရှိမည်။

“ဘာမှမဝယ်တာတော့ မဟုတ်သေးဘူး ကဲ လာပါကွာ” ဧည့် လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ရယ်ဒီမိတ် အထည်တွေ ရောင်းသည့် ဆောင်တာထဲ သူခေါ်ခဲ့သည်။ ဧည့် မရုန်းနိုင်ဘဲ ပါလာသည်။

“ကဲ ဧည့် စိတ်ကြိုက်ရွေး”

ခေါင်းကလေးခါရမ်းနေတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ချိတ်ဆွဲပြထားသော ဝတ်စုံတွေကို လက်ညှိုးထိုးကာ ရွေးချယ်ဝယ်သည်။ ဧည့်ကတော့ နီးနားမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ငြိမ်သက်နေသည်။

ဒီစိုင်းလှလှ အထည်လေးတွေ ငါးစုံလောက် သူ ဝယ်သည်။ ဧည့်တော့ ပလာဇာထဲ ဆက်လျှောက်ကာ နောက်ထပ် အထည်ဆိုင်ကို ဆက်ဝင်သည်။

“အရိပ် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲဟင်”

ဧည့် အမေးကိုမပြောဘဲ သူ့စိတ်ကြိုက်ဝတ်စုံတွေကို လက်ညှိုးညှာ ဖြည့် ထပ်ဝယ်သည်။ ဧည့်က မျက်စိမျက်နှာလေး ပျက်ကာ ငြင်းနေ၏။

“အို အများကြီး ဘာလုပ်မှာလဲ တော်ပါပြီ ဧည့်အတွက် အလောက်မှ မလိုအပ်တာ”

“အခု မလိုပေမယ့် နောက်လိုအပ်မှာပေါ့”

ကျသင့်ငွေတွေ သူ ထုတ်ရှင်းကာ အထုပ်အပိုးတွေက ကော်တင်ပေါ်မှာ လေးငါးအိတ် ထပ်ပိုလာသည်။ သံယောဇဉ်က မျက်စိမျက်နှာလေးပျက်ကာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင် ဖြစ်နေသည်။

လက်ဆွဲအိတ်တွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲဆွဲကာ နောက်ထပ် ထုတ်ပစ္စည်းရှောင်သည့် ကောင်တာရှေ့ သူရပ်တော့

“ဟင့်အင်း ဧည့် ဘာမှ မလိုတော့ဘူးနော် အရိပ်”

“အလှကုန်ပစ္စည်းဆိုတာ မိန်းကလေးတွေအတွက် လိုအပ်တာပဲ မဟုတ်လား ဧည့်ရဲ့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ဝယ်ပါ”

သူက တွတ်ထိုး တိုက်တွန်းသည်။ ကောင်တာက အရေးမလေးတွေက အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပြနေသည်။ သူ့အစိုက်မှာပဲ နေအရိပ်ခါးကြားက ဟန်းဖုန်းလေးက ထမြည်လာသည်။

“ဧည့် မင်းစိတ်ကြိုက်ရွေးထားနော် ခဏလေး”

လူရှင်းသော အခန်းထောင့်နေရာလေးကို သူ ထွက်ခဲ့စဉ် ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့ နေအထက်ဆီက ဖြစ်နေသည်။

“အရိပ် ငါပါ”

“ပြော အထက် ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းကို သတိပေးစရာရှိလို့ကွာ အခု ဧည့် ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိတယ် မင်းဘယ်မှာလဲ ပြောလေ”

“တခြားမဟုတ်ဘူး အရိပ် မင်း ဧည့်ကို အသေအချာ ဂရုစိုက်ထားပေးဖို့ သတိပေးချင်လို့၊ ဧည့်မှာ အန္တရာယ်တွေ ပိုနီးနေပြီ၊ ဧည့်ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူတွေ အနောက်မှာ ရှိနေမှာ သေချာတယ်”

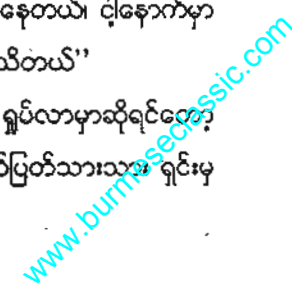
နေအထက် စကားကို သူနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သံယောဇဉ်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ကောင်တာလေးမှာ ရပ်နေရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်လို့နေသည်။

“မင်းစကား အဓိပ္ပါယ်က ဘာတွေလဲ အထက်၊ ဧည့်အတွက် ဘာအန္တရာယ်တွေ ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ ငါ နားမလည်ဘူး”

“ပြဿနာပဲ ခုချိန်မှာ မင်းကိုငါ ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး၊ ငါနဲ့မင်း ဆုံမှပဲ ငါရှင်းပြမယ် အရေးကြီးတာက မင်း ဧည့်ကို တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ထားဖို့ပဲ ဧည့်ရဲ့ မိထွေးက ဧည့်ကို သည်းသည်းမည်းမည်း ချာဖွေနေတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း သံသယမကင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့လူတွေ အမြဲတမ်း အရိပ်လို ရှိနေတာ ငါသိတယ်”

“ဟာကွာ ဘာတွေလဲ ပြဿနာတွေ ရှုပ်လာမှာဆိုရင်တော့ ငါဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူးနော် မင်းနဲ့ငါ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းမှ

ဖြစ်မယ်”

“ကွယ်တစ် မင်းကမှတ်မှတ်ပဲ။ ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့။ ပြဿနာက ဧည့်ရဲ့ ပြဿနာ ဧည့်ကို သူတို့ရှာဖွေနေတာ ကောင်းသော ရှာဖွေမှု မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘက်က မရှိသေးလို့ ရဲတွေတာတွေ မတိုင်တာပေါ့။ ဒါကို မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ကဲ ငါပြောတာ မမှန်ဘူး ဧည့်ကို မင်းတိုက်ခတ်မှာ ရှိနေတာ လုံခြုံစိတ်ချရတယ်။ ငါ နောက်နှစ်ရက်ဆို လာခဲ့မယ် အဲဒီကျမှ မင်းသိချင်တာမေးတော့”

နေအထက် ဖုန်းချသွားတာမို့ သူ့ဘာမှ ဆက်မေးခွင့် မရဘူးပါ။ စိတ်ထဲမှာ ကသိအောက်တော့ ဖြစ်သွားခဲ့တာအမှန်။ အထူးသဖြင့် နေအထက်ရဲ့ ပြဿနာအရှုပ်ထွေးတွေကို သူ့ဘာမှ မသိတာ ဆိုးသည့်

တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဆိုပြီး သံယောဇဉ် သူ့ဆီရောက်နေတာ တစ်လတောင်ရှိနေရမည်။ မိထွေးက အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်လို့ ပြေးလာသည့် ဆိုသော နေအထက်ရဲ့စကားကို သူယုံခဲ့တာ သံယောဇဉ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်ခံပြောပြလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ သံသယတွေ ဖြစ်ရသည်။

နေအထက်နဲ့ သံယောဇဉ် သူ့ကို လိမ်ညာထားတာထက် တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာလား။

အတွေးစကိုဖြတ်ခဲ့ကာ အလှကုန်ပစ္စည်းအရောင်း ကောင်စီမှာ ရပ်စောင့်နေသော သံယောဇဉ်ဆီ သူ့ရောက်တော့

“ဧည့် ဘာမှမလိုချင်ဘူး အရိပ် ဒီကရင်မိတစ်ဘူးပဲ ယူမယ်”

“ဟင် ဘာလို့လဲ တစ်ဘူးပဲလား ကျွန်တာတွေ မယူတော့ဘူး”

“ဟင်”

“ဧည့်အတွက်မှ မလိုအပ်တာ ဧည့် ဒါတွေသုံးလေ့သုံးထလည်း

မလိုလို့ပါ”

အမြဲတမ်း ဝင်းမွတ်ကြည်လင်နေသော ဧည့်မျက်နှာလေးက ဘာအလှပြင်ပစ္စည်းတွေရဲ့ အကူအညီမပါတတ်တာကို သူ့ သတိထား မိနေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘာမှ ဖွတ်မတိုက်တွန်းတော့ဘဲ သူ့ ကျသင့်တွေကို ရှင်းလိုက်ပါသည်။

“မင်းအတွက် ဘာထပ်လိုသေးလဲ ဧည့် ဘာဝယ်ချင်သေးလဲ”

“တော်ပြီလေ ဒီပစ္စည်းတွေတောင် မနိုင်မနင်းသယ်နေကြရတာ ပိုတာထက်ပိုနေပြီ ဧည့် တောင်းပန်ပါတယ်နော် ဘာမှ ထပ်မဝယ်ပါနဲ့ တော့”

တကယ့်ကိုစိုးရိမ်တကြီးလေး တောင်းပန်နေတော့ သူ ဘာမှ ထပ်မဝယ်တော့ဘဲ ပလာဇာထဲက ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဧည့် လက်နှစ်ဘက်စလုံးမှာလည်း လက်ရွှေအိတ်တွေ တပွေ့ ဆိုက်နှင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း ဧည့်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေအပြည့် ဖြစ်သည်။

ရပ်ထားသည့်ကားနောက်ခန်းထဲကို ပစ္စည်းတွေထည့်ပြီး ဧည့်ကို သူ ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း

“ကိုယ်တို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ မနက်စာတော့ စားကြရအောင် နော်”

ဒီစကားလေးကိုတော့ ဧည့် မင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းကလေးညှိတ်က ပြသည်။ ပလာစာထဲမှာ စိတ်မောလူမောနှင့် သည်ကောင်မလေး ဆာလောင်နေပြီ ထင်သည်။

နေအရိပ် ကားလေးကို စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုဆီတို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

နှစ်ဦးသား ဆာဆာနှင့် စားသောက်လိုက်ကြတော့မှ တစ်စင်းတစ်မိသွားခဲ့သည်။

“ကိုယ်တို့ ဗဟန်းဘက်က ပတ်ပြန်ကြမယ်နော်”

“ဟင် ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ဧည့် ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူးနော် မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ အထိတ်တလန့် တောင် ပန်နေသော ဧည့်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးမိသည်။

“ပစ္စည်းတွေသယ်ရမှာ ဧည့်ကြောက်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် အခုတောင် ပိုက်ဆံတွေအတော်ကုန်နေပြီ ဘာမှ ထပ်မလိုချင်တော့ဘူး ဒီကုန်ကျစရိတ်တွေအတွက် တစ်ချိန်ကျ အရိပ်ကို ဧည့် ပြန်ပေးပါရစေနော်”

“ဟေ့ ဒါတော့ မင်းမပြောနဲ့ ကိုယ်က မင်းကို ကိုယ့်ရဲ့ မောင်မောင် ရင်းချာလို ခင်မင်လို့ဝယ်ပေးတာပါ။ ကဲ အခု ဘုရားပေါ် တက်

ဆန်းပြန်တာပေါ့”

သူဆိုတော့မှ သံယောဇဉ် စိတ်သက်သာသွားသလို ခေါင်း ကလေးညှိတ် လက်ခံသည်။ ကျသင့်ငွေကို စားဖွဲ့ထိုး ချာတိုက်ကလေးထံ သူ ရှင်းပေးပြီးမှ

“ဧည့် ခဏလောက်စောင့်ကွာ ကိုယ် လက်ထရိန် ခဏဝင်လိုက် ချင်လို့”

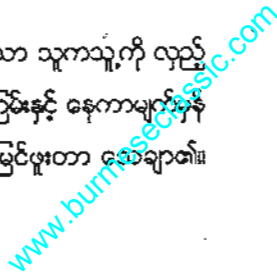
ဧည့် ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြကာ စားပွဲဝိုင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်အနောက်ဘက်က သန့်စင်ခန်းဆီ သူ ထွက်ခဲ့သည်။

နေအရိပ် ပြန်ထွက်လာတော့ စားပွဲဝိုင်းမှာရှိနေသော ဧည့် အနားမှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်။

ဧည့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော ထိုလူရွယ်မျက်နှာကို သူ မမြင်ရပါ။ ဂျင်းဂျက်ကက်အနက်ရောင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီပြာ ဝတ်ထားသော ထိုလူရွယ်မှာ ဧည့် မျက်နှာလေးက သွေးဆုတ်ဖြူလျော် ထိတ်လန့်နေတာတော့ သေချာသည်။

သူထွက်လာတာမြင်တော့ ဧည့် အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက အထင်အရှား။

ဧည့် အကြည့်တွေကို ရိပ်မိသွားဟန်တူသော သူ့ကသူ့ကို လှည့် ကြည့်သည်။ အသာညှိသည်။ မျက်နှာပေါက်ကြမ်းကြမ်းနှင့် နေကာမျက်နှာ နက်ကို ဝတ်ထားသော ထိုလူစိမ်းကို သူမသိ။ မမြင်ဖူးတာ သေချာ၏။

“အရိပ် ဝတ်မှုတို့ ပြန်ကြရအောင်”

သံယောဇဉ်စကားကြောင့် သူ အံ့သြသွားခဲ့ရသေးသည်။ ပြီးမှ နားလည်သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းကိုညိတ်ပြရင်း

“အင်း သူက ဘယ်သူလဲ ဝတ်မှု မိတ်ဆွေလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး အရိပ် လူမှားပြီး လာမေးနေတာပဲ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

သံယောဇဉ် စားပွဲဝိုင်းကခွာကာ သူ့လက်မောင်းကို အားထုတ် တကြီးဆုပ်ကိုင်သည်။ မျက်မှန်နက်နှင့်လူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်း

“ဆောရီးဗျာ ကျုပ်သိထားတဲ့လူနဲ့ မှားသွားလို့”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သံယောဇဉ်ဆွဲခေါ်ရာသို့ အလိုက်ထွက် လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သံယောဇဉ် လက်ဖဝါးလေးတွေ အေးစက်နေတာကို သိနေ၏။

သံယောဇဉ် ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ ကြောက်လန့်နေခဲ့တာလဲ ပလာစာထဲမှာတုန်းက ဖုန်းဆက်သည့် နေအထက် စကားတွေ မှန်ချေ လား။

နောက်ကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပေမယ့် စောစောက လူစိမ်းထဲ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေဦးမှာ စိတ်က သိနေသည်။

ကားထဲရောက်တော့ သူ မမျှီသိပ်နိုင်ဘဲ မေးမိသည်။

“ရှင် အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် နေလို့

ပဲ”

“ဟင့်အင်း ရှင် မသိဘူး အရိပ် ထွက်သွားတော့ ရှင် ဝိုင်းကို ချောက်လာတာ”

“မင်းမသိတာ ဟုတ်ရဲ့လား ရှင်၊ မသိဘဲနဲ့ မင်းက ဘာလို့ မင်း နာမည်ကို အဲဒီလူရှေ့မှာ ညာခဲ့တာလဲ”

သူ မေးတော့ ရှင် ခေါင်းကလေး ရမ်းသည်။ မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်စိတ် မပြေသေးတာ အထင်အရှား။

“တကယ်ပါ အရိပ် ရှင် မညာပါဘူး။ သူ့ကို ရှင် မသိဘူး ဒီပေမဲ့ အန်တီယူရဲ့လူဆိုတာ ရှင်ဆီရောက်လာတာနဲ့ ရိပ်မိတယ်။ သူက မင်း သံယောဇဉ် မဟုတ်လားလို့ မေးလာတာ၊ ရှင် ဒါကြောင့် ဝတ်မှုလို့ ညာလိုက်တာပါ”

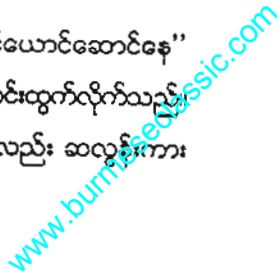
သံယောဇဉ် အသံလေးတွေ တုန်ခါနေသည်။ ကြောက်စိတ် မပြေသောမျက်နှာလေးက သွေးရောင်မရှိတော့သလို ဖြူလျော်နေတော့ သူ သနားသွားမိ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာသော စောစောက လူစိမ်းကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟော ဟို ဟိုလူ ထွက်လာနေပြီ”

“သွားလှည့်မကြည့်လိုက်နဲ့ ရှင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေ”

ရှင်ကိုသတိပေးရင်း သူ ကားလေးကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ ထိုသူကလည်း ဆလှမ်းကား

အနီလေးပေါ်တက်ကာ အနောက်ကလိုက်လာသည်။

“သူ သူ့ကား အနောက်ကပါလာတယ် အရိပ်”

“ကိုယ်သိတယ် အရိပ်တို့ လမ်းလွှဲပြီး မျက်ခြေပြတ်ရမယ်
သူ လိုက်လာတာကို မသိဟန်ဆောင်နေလိုက် ကိုယ်ကြည့်ရှင်းမယ်”
ကားကိုတမင် စက်ရှိန်လျှော့ပြီး နေအရိပ်မောင်းသည် နောက်
က ဆလွန်းကားအနီလေးကလည်း စက်ရှိန်ကို လျှော့ကာ မောင်းသည်
တမင်နောက်ယောင်ခံလိုက် နေတာတော့ သေချာသည်။ သူ
မသိအောင် ကားချင်းကပ်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကြားထဲမှာ ကားနှစ်
ခန့် ခြားပြီးမှ လိုက်လာတာ ဖြစ်သည်။

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော သံယောဇဉ် မျက်နှာလေးကို ကြည့်
ကာ သူလည်းရင်ထဲမှာသံသယတွေ ပိုတိုးလို့လာသည်။ ဒီမိတ္တူမိန်းမကြီး
ကို သံယောဇဉ် ဘာလို့ ကြောက်နေတာလဲ။

အိမ်ကို စွန့်ခွာပြေးပြီး နေအထက်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်
နောက်ကို လိုက်လာတာ ပိုအန္တရာယ်ရှိမှန်း သံယောဇဉ်မသိ
ရှော့သလား။

ကားကို တိုက်ခန်းဘက် ဦးမတည်ဘဲ တမင်လမ်းခွဲ မောင်း
ရင်း လှည်းတန်းမီးပွင့်အနား ရောက်လာကာ သူ သတိရတော့ စိတ်
တစ်ခု အတွေးထဲ ဝင်လာသည်။

မီးပွင့်မှာတော့ မျက်ခြေပြတ်လွတ်နိုင်စရာ လမ်းရှိသည်။

ဆင်မပြေလျှင်တော့ ကားကိုရပ်ကာ ထိုလူနှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့
ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လှည်းတန်းမီးပွင့်က အချက်ပြစက္ကန့် ဂဏန်း
တော့ကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကား မီးပွင့်ကို ဖြတ်မည့် ခရီးနှင့်
ချိန်ကို စိတ်ထဲက တွက်ကြည့်သည်။

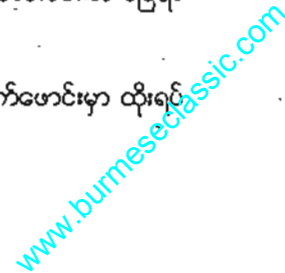
ပြီးမှ ကားလေးကို စက်ရှိန်ပိုလျှော့မောင်းလိုက်သည်။
သူ့ရဲ့ကား ပွင့်အလွတ်နှင့် နောက်ကကား ပွင့်အမိ ချိန်ဆပြီး
ချိန်မောင်းသည်။ သူတွက်ဆထားသည့်အတိုင်း ကွက်တိပါပဲ။

နောက်ဆုံး စက္ကန့်တွေမှာ သူ့ကားက ပွင့်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်၏။
နောက်ကကားက ပွင့်မလွတ်ဘဲ မိသွားတာမို့ ဆလွန်းကား အနီလေးပါ
ချိန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

“ကျန်ခဲ့ပြီ သူ့ကား ကျန်ခဲ့ပြီ”
ဇင်က ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်သည်။ သူ့ကတော့ ဇင်ကို စကား
ပြောနိုင်သေးပါ။ ပွင့်မိနေသော အချိန်ကာလမှာ ဒီလူမျက်ခြေ ပျက်
အောင် စက်ရှိန်မြှင့်မောင်းခဲ့သည်။

ပြီးတော့ လမ်းချိုးကျွေးအတိုင်း ကားကို မောင်းဝင်ကာ ခြေရာ
ချောက်ကြည့်သည်။

စိတ်ချလောက်ပြီဆိုမှ ကားလေးကို ပလက်မောင်းမှာ ထိုးရင်
တက်အံ့။

“ကဲ ဇဉ် ကားပေါ်က ဆင်းတော့”

“ဟို ဇဉ်တို့ မပြန်သေးဘူးလားဟင်”

“တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ခဏတော့ အချိန်ဖြုန်းရမယ် ဇဉ် ဟိုလူ မျက်ခြေပြတ်မှာပေါ့”

သူဆိုတော့မှ ဇဉ်ခေါင်းလေး ညှိတ်ကာ ကားထဲက ဆင်းသွားကာ ကားကို သည်အတိုင်း ရပ်ထားပစ်ခဲ့ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လမ်းကဖေးဆိုင်လေးဆီသို့ သူ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့တော့ ဇဉ် နောက်က ခပ်ထူထူ သုတ်ကလေး လိုက်လာသည်။

နဖူးပြေပြေကလေးမှာ ချွေးကလေး စို့လို့နေသည်အထိ ကြောက်လန့်နေဆဲ ရှိပုံပါပဲ။ ကားကို မြင်နိုင်သည့်စားပွဲပေးလေးမှာ ထိုင်အေးအေးနှစ်လုံး မှာလိုက်သည်။

ဇဉ် အအေးပုလင်းလေးကို ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ စုပ်ယူသွားနေတာ ငေးကြည့်ရင်း သူ အကဲခတ်နေလိုက်၏။

သူ တိတ်ဆိတ်နေတာ သတိထားမိသွားတော့မှ ဇဉ် မျက်ခြေလေးတွေပင့်ကာ ကြည့်ရင်း

“တော်ပါသေးတယ် အရိပ်သာ မရှိရင် ဇဉ် ဘယ်လိုရင်ချိတ်မှန်း မသိဘူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“မင်း ကျေးဇူးတင်တာ အသာထားဦး သံယောဇဉ် ကိုယ်တော့ကို မင်း အမှန်အတိုင်းဖြေပါ။ မင်းနဲ့ နေအထက် ကိုယ့်ကို

...သလို မင်းအိမ်ကထွက်လာတာ မင်းရဲ့မိထွေးရန်ကို ကြောက်လို့

သူ့အမေးစကားကြောင့် ဇဉ် မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ တွေ့တော့ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ကိုယ့်ကို အမှန်ပဲပြောပါ သံယောဇဉ် မင်းကို ကိုယ် မယုံကြည်အမှန်ပဲ”

“ဘာလို့လဲ အရိပ် ဇဉ် မညာပါဘူး။ ဇဉ်ပြောခဲ့တာတွေက အမှန်ပဲ အန်တီယု အန္တရယ်က ကြောက်လို့ ဇဉ် ထွက်ပြေးလာတာပါ”

“ဒါ မပြည့်စုံဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ် သံယောဇဉ် သူက မင်းရဲ့ အမှန်ပဲထားဦး မင်းကိုနှိပ်စက်နေတာ မင်းအဖေက မကာကွယ်ပေးဘူး ဦးတော့ မိထွေးကို ကြောက်ပြီး မင်းပြေးလာတဲ့နေရာက သူစိမ်းမာတို့လေးနေတဲ့အိမ်လေ ဒါ ယုတ္တိမတန်ဘူး ကိုယ် ထင်တယ်”

နေအရိပ် ချက်ကျကျရှင်းပြတော့ သံယောဇဉ် တိတ်ဆိတ်ခြင်း နှစ်သက်နေခဲ့သည်။

“တစ်စုံတစ်ခုကို မင်းထိမ်ချန်ထားတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ် ထောက်ကလည်း ကိုယ့်ကို သို့ဝှက်ထားတယ် ဒါ ဘာသဘောလဲ”

သူ ထပ်မေးခွန်းတွေထုတ်တော့ သံယောဇဉ် ပင့်သက်ကလေး နေသည်။ ပြီးမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနှင့် ရှင်းပြရှာသည်။

“အန်တီယုကြောင့် ဇဉ် အိမ်က ထွက်သွားချင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

ဒါပေမဲ့ ဧည့် မထွက်ခဲ့တာ ဘာကြီးကြောင့်
အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်လေ”

“ဘာကြီးဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“ဧည့်ရဲ့ ဘာပါ အန်တီယုရဲ့ ခင်ပွန်းဆိုပါတော့ ဘာ
ဧည့်ကို သမီးရင်းချာလို ချစ်တာပါ ပိုင်ဆိုင်သမျှအမွေတွေကို ဧည့်နားထောင်
အများဆုံး လွှဲပေးဖို့ ဘာ စီစဉ်နေတာကို အန်တီယု သိသွား
မကျေနပ်ဘူး။ ဧည့်ကို အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးမှာ ဧည့်သိတယ်
ရှောင်ပြေးရင်လည်း ဘာကို အန်တီယု ဒုက္ခပေးဦးမှာပဲလေ”

“ဒါဆို မင်းဘာလို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးလာတာလဲ သံယောဇဉ်”

“ဟင့်အင်း ဧည့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းမပြေးပါဘူး ကိုနေက ဧည့်
ခေါ်လာတာပါ”

“ကိုနေက ဘာခွဲရင်းနှီးတယ်လေ ကိုနေမိဘတွေက ဘာ
အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ ဧည့်အတွက်က အားကိုးရာ အိမ်
တယ်လေ အခုလည်း ကိုနေက ဘာကို ဧည့်အတွက် မပူဖို့ ပြော
တယ်တဲ့ အမွေတွေရဲ့ လေးပုံသုံးပုံကို ဘာက ဧည့်နာမည်နဲ့ တရား
လွှဲထားတော့ အန်တီယု အဓိက မကျေနပ်တာ ဧည့်ကိုပဲလေ၊ ဒါကြောင့်
ဧည့် ဒီမှာခိုနေရတာပါ ဧည့် အမွေတွေကို မမက်မောပါဘူး၊ ဘာ အန္တရာယ်
မဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ဝဲကာ ဆိုနေသေး

ဧည့်ကိုကြည့်ကာ နေအရိပ် စာနာ သနားလာမိသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုသော
သူမ စိတ်နှလုံးသားလေးက သိုးလေးတစ်ကောင်လို ဖြူစင်တာ သူ
သိခဲ့သည်။

သူမ စကားတွေကိုကြားမှ သူမ ရင်ဆိုင်နေရသော ဒုက္ခတွေက
သူ သိထားတာထက် ဆိုးလွန်းနေတာကြောင့် ပိုလို့ စာနာ သနားမိပြန်၏။

ဒီအရှုပ်အထွေးကြားမှာ သူရဲကောင်း ဝင်လုပ်နေသော နေ
အထက် စိတ်ကို အခုမှပဲ သူ မြင်နိုင်တော့သည်။ သံယောဇဉ်ကတော့
အမှတ်အထက်ကို ကယ်တင်ရှင်ကြီးလို့ ထင်နေသည်။

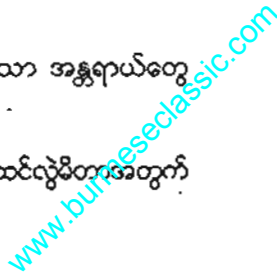
ပြီးတော့ သူတို့ကိုလည်း ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေဟု ယုံကြည်
ထင်မှတ်နေပုံရ၏။

“ဧည့်လေ အရိပ်နဲ့ ကိုနေတို့ ကျေးဇူးတွေကို ဘယ်တော့မှ
မမေ့ပါဘူးရှင်”

မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေကို ပုတ်ခတ်ပြီး မျက်ရည်စတွေကို
သိမ်းဆည်းဆိုနေသည့် ဧည့်ကို ကြည့်ကာ သူ စိတ်မကောင်းပါ။ နေအထက်
ဒီကောင်မလေးကို ကူညီစောင့်ရှောက်နေတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်လဲ
သူ အသေအချာတော့ မသိပါ။

သူကတော့ သံယောဇဉ် ရင်ဆိုင်နေရသော အန္တရာယ်တွေ
အတွက် စာနာသနားမိတာအမှန်။

“ဆောရီး သံယောဇဉ် မင်းကို ကိုယ် အထင်လွှဲမိတာအတွက်

တောင်သန်ပါတယ် မင်းအခက်အခဲတွေကို ကိုယ်ကူညီမှာပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရိပ် ဧည့် အားလုံးကို မပြောခဲ့တာ ဧည့် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကိုနေက သိုဝှက်ခိုင်းထားလို့ပါ။ အရိပ်ဧည့် ဧည့် ယုံကြည်လို့ ဖွင့်ပြောခဲ့တာပါ။”

သံယောဇဉ် သိုဝှက်ထားခဲ့တာ နေအထက်က စေခိုင်းထားခဲ့ လို့တဲ့။ သူ နားလည်လိုက်သည်။

နေအထက်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က သံယောဇဉ်ဆိုသော ကောင် မလေးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကြောင့်က လွဲလို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ တကယ်ဆို သံယောဇဉ် ဘဝလေးက အန္တရာယ်တွေကြားမှာ ချောင်ပိတ်နေသည့် အဖြစ်ပါလား။

ဒါကို သိရင် သူမ သိပ်ကို ကြောက်လန့်သွားလိမ့်မည်။

သူမ ဘဝလေးကို တတ်နိုင်သမျှ ကယ်တင်ဖို့ သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက် မိသည်။ ထို့အတွက် နေအထက် လက်ခံနိုင်မည်လား။

အခန်း (၂၅)

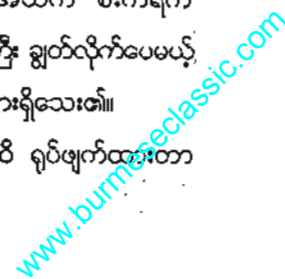
“အခြေအနေတွေကို မင်းနားလည်အောင် ငါ မရှင်းပြနိုင် သေးဘူး အရိပ် အခုချိန်မှာ အရမ်းအရေးကြီးနေတယ်”

သူ့တိုက်ခန်းကို နေအထက်ရောက်လာပုံကိုက တကယ့်ကို နှိုးကြားခိုင်းခိုင်းလွန်းသည်။ နေအထက် မျက်နှာကို မမှတ်မိအောင် ချုပ်ချက်ထားသည်။

မှတ်မိတ် ပါးသိုင်းတွေ အတုတင်ကာ မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်ပြီး နှိုးထုပ်ကြီးဆောင်းထားတာမို့ သူတောင် ရုတ်တရက် မမှတ်မိခဲ့ပါ။

အခုလည်း ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ကာ နေအထက် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်သောက်နေသည်။ မျက်မှန်နက်ကြီး ချွတ်လိုက်ပေမယ့် မှတ်မိတ်ပါးသိုင်းမွှေး အတုတွေက ကပ်လျက်သားရှိသေး၏။

“ငါ့ဆီ လာတာတောင် ဒီလောက်အထိ ရုပ်ဖျက်ထားတာ

ဘာဖြစ်လို့လဲ အထက် မင်းကိစ္စ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတဲ့ ကိစ္စလဲ”

သံယောဇဉ် ပြောပြထား၍ အားလုံးသိနေပေမယ့် သူ မသိရဘဲ ယောင်ဆောင်ကာ မေးမိသည်။

နေအထက်က သူ့မေးခွန်းကို ဖြေချင်ပုံ မရှိပါ။ စီးကရက်ကိုယ်တိုင် ဖြောင့်တင်းနေရင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ နေအထက် မျက်ဝန်းတွေ ဆွဲကပ်လည်း သူ စူးစူးနစ်နစ် ပြန်ကြည့်နေတော့ နေအထက် ဆက်ရင်မဆိုဘဲဘဲ ဘဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ဒါက ငါ့ကိစ္စကြောင့်ပါ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး”

“ဖုန်းထဲမှာ မင်းပြောတော့ ဖွဲ့မှာ အန္တရာယ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆို ဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“တခြားဘာမှမဟုတ်ဘူး သံယောဇဉ်ရဲ့မိထွေးက သူ့ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ ငါ့ကို သံသယဖြစ်နေတယ် အဲဒါကြောင့် ငါ့နောက်ထပ် အရိပ်လိုလိုက်နေတယ်လေ”

နေအထက် ရှောင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ဒါကိုသိနေသော သူကလည်း ရှောင်ထွက်ခွင့်မပေးဘဲ ဆက်မေးနေသည်။

“သံယောဇဉ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့မိထွေးက မုန်းနေတာလဲ”

နေအထက် အလိုမကျသလို ဘုဆတ်ဆတ် ကြည့်သည်။ နေအရိပ်ကလည်း အကြည့်တွေကို ရှောင်လွှဲ မပစ်ဘဲ ပြန်ပြီး ရင်ဆိုင်

ကြည့်သည်။ နေအထက် လက်ထဲက စီးကရက်တို့ကို စားပွဲပေါ်မှာ ခြေဖို့ ခွက်ရှာနေ၏။

နေအရိပ် အလိုက်တသိနှင့် လက်ကာထားရင်း ရှိုးကေ့စ်ပေါ်က လှုပ်ခွက်လေးကို သွားယူပေးသည်။

သူ့ဆီရောက်လာလျှင် စီးကရက်တွေ မှန်ထူအောင်သောက်ကာ ခြောက်စားမဲ့ လွှင့်ပစ်တတ်သော နေအထက်ကြောင့် စီးကရက်ခံခွက် ခံခွက်တော့ သူ ဝယ်ထားခဲ့ရ၏။

သူပေးသော စီးကရက်ခွက်ထဲကို နေအထက်က စီးကရက်တို့ကို ခြေထည့်ရင်း

“မင်းက စီးကရက်ခွက်တွေ ဘာတွေ ဆောင်လို့ပါလား”

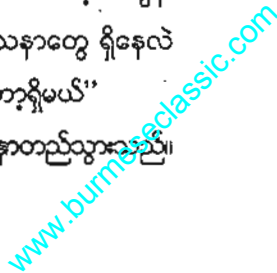
“ငါ မသောက်တတ်ပေမယ့် မင်းသောက်တော့ ဝယ်ထားပေးတာပေါ့”

“ငါ့အတွက်ပေါ့ ကျေးဇူးတင်တယ် အရိပ် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စအပေါ် မင်း စီစဉ်ပေးတာကို ငါ မမေ့ပါဘူး။ တစ်ချိန်ကျရင် ငါ မင်းအဖို့ ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရဦးမှာပါကွာ”

“အဲဒါတွေ ငါဘာမှ မမျှော်လင့်ဘူး အထက်၊ ငါမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို မင်းဖြေပါဦး ဧည့်နဲ့ သူ့မိထွေးကြားမှာ ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေလဲ”

“ငါက သူ့မိထွေးကို ကြောက်နေတာ အကြောင်းတော့ရှိမယ်”

စကားပြန်ဆက်လာတာမို့ နေအထက် မျက်နှာတည်သွားသည်။

ငြိမ့် အထောက်အကူပေးသလို ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ကျောမှီထိုင်ရင်း-

“အဲဒါတော့ ငါလည်း အသေအချာ မသိဘူး”

“ဇဉ်က မင်းကို မပြောပြဘူးလား ငါ့ကိုတော့ ဖွင့်ပြောထား”

“ဘာ”

နေအထက် မယုံနိုင်သလို အလန်တကြား ရေရွတ်ရင်း ငိုထွက်သော ခန္ဓာကိုယ်က မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဘာပြောတယ် အရိပ် ဇဉ်က မင်းကို ပြောပြတယ် ဘာပြောကြတာလဲ မင်းက ဘာတွေမေးရတာလဲကွာ”

နေအထက် မျက်နှာကြီး မာထန်သွားခဲ့ရင်း သူ့ကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်မေးပုံက လုံးဝ မကျေနပ်မှန်း သိသာလွန်းနေသည်။

“မင်းဖုန်းဆက်တဲ့နေ့က သံယောဇဉ်ကို ငါ ပလာဇာလှိုင်းပေးနေတာ”

“ဘာရယ်”

သူ့မှာ မင်း သိတဲ့အတိုင်း ဘာအဝတ်အစားမှ လုံလုံလောက်လောက်ပါတာမှ မဟုတ်တာ ဒါကြောင့် လိုအပ်တာ သွားဝယ်ပေးအဲဒီနေ့က သံယောဇဉ်နဲ့ ငါ့နောက်ကို လူစိမ်းတစ်ယောက် လိုလာတာလားကွာ”

နေအထက် မျက်လုံးတွေ ပိုလို့ စိုးရိမ်ပူပန်သွားတာ အထောက်အကူပေးအရှား။ သူက ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံး ပြောပြလိုက်တော့ နေအထက်

မျက်နှာမင်းကပ်ရင်း အလေးအနက် စဉ်းစားသလို ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။

“သေချာတယ် အဲဒါ ဒေါ်ယုယုနွယ်ရဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ် မင်းလွတ်အောင်ရှောင်နိုင်ခဲ့တာ သိပ်ကောင်းတယ် အရိပ်”

“သံယောဇဉ်အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို သက်ဆိုင်သူတွေနဲ့ တရားနည်းလမ်းကျကျ ဖြေရှင်းသင့်တယ်လို့ ငါ ထင်မိတယ် အထက် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူးနော်”

“အမွေကိစ္စတွေအတွက် မင်းသိပြီး စိုးရိမ်နေတာလား ငါလည်း အစက မသိပါဘူး အခုမှ အသေအချာ သိခဲ့တာ”

နေအထက် အခုမှပဲ ဝန်ခံတော့သည်။ ပြီးမှ နောက်ကို မလှဲလေ့လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဒါနဲ့ သံယောဇဉ်ကော အရိပ်”

“ရှိတယ် ရေချိုးနေတယ် ထင်တယ်”

“အေး သံယောဇဉ် ကိစ္စအတွက် မင်းသိပ်ပြီးတော့ မပူနဲ့ မင်း တိုက်ခန်းက လုံခြုံပါတယ် ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို ငါ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ အပြတ်ရှင်းမှာပါ”

နေအထက် အစီအမံတွေက ဘာတွေလဲ သူ မသိပါ။ နေအထက်ကလည်း ဖွင့်ဟပြောဖို့ ဆန္ဒမရှိတာ သေချာသည်။

“မင်းကို ငါ ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်သွားရင် ဆော့နိုးကွာ ခဏလေးပဲ ဆက်သည်ခံပေးပါ ငါ သံယောဇဉ်ကို ခေါ်သွားမှာပါ”

နေအထက်စကားကြောင့် သူ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်သွားမိတာ အမှန်။ နေအထက် မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုကျော်ပြီး အခန်းတံခါးဝကို လှမ်းကြည့်နေတာမို့ သူ လှည့်ကြည့်တော့ ဧည့် ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဧည့် မင်း နေကောင်းတယ်နော်”

မှတ်ဆိတ် ပါးသိုင်းတွေနှင့် နေအထက်ကို ရုတ်တရက် ဧည့် မှတ်မိပုံမရပါ။

နေအထက် နှုတ်ဆက်တော့မှ တအံ့အဩ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်သွားခဲ့ကာ

“ဟင် ကိုနေ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဧည့် ရုတ်တရက် မှတ် တောင်မမှတ်မိဘူး”

“ဘယ်သူမှ မမှတ်မိအောင် ပြင်ဆင်ထားတာပေါ့ ဧည့်ရဲ့ အခုပဲ ဧည့်တို့ကို ခြေရာခံလိုက်နေတဲ့ လူအကြောင်း အရိပ် ပြောပြလို့သိပြီးပြီ”

ဧည့်က ဆိုဖာထိုင်ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်နေသည်။ ရေချိုးခေါင်း လျှော်ပြီးစမို့ ဧည့် ဆံပင်တွေ ဖားလျားချထားသည်။ ရှန်ပိုရနဲ့လေး သင်းနေသော ဧည့်မျက်နှာလေးကတော့ ပကတိ ဝင်းမွတ်ကြည်လင်နေ၏။

“ဧည့် အရမ်းလန့်သွားတာ အရိပ်သာ မရှိရင် မလွယ်ဘူး ကိုနေ၊ နောက်ကိုလည်း သူတို့ လိုက်နေကြသလားဟင်”

“ကိုယ်က ပြဿနာ မရှိပါဘူး ဧည့်အတွက်ပဲ စိတ်ပူတာပါ” နေအထက် ဧည့် မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ပူသလို

ပြောနေသည်။ နေအထက် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တောက်ပနေသော ရောင်စဉ်တွေက တကယ့် ပူပန်မှုတွေမဟုတ်ဟု သူ ယုံသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖြူစင်သော ဧည့်ကတော့ ပင့်သက်လေးရှိက်ရင်း

“ဧည့် အတွက်နဲ့ ကိုနေကော အရိပ်ပါ ဒုက္ခတွေ့ရောက် မှာစိုးတယ်၊ ဧည့် လေ ဘာဘာဆီကိုပဲ ပြန်ချင်တယ် ဘာဘာအတွက် ဧည့် အရမ်းစိတ်ပူတယ်”

“ဦးနေဖော်အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ဧည့်ကို ကိုယ် စောင့် ရှောက်ပေးထားလို့ သူ အရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာပါ”

“ဟင် ဘာဘနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီလား ဧည့် ဘာဘနဲ့ အရမ်း တွေ့ချင်နေတာ ဘာ နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“နေကောင်းပါတယ် ဧည့် မကြာခင် ဧည့် ဆန္ဒပြည့်စေရမှာပေါ့ ဇာတိလောက် သည်းခံနေဦးနော် ဧည့် အတွက် ကိုယ် စိတ်ထားပါတယ်”

“ဘာဘနဲ့ တွေ့ဖို့လားဟင် ဧည့် ဘာဘနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ဘာဘကို သူတို့ ဒုက္ခမပေးစေချင်ဘူး၊ အမွေတွေကိုလည်း ဧည့် မမက်မောပါဘူး”

သံယောဇဉ်က အလေးအနက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကလေး ပြောဆိုနေသည်။ နေအထက်က ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း

“အဲဒီကိစ္စတွေအတွက် ဧည့် ဘာမှ မပူနဲ့ ဘာဘနဲ့ ကိုယ် ဆိုင်ပင် စိတ်ထားတယ်၊ သူတို့ ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး ဧည့် ဟုတ်လား ဒါမှာ ဧည့် ခဏပဲ ဆက်နေရမှာပါ၊ အရိပ် မင်းလည်း ခဏပဲ ဒုက္ခခံခွား

ငါ့အဖေအဖေအဖေတွေ ပြီးတော့မှာပါ ဟုတ်လား။’

ဇော်ရှေ့မှောက်မှာ နေအထက် ကယ်တင်ရှင်ကြီး လှည့်လည်
မထွက်တိုင် တက်ပြနေသေးသည်။ တကယ်ဆို ဇော်ရဲ့ ကိစ္စတွေကို သူ
တာဝန်ယူနေခဲ့ရတာ။ နေအထက် စီစဉ်နေသည် ဆိုတာမိတွက်

ဇော်အတွက်လား။ သူ့အတွက်လား။ ဇော်ကတော့ ဘာမှ
ရှာပါ။ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက သိထားသော နေအထက်ရဲ့ စိတ်တော်
သူဖွင့်မှ မပြောလည်း မြင်နေခဲ့သည်ပဲ။

“ထမင်းစားဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ မောင်အရိပ်”

ဒေါ်မိုးငယ်က မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာရင်း ပြောသည်။
ရောက်ပြီးကတည်းက အဖော်ဖြစ်အောင် ဒေါ်မိုးငယ်ကို ခေါ်ထား
တာဖြစ်သည်။ ချက်ပြုတ်ရေးကိစ္စနှင့် ဇော်အတွက် ဒေါ်မိုးငယ်က အား
ရ၏။

“အထက် မင်းပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားမလား။”

“မစားတော့ဘူး အရိပ် ငါ့မှာ ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ် ပြန်နေ
မယ်။ ဇော် စိတ်အေးလက်အေး နေပါ။ အဲ အပြင်ကိုတော့ မထွက်
အကောင်းဆုံးပဲ အရိပ် မင်းလည်း ဇော်ကို ဂရုစိုက်ပေးကွာ ဟုတ်လား။

နေအထက် ထိုင်ခုံက ထရပ်ကာ နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့
သံယောဇဉ် ရှေ့မှာ ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးသွားခဲ့သည်။

ဇော်က နေအထက်ကို အားကိုးတကြီး မျက်နှာလေးနှင့် ကြည့်

အခေါင်းကလေးညှိတ်ပြုရှာသည်။

ပင့်သက်မောတစ်ခု နေအရိပ် ရင်ထဲမှာ လွင့်ထွက်လာခဲ့ခြင်း
ဇော် အတွက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

အခန်း (၂၉)

“ဦးနေဇော်”

မကြားလိုသော အသံကိုကြားရတော့မည်ဆိုတာ အခန်းထဲက ဖွင့်သံကြားကတည်းက သူသိနေခဲ့သည်။

လှည့်မကြည့်ပါဘဲ အမွှေးရနံ့တွေက မွန်ထူနေသည်။ အထဲက တစ်ဖက်က သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကို အမွှေးရနံ့တွေနဲ့ ကာကွယ်ထားခြင်းလား။ သူမရဲ့ အနံ့ဟာ ထောင်းထောင်းထွက်နေသော အပုပ်ရနံ့တွေထက် ကာကွယ်ထားခြင်းလားဟုတောင် ထင်မိ၏။

“ရှင်ကြီး သေချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့”

ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ထိတောင် ရိုင်းစိုင်းသည့် မိန်းမထက် အခုတလော သူ့ကို ဆက်ဆံပုံက တကယ့်ကို ခြားနားသွားခဲ့သည်။ လှပသော ရှင်ကလေးနှင့် မလိုက်ဘက်အောင် အပြောကြား

သည်။ အင်းလေ ဟိုအရင်ကတည်းက သူမရဲ့ စိတ်ထားက ရုပ်ညံ့ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို မာယာထောင်ခြောက်တစ်ခုမှန်သိရက်နဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာအတွက် သူမ့ကိုစိမ့်ဝတ် ခံခဲ့တာမှားခဲ့ပြီ။

“မိနွယ်”

“ရှင် ဘာပြောချင်လည်းပြော”

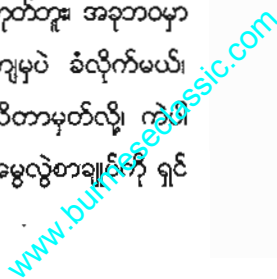
“မင်း အထက်ငါအသက်အများကြီး ကြီးတယ်၊ မင်းမထီ ခဲ့မြင် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံနေတာ များပြီ၊ ငါက ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် ငရဲက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ အဟင်း ဟင်း ဟင်း ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ”

သူ့စကားကို မလေးမစား လှောင်ရယ်နေပုံက ခံရခက်စရာ ကောင်းသည်။

ခုတင်စွန်းမှာ ဧည့်ခနဲ ဝင်ထိုင်သော သူမကို အဝေးရောက်သွား အောင်ကန်ထုတ်ပစ်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မှာက စိတ်သွားတိုင်း မပါနိုင် သည့် ဘဝကြီးဖြစ်နေ၏။

“ငရဲက ခွင့်မလွှတ်လည်း နေပါစေ ဦးနေဇော်၊ ကျွန်မက နောင်ဘဝ ဆိုတာကို တွေးပြီးကြောက်နေမယ့် လူမဟုတ်ဘူး၊ အခုဘဝမှာ တွန့်မလုပ်ခဲ့တာတွေ မတရားခဲ့ရင် နောင်ဘဝကျမှပဲ ခံလိုက်မယ်၊ နောင်ဘဝမှာ နောက်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ပဲဥစ္စာ ကိုယ် သိတာမှတ်လို့၊ ကဲ့ပါ အပိုစကားတွေ မပြောနဲ့၊ အခု ရှင်စိမ့်ထားတဲ့ အမွေလွှဲစာချုပ်ကို ရှင်

ပြောင်းလဲပေးမလား၊ မလေးဘူးလား၊ ကျွန်မ သိချင်တယ် ဦးနေဇော်”

မာထန်ထန်အသံနှင့် တောင်းဆိုနေသော ယုယန္တယ်ကို ဦးနေဇော် ရူးရူးနစ်နစ် မော့ကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသစိတ်တွေက တလိပ်လိပ် တိုးလို့လာနေသည်။

“မင်း တောင်းဆိုတာအားလုံး ငါဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်ဘူး မိနွယ်”

သူ့အသံတွေ တုန်ယင် လှိုက်ခါကာ ပြတ်သားစွာပဲ ငြင်းဆိုမိသည်။ ယုယန္တယ် မျက်နှာက တင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ

“ဒါ ရှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်လား၊ ဦးနေဇော်၊ အခုချိန်မှာ ရှင့်ဘဝက ကျွန်မရဲ့ လက်ထဲမှာနော်၊ ရှင့်အသက်ကို သတ်ပစ်လိုက်ဖို့တောင် ကျွန်မ ဝန်မလေးဘူး မှတ်ပါ”

“မင်း ငါ့ကို သတ်ချင် သတ်လိုက် မိနွယ် ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းလို မိန်းမယုတ်တစ်ယောက် လက်ထဲကို ငါ တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့ဦးမှာ”

ဦးနေဇော် ဒေါသနှင့် အသံတွေ တုန်နေပေမယ့် လူကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ဖြစ်နေသည်။ ဒီအခြေအနေထိတောင် စိတ်ဓာတ် မာတင်းပြတ်သားနေသော ဦးနေဇော်ကို ယုယန္တယ် အံကလေး တင်းကာ ကြည့်နေမိ၏။

သူ့မဘဝ တစ်ခုလုံးရင်းကာ ဦးနေဇော် ဘဝထဲ ရောက်အောင်

စင်ခဲ့တာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပဲရှိခဲ့၏။

အခုတော့ ထိုရည်ရွယ်ချက်တွေက ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာတော့ဘူးတဲ့လား။

“ရှင် သိပ်အတ္တကြီးတဲ့ လူကြီးပဲ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ တရားဝင် ယေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ခံစားခွင့်က လေးပုံဆယ်ပုံ ဆိုတာ လုံးဝ မတရားဘူး။ မိဇော် ကျတော့ သုံးပုံတိတိတောင် နိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ မင်းလို မိန်းမက ငါ့ရဲ့ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ဘောင် မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမပဲ။ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အပိုင် တုပ်နှောင်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါသိတယ် မိနွယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မ အလိုရှိတာ ရှင့်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု လေးပုံသုံးပုံ လောက်လိုချင်တယ်”

“မင်း လောဘကြီးလှချင်လား မိနွယ်”

“ဟုတ်တယ် ယုယန္တယ်တို့က လောဘကြီးတယ် လောက ဆရာကပဲ ကိုယ့်ဘဝကို မြှင့်တင် ခြယ်သပေးတာလေ ရှင့်ဆီက ရမယ့် အမွေတစ်ပြား တစ်ချပ်လောက်ပဲ ဆိုရင် ယုယန္တယ်တို့ ဟိုကတည်းက ဘဝကို မနစ်ခဲ့ဘူး”

“အေး၊ မင်းလိုချင်ပေမယ့် ငါ့ဘက်က မပေးနိုင်တာ အမှန်ပဲ”

“ပေးအောင်လုပ်မယ့် နည်းတွေရှိတယ် ဦးနေဇော်”

သူမ စကားကြောင့် ဦးနေဇော် မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ထဲ
စိုက်ကြည့် နေသည်။ ခုတင်ထက်မှာ ပက်လက်အနေအထားနှင့် လူ
ချက်ချင်းပဲထပြီး လည်ပင်းညစ်သတ်တော့မလို ကြည့်နေသော ဦးနေဇော်
ကို သူမ မထီတရီနဲ့ ကြည့်နေရင်း

“မိဇော်ကို ရှင် သတိရဦးမှာပေါ့”

“ဟင် မင်း ဘာပြောတာလဲ မိနွယ်”

သံယောဇဉ် အမည်ကို ကြားသည်နှင့် ဦးနေဇော် လှုပ်လှုပ်
ခတ်ဖြစ်သွားသည်။

“မိနွယ်က အခုကျွန်မ ထဲမှာရှိနေတယ်”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ သူ ရှိနေတယ်
ဦးနေဇော် မျက်ဝန်းတွေ ပိုလို့ စူးရှလာသလို ရှိ၏။ မျက်
တွေက မယုံနိုင်သလို သူမကို ကြည့်နေသည်။

“ငါမယုံဘူး မင်းညာနေတာ ဧည့်လေးသာ မင်းလက်ထဲ
ရှိရင် မင်းငါ့ကို ဒီထက်မက အနိုင်ယူပြမှာပေါ့”

“အဟင်း ဟင်း အကောင်းဆုံး ညှိနှိုင်းနေတာကို ရှင်
လက်မခံဘူးလေ။ မိဇော် အခု နေအထက်ဆီမှာ ရှိတယ်။ နေအထက်
ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မမေးနဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခဏလာတည်းသွားတဲ့
ကျွန်မ အလိုရှိတာ မှန်သမျှ နာခံလုပ်ဆောင်ပေးနေတဲ့ ယောက္ခ

လေ အဟင်း ဟင်း”

နေအထက် နာမည်ကြားတော့ ဦးနေဇော် မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီ
ထားသည်။ နေအထက်နှင့်သူမ အကြောင်းကို ဦးနေဇော် သိထားခဲ့
တာ ကြာပြီ။ ယခု သံယောဇဉ်က ဒီလူလက်ထဲမှာ ဆိုတော့

“မင်း တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမပဲ”

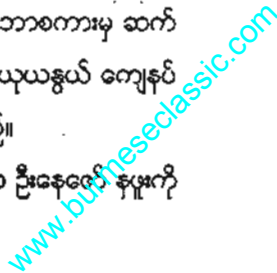
“ရှင် ဘာပြောပြော ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး ဦးနေဇော်၊ ဘယ်လိုမှ
မင်းမခံစားတော့ဘူး။ ကျွန်မ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားက မာကြောနေ
ပြီး ဒီတော့ ယုတ်မာတယ်လို့ပဲပြောပြော ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ လိုချင်
တာ တစ်ခုအတွက်ပဲ ဆွေးနွေးရအောင် ရှင်ထင်ပြီး ခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင်
မိဇော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ နှုတ်က ညွှန်ကြားချက်တစ်ခု ပေးလိုက်ရုံပဲ”

ဦးနေဇော် ဒေါသစိတ်တွေ ဆူဝေလျက် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်
သည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပါလျက်နှင့် ခုတင်ပေါ်က ကုန်းထဖို့ ကြိုးစား
သည်။ လှုပ်ရှားမရသော ခန္ဓာကိုယ်က ချွေးတွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်
ကျဆင်းလာခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။

“မိနွယ် မင်း မင်း တောက်”

ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရမ်းလျက် ဦးနေဇော် ဘာစကားမှ ဆက်
ပြောနိုင်ပါ။ ဦးနေဇော်ရဲ့ အညှာကို သိလိုက်သော ယုယနွယ် ကျေနပ်
ပြုံးရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာက ထရပ်သည်။

ပြီးတော့ ဦးနေဇော် အနီး လျှောက်သွားကာ ဦးနေဇော် နှုတ်ကို

ညာလက်ဖြင့် တွန်းဖိထားလိုက်၏။

“မကိုင်နဲ့ မိန်းမယုတ် ငါ့အသားကို မထိနဲ့ လွှတ်”

ဦးနေဇော် လက်နှစ်ဖက်နှင့် တွန်းဖယ်ရုန်းကန်သည်။ ယုယနွယ် သဘောကျသလို ရယ်မောနေသည်။ ပြီးမှ

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးနေဇော် စိတ်ချ ရှင် သိပ်တွယ်တာတွေ မိဇော်ကို ကျွန်မက ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ပါဘူး။ သူ့ဘဝကောင်းကောင်းကြီး ဖျက်ဆီးပြမယ်။ ဒါမှ ရှင် တနံ့နံ့ခံစားရမှာပဲ အဟင်း ဟင်း”

“မိနွယ် မင်း မင်း ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ သံယောဇဉ်လေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“အဟင်း ဟင်း ကျွန်မလိုချင်တာ ရှင့်ရဲ့တောင်းပန်မှု မဟုတ်ဘူး ဦးနေဇော် ရှင့်ရဲ့အစီအစဉ်ကို ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျလွှဲ ပြောင်းပေးချင်တာပဲ”

“ငါ ငါက ဘာတွေစိစဉ်ပေးမှာလဲ မိနွယ်”

“ကျွန်မအတွက် အမွေရဲ့ လေးပုံသုံးပုံလွှဲပေးရမယ် ထေတစ်ပုံကိုတော့ ရှင့်မွေးစားသမီး သံယောဇဉ်အတွက်ပေါ့”

“မင်း ဒီလိုတော့ လောဘ မကြီးနဲ့ မိနွယ် မင်းနဲ့သံယောဇဉ်တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲဝေယူဖို့ ငါပြန်စိစဉ်ပေးမယ်”

ဦးနေဇော်ဘက်က သည်နှုတ်အထိ လိုက်လျောလာပြီးမှ သူ့ဘဝကောင်းစွာလည်း ထပ်လျော့ပေးစရာ မလိုတော့ပါ။

“ကျွန်မ လက်မခံဘူး ဦးနေဇော် လေးပုံသုံးပုံတိတိပဲ လိုချင်တယ်။ ရှင်ဆုံးဖြတ်ထားပေါ့။ အမွေနဲ့ ရှင့်ရဲ့ မွေးစားသမီးရဲ့ဘဝ ရှင်ဘာကိုရွေးချယ်မလဲ”

လောဘရောင်စဉ်တွေ ဖြာလွှဲနေသော ယုယနွယ် မျက်ဝန်းတွေ ခိုင်းကြည့်ရင်း ဦးနေဇော် နားလည်လိုက်သည်။ ဒီမိန်းမ ရုပ်ကလေးချောမောသလောက် ရက်စက်ယုတ်မာလွန်းတာ သူ့အသိဆုံး။

အခုလည်း သံယောဇဉ်ကို သူမ ရက်စက်ဖို့ဝန်လေးမှာ မဟုတ်။ သူမ လိုချင်တာတစ်ခု မရနိုင်တော့လျှင် သူ့ကိုကော ဇဉ်လေးကိုပါ ယုတ်မာပြုမှာ သေချာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးနေဇော် ရှင် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပါ”

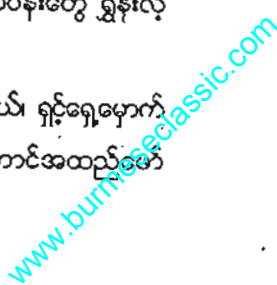
“အရေးကြီးတာ ဇဉ်လေးနဲ့ ငါတွေ့ချင်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ဦးနေဇော် ရှင် ကျွန်မ အစီအစဉ် ကိုလက်ခံလို့လား”

“သမီးလေး ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူးဆိုတာ သေချာရင် ငါ့ကိုစွဲအတိုင်း လက်ခံပေးမယ်”

ဦးနေဇော် စကားကြောင့် ယုယနွယ် မျက်ဝန်းတွေ ရွှန်းလွှဲထောက်ပသွားခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီ ဦးနေဇော် ရှင် ဆန္ဒပြည့်စေရမယ်။ ရှင့်ရှေ့မှောက်တို့ ဇဉ်ရောက်လာတာနဲ့ ရှင် ကျွန်မဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်

ပေးပါ”

ဦးနေဇော် တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် ငြိမ်သက်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ် တိုးနေသည်။

ရှောင်မရနိုင်သော အခြေအနေတစ်ခုကို သူ့ဘက်က ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရပြီ။ အခုချိန်မှာ သူ့ဘဝ သာမက သမီးလေး ဘဝကပါ ယုယနွယ်လက်ခုပ်ထဲကရေ ပမာဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သမီးလေး ဘေးမသိရန်မခွင့်အတွက် သူတစ်ခုတော့ ရွေးချယ်ရမည်။

အခုချိန်မှာ သမီးလေးလည်း သူ့လိုပဲ စိတ်သောကတွေ ဝေနေခဲ့ပြီလား။ ရက်စက်လိုက်တာ မိနွယ်ရယ်။ မင်းရဲ့လောကတွေက အဆိပ်ထိကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

အခန်း (၃၀)

“ဘာ မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် နေအထက်”
သူနားတွေ အူထူသွားအောင် အော်လိုက်သည့် ယုယနွယ် ဒေါသသံကို ဖုန်းထဲမှာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန် နားမလေးဘူး ဒေါ်ယုယနွယ်၊ ခင်ဗျား ဒေါသတွေကို ချီချထားပြီးမှ ဆက်ပြောဗျာ”

“မင်း မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ နေအထက်”

“ကျွန် ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးလာတာပဲဗျာ”

“တော်စမ်း နေအထက် မင်းက ပိုင်းလုံးကောင်ပဲ”

ယုယနွယ်ရဲ့ ဒေါသကြီး စွပ်စွဲစကားကြောင့် နေအထက် သဘောကျသလို ဟားတိုက် ရယ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟား ဟား ကျုပ်ကို စွပ်စွဲလက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေတဲ့ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကကော ဘာလဲ လုပ်မနေပါနဲ့ ဒေါ်ယုယုနွယ် ခင်ဗျားလည်း ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခင်ဗျားဘဝကို ရင်းခွဲတာပဲ ကိုယ့်ထက်အသက်ထက်ထင်လောက်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားကို ခင်ဗျား ယူခဲ့တာပဲလေဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် ယုယုနွယ် ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်အောင် စကားတွေ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ဖုန်းချမသွားသေးတာတော့ သူသိနေရင်း

“အထက်”

လေသံက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ ‘နေအထက် ကြိုတင်လိုက်စိတာကို သူမ မမြင်သလို သူမ နာကြင် ခံရခက်နေသည့် မျက်နှာမိလည်း နေအထက် မမြင်နိုင်ပါ။

“အထက် မင်း မ ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလားဟင် မ တောင်းပန်တယ်ကွယ် မင်းနဲ့ မ ဆုံချင်တယ်”

မာယာတစ်ခုနဲ့ ယုယုနွယ်သူ့ကို နောင်ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားလာဖူးနေအထက် သဘောပေါက်သည်။

“စိတ်မကောင်းဘူး မ ကျွန်တော် ဒီရက်ပိုင်းမှာ မအားထူး မ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ပြောလေ”

“အထက်ရယ် သံယောဇဉ်ကို ဦးနေဖော် က တွေ့ချင်တယ် သူနဲ့မနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးပြီ၊ ဒါဆိုရင် သူ့ခပ်က မအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ အမွေတွေ သူလွှဲပေးမယ်လေ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက်ပဲလေ”

“အထက်ရယ် မ လက်ထဲရောက်မှတော့ မင်းပိုင်ဆိုင်ရပြီပေါ့ဗျာ မ နဲ့ မင်း ဘဝတစ်ခုကို ပျော်ပျော်ကြီး တည်ဆောက်နိုင်ပြီပေါ့”

နေအထက် ဟားတိုက် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်လို့ထားရသည်။ သူယုနွယ်ရင်ထဲက အတ္တစိတ်နှင့် မာယာတွေကို သူမြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ သူ့ကို သူမရဲ့ အနားကခွာထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တုန်းက ဒီလေသံမဟုတ်။

“အထက် မ ကို နားလည်ပါကွယ် မကြိုးစားနေတာ အထက်နဲ့ မ တို့နှစ်ယောက် အနာဂတ်အတွက်ပဲ”

“ဒါဆို မ မကြာခင် ရရှိမယ့် အမွေတွေအတွက် ကျွန်တော့် အမည်နဲ့ ကြိုတင်လွှဲပေးထားမလား”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ မ ဘက်က သေချာမှု တစ်ခုပေးထားမလား”

“နေအထက် မင်း တော်တော် အောက်တန်းကျတဲ့ ယောက်ျားပဲ ခုကို ချစ်တာထက် ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မင်းအလိုရှိတာ ငါသိတယ်”

ဒေါ်ယုယုနွယ် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ကို ချက်ချင်းပြန်တုံ့ပြန်နေတာ နားထောင်ရင်း နေအထက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးနေလိုက်

“ငါ အရူးမဟုတ်ဘူး နေအထက်”

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားမာယာနဲ့ လိမ်လည်မှုမှာ ဝင်စွား

ယုံကြည်မယုံကောင် မဟုတ်ဘူးဗျ”

“နေအထက် မင်း သံယောဇဉ် ကို အမွေခေါ်ဆောင်သွားတာ ရာဇဝတ်မှု မြောက်တယ်နော် မင်းကို ငါ ထောင်ထဲပို့မိလို့ ရတယ်”

“ဟား ဟား ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဒေါ်ယုယုနွယ်ရယ် ခင်ဗျား အစွမ်းရှိရင် လုပ်ကြည့်လေ၊ ဇဉ်က အခုချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို လိုလားစွာ ခံယူနေတာဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လောဘစိတ်ကို သူ ကြောက်နေတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ ခင်ဗျား မျှော်လင့်သမျှ ဘာမှ ဖြစ်မလာမှာ သေချာနေတယ်”

“တောက်”

ခံပြင်းစွာ ခေါက်သော တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ နာကြင်ခံရနေမည့် ယုယုနွယ် မျက်နှာကို သူမြင်ယောင်နေမိခဲ့ရုံ၏။

“နေအထက် မင်းကိုငါ နောက်ဆုံး ပြောမယ်၊ ဇဉ်ကို ငါ့အဖို့ အရှေ့ပြန်ပို့ပြီး မင်း ငါနဲ့ ညှိနှိုင်းမလား၊ မင်းအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ အတိုင်းအတာ ငါပေးမယ်”

“ဆောရီးပဲ ကျုပ်က ဦးနေဖော်ရဲ့ အမွေ လေးပုံသုံးပုံကို ခံစား လိုချင်တာလေ”

“ဘာ ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက် မဟုတ်ဘူး။ သံယောဇဉ် အတွက်ဆိုတာ ကျုပ်သိလိုက်ပြီ မကြာခင်မှာ သံယောဇဉ် ရဲ့ တရားစီရင်စာ

ခင်ပွန်းအဖြစ် ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ အိမ်ကြီးပေါ် ရင်ကျော့ပြီးတက်လာမယ်”

“မင်း မင်း လူယုတ်မာပဲ”

“အဲဒါ ခင်ဗျား စွပ်စွဲချက်လေ သံယောဇဉ်နဲ့ ဦးနေဖော်ကတော့ ကျုပ်ကို ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် ယုံကြည်စွာ လက်ခံကြမှာပေါ့”

“ငါ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ဒေါ်ယုယုနွယ် ပေါက်ကွဲစွာ အော်ဟစ်ငြင်းဆန်သည်။

“မကြာခင် ရင်ဆိုင်ကြစို့ဗျာ အဲဒီအချိန်ကျမှ ခင်ဗျားအတွက် ခွင့်ပေးအမွေလေးပေးပြီး အိမ်ပေါ်က ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မောင်းချပြမယ်”

“နေအထက် မင်း”

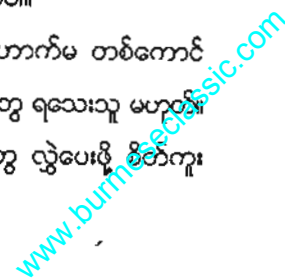
ဒေါ်ယုယုနွယ် နှုတ်မှ ကြမ်းတမ်း ရင့်သီးသော စကားသံတွေပဲ ထွက်လာမှာ သေချာသည်။ နေအထက် ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကျေနပ်စွာ ပြီးရင် ခံရခက်ခက် ဖြစ်နေမည့် ဒေါ်ယုယုနွယ် မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသည်။

အရင်တုန်းကတော့ ယုယုနွယ်သည် သူ့ဘဝအတွက် အနာဂတ် နှိပ်ရာအဖြစ်သူ ယုယုနွယ်နဲ့ ခင်ဗျား တကယ်တမ်းကျ ယုယုနွယ် က သူ ထင်မှတ်သလို ယုယုနွယ်လေးတစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။

အဆိပ်ပြင်းသော လျှာနှစ်ခွနှင့် မြွေဟောက်မ တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူထင်မှတ်သလို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရသေးသူ မဟုတ်ပါ။

ဦးနေဖော် က ယုယုနွယ်ကို အမွေတွေ လွှဲပေးဖို့ စိတ်ကူး

မရှိပါ။ ပိုင်ဆိုင်ခံစားနိုင်သူက သံယောဇဉ် တဲ့။

ဒေါ်ယုယုနွယ်နှင့် ယုဉ်လိုက်လျှင် အရာရာ သာလွန်သော သံယောဇဉ် ကို သူ အခုချိန်မှာ အကောင်းဆုံး ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပြီ။

တကယ့်ကို ဖြူစင်ရုံသာပြီး ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး နှင့်အတူ သူလိုချင်သော ရွှေတုံးအိပ်မက်ကြီးက လက်တွေ့ ဖြစ်လာတော့ မည်။ ဒီအခွင့်အရေးကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။

ဒေါ်ယုယုနွယ် တစ်ယောက် အခုလောက်ဆို သူ့ကို အမှုန့်ခြေ ပစ်ချင်လောက်အောင် နာကျည်းနေမှာ သေချာ၏။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ယုယုနွယ်။

နေအထက်အတွက် ကံကြမ္မာက အလှပဆုံး အခြေအနေ တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးထားပြီးပြီ။

ခင်ဗျားထက် အပုံကြီးသာတဲ့ မိန်းမချောလေးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့တဝ ကြီးတစ်ခု ဒါကို စွန့်လွှတ်ပစ်ရလောက်အောင် ကျုပ်မခိုက်မဲသေးဘူး”

အမြင့်ဆုံးကိုပဲ လိုချင်ခဲ့တဲ့ ကျုပ် အတွက် နေအထက်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် မကြာခင်မှာ သက်သေပြရမယ်။

အဲဒီအခါကျရင်...။

အခန်း (၃၁)

လမ်းခုလပ်ရောက်မှ အရေးကြီးသော ဖိုင်တွဲတွေကျန်ရစ်ခဲ့တာမို့ သူ့အိမ်တိုက်ခန်းကို ပြန်လှည့်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ဤကွန်ဒိုတိုက်ခန်းရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း ကသောကမျော ပြေးတတ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယထပ်

မှာ ရှိသော သူ့အခန်းရှေ့ရောက်တော့ မြင်လိုက်ရသော ဖိနပ်တစ်ရံကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားရသည်။ ဒါ နေအထက်ရဲ့ ရူးဖိနပ်ဖြစ်သည်။

အခန်းတံခါးမှာ နားကပ်ပြီးထောင်ကြည့်တော့ တီးတိုးစကားသံ တွေကိုကြားသည်။ နေအထက်နှင့် သံယောဇဉ်တို့ အသံတွေဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်ပေမယ့် ဘာတွေပြောနေသလဲတော့ အသေအချာ မကြားရပါ။

သူ့ဆီလာမည်ဆိုလျှင် ကြိုတင်ဖုန်းဆက်တတ်သည့် နေအထက် ဖုန်းမဆက်၊ အကြောင်းမကြားပဲ ရောက်လာတာ ဘာကြော့မို့လဲမသိ။

ပြီးတော့ အခုချိန်ကအခန်းထဲမှာ သံယောဇဉ် တစ်ယောက်ပဲရှိတတ်တာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မိုးငယ်က ဈေးသွားနေလိမ့်မည်။

စိုးရိမ်စိတ်တို့ ရင်ထဲမှာ စုပြုံလာရင်း နေအရိပ် အခန်းတံခါး နံဘေးနံရံက လူခေါ်ဘဲလဲလေး နှိပ်လိုက်သည်။

အခန်းတံခါးကို လာဖွင့်ပေးသူက သံယောဇဉ် ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းမဖွင့်ဘဲ ခပ်ဟဟဖွင့်ကာ သူ့ကိုမြင်မှ အံ့သြသွားဟန်နှင့်

“ဟင် အရိပ် အလုပ်မသွားဘူးလား”

“အရေးကြီးတဲ့ စာရင်းပိုင်ကုန်ခဲ့လို့ ပြန်ယူတာ ဧည့် အထက် ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် စောစောကလေးပဲ ရောက်လာတာ”

ဖြေရင်း သံယောဇဉ်က တံခါးကိုဖွင့်သည် သည်တော့မှ သူ့ အထဲကိုလှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်း ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော နေ အထက်က ထုံးစံအတိုင်း မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ် အတုနှင့် ရုပ်ဖျက်ထား တာ။

“မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲအရိပ် ခဏထိုင်ဦး ငါ အခု ဧည့်ကို ပြန်ခေါ်သွားတော့မလို့ကွ”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဧည့်ကို ခေါ်သွားမည်ဆိုသော အထက်စကားကြောင့် လာရင်းကိစ္စကို မေ့ပစ်ကာ သူ့ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

နေအထက်က စီးကရက်ကို တစ်ချက်ဖွာပြီးစားပွဲပေါ်က ခွက် ထဲထိုးခြေထည့်သည်။ စီးကရက်ခွက်ကို ဧည့် ချပေးထားတာ ဖြစ်မည်။

“မင်း က ဧည့်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ အထက်”

“ဧည့် ဘာဘာ ဆီခေါ်သွားမှာလေ၊ ဧည့်နဲ့ ဦးနေဇော် ဆုံတွေ့နိုင် နို့ ငါ စီစဉ်ပေးထားတယ်”

နေအထက် စကားကို သူ မယုံပါ။ ဧည့်နှင့် ဦးနေဇော် ကိုတွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးရအောင် နေအထက်မှာ နေရာတစ်ခု မရှိနိုင်။ လက်ရှိတောင် ကြိုရာတည်းခိုခန်းငှားပြီး နေနေရသည့် ဘဝဆိုတာ သူသိထားသည်။

“မင်းက ဘယ်မှာစီစဉ်ထားတာလဲ”

သူ့အမေးကို အလိုမကျသလို နေအထက် မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဧည့် ရှေ့မှောက်ဖို့ ထင်သည်။ သူ့အမေးကိုတော့ မြေပိသည်။

“လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာ တစ်နေရာပေါ့ကွာ၊ ဦးနေဇော် က ဧည့်ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်”

“ဧည့်လည်း ဘာဘာကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

ဧည့်က လိုလိုလားလား ဝင်ပြောသည်။ နေအထက်က နှစ်သိမ့် သလို ပြုံးလိုက်ရင်း

“တွေ့ရတော့မှာပါ ဧည့်ရယ် ကဲ ဧည့် ရေခိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ လိုက်တော့နော်၊ ပြီးရင်သွားရအောင် အရိပ် မင်းအခန်းသော့ကို တစ်ခါ

တည်း ယူသွားလိုက်ပေါ့”

နေအထက်က သူ့ဘက်သို့ညှိကာ ပြောလျှင် သူ ခေါင်းလည်း မညိတ်ဖြစ်ပါ။ ဧဠ်က ခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ အခန်းထဲလှမ်းထင် သွားခဲ့သည်။

နေအထက်က ထိုင်ခုံမှာ ကျောမှိုထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ထိ ထုတ်ကာ စီးညှိနေပြန်၏။ နေအထက် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းသူ့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ပိုလာသည်။

နေအထက် ဧဠ်ကို ဘယ်အထိခေါ်သွားမှာလဲ။ ဦးနေဖော်ဆရာ ဆုံတွေ့ပေးမည်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။

“အရိပ် မင်းကျေးဇူးကိုငါမမေ့ဘူး။ မကြာခင်မှာ မင်းကိုငါ ပြန်ကူညီနိုင်မှာပါ”

နေအထက် စီးကရက်စီးခိုးတွေကို ဟန်ပါပါ မှုတ်ထုတ်ရင်း ဆိုနေတာကို သူ ငေးကြည့်ရင်း ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်မိပါ။

“မင်း ငါ့ကိုမယုံကြည်ဘူးလား။ နေအထက်ဆိုတဲ့ကောင်မကြာခင်မှာ ဘဝပြောင်းတော့မှာပါကွ အဟွန်း”

နေအထက် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်းတွေနဲ့ တောက်ပနေတာ သူ့မြင်တွေ့နေသည်။ အခုချိန်အထိ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မယ်မယ်ရရမရှိတဲ့ နေအထက် သူ့ဌေးဂိုက်ဖမ်းပြီး ဘော်ကြော့နေနေတာ ဘာကြောင့်လဲ သူရိပ်မိတာ ကြာပြီ။

ရန်ကုန်ရောက်စက နေအထက်ကို သူ့ထက်အသက်ကြီးသော မိန်းမကြီးနှင့် တွဲနေတာတွေ့သည်။

“မင်း ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ နေအထက် မင်းဘာတွေ နှစ်နှစ်နေတာလဲ”

“ငါ့ရည်ရွယ်ချက်က မြင့်မားတယ်ကွ ငါ့နာမည်က နေအထက် ဆရာကွ အဟွန်း မကြာခင် ငါ့ဘဝကို မင်းအံ့ဩသွားတော့မှာပါ”

နေအထက် ကျေနပ်ကြည်နူးရိပ်တွေနှင့် ဆိုနေလေလေ သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်လာလေလေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဧဠ်သည် မြောက်များစွာသော မေ့တွေ့ကို ဆက်ခံရမည့် မိန်းကလေး။

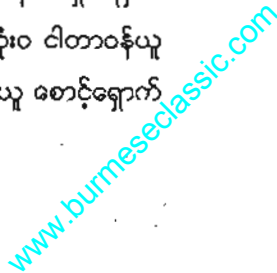
အခု ဧဠ်ကို နေအထက် ခေါ်ထုတ်သွားမည့် ရည်ရွယ်ချက်က “အထက် မင်း ဧဠ်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ ငါသိချင်တယ်”

သူ့အမေးကြောင့် နေအထက် မျက်နှာ မျက်သွားတာ အထင် ကျားဖြစ်သည်။

“မင်းက ဘာလို့ သိချင်တာလဲ”

“ငါသိသင့်တယ် ထင်တယ်လေ ငါ့တိုက်ခန်းမှာ တစ်လကျော် သွားတဲ့ မိန်းကလေး။ ပြီးမှ ပြဿနာတွေ တက်လာရင် ငါရှင်းရမှာ”

“ဪ ခါအတွက် မင်းပူနေတာဆိုရင် လုံးဝ ငါတာဝန်ယူ မယ်အရိပ် မင်းယုံပါ ဧဠ်ကို ငါ တစ်ဘဝလုံးတာဝန်ယူ စောင့်ရှောက် ခေါ်သွားမှာ”

“ဟင်”

“မင်း အံ့သြမသွားနဲ့ ဒါ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်လေ၊ မကြာခင်မှာ ငါ့ဘဝက ပြောင်းလဲတော့မှာ၊ မင်းငါ့အတွက် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူဖို့ စကားအဆုံးမှာ နေအထက် စီးကရက်တို့ကို ခွက်ထဲပစ်ထား ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိတ် လျှောက်နေ၏။

“ဒါ မင်း အစီအစဉ်ဆိုရင် ငါ့လက်မခံနိုင်ဘူး အထက်”

“ဘာကွ”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သော နေအထက် မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပနေသည်။

“မင်းက ဘာကိစ္စ ငါ့အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ အရိပ်”

“ရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းလုပ်နေတာ မဟုတ်သေးဘဲ တကယ်ဆို ဧည့်ကို ရိုးရိုးသားသား ပြောပြီး မင်း တောင်းဆိုရင် ငါ့ထက် တယ်”

“အရိပ် မင်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်တော့ ဒါ ငါ့ဘဝအတွက် အကြီးဆုံးကိစ္စ ဘယ်သူ တားတား မရဘူး”

ပြောပြီး နေအထက် နောက်ပြန်လှည့်သွား၏။ အရိပ်နားထိုင် လိုက်သည် နေအထက် ရည်ရွယ်ချက်တွေကို တားမြစ်ဖို့ ဆိုသည်

“အထက်”

သူခေါ်သံကြောင့် နေအထက်လှည့်အကြည့်မှာ တင်းတင်းဆုပ် ဆုပ်သော သူညာလက်သီးက နေအထက် မေးရိုးဆီ တည့်မတ်စွာ ဆွဲသွားခဲ့သည်။

“ခွပ်”

“အ”

တစ်ချက်တည်းနှင့် တင်လှုံလောက်သည်။ နေအထက် ကြမ်း ခြစ်ပေါ်မှာ မှောက်လှက်သားငြိမ်သွားခဲ့၏။

“ဟင် ကို ကိုနေ အရိပ် အရိပ် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဧည့်ရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး အသံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်တော့ ရေချိုး နေထဲက ထွက်လာပုံရသော ဧည့် မွှေးပွသဘက်လေးကို ပန်းပေါ် ခြုံလွှမ်း မြှားပြီး သူ့ကို မျက်လုံးလေး ဝိုင်းစက်ကြည့်နေ၏။

“နေအထက် မင်းကို ခေါ်သွားမှာ ကိုယ်လက်မခံနိုင်ဘူး ဧည့် ကြောင့် အစီအစဉ် ဖျက်လိုက်တာ”

“ဟင် မဟုတ်တာ ကိုနေက ဘာဘဲတွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးနေတာ အရိပ် ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ဧည့် သူ့ကိုနားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။ ဧည့်မျက် နှုတ်တွေထဲမှာ အမှန်တရားကို မမြင်နိုင်သေးတော့ သူ ဘယ်လို ရှင်းပြရ နိုင်မသိ။

“မင်း နေအထက်နဲ့ လိုက်မသွားရဘူး ဧည့်”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်တာ ရှင် ရှင်”

ဧည့် အသံတုန်တုန်လေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ရေရွတ်နေခေါ်
သူ့လက်ကာပြရင်း ဧည့်ဆီကို ခြေတစ်လှမ်းအရွေ့မှာ

“ဟင့်အင်း ရှင် မ မလာနဲ့”

ကြောက်လန့်တကြား ငြင်းဆိုရင်း ဧည့် အနောက်ကိုချာခေါ်
လှည့်ပြေးသည်။ ရေစက်တွေ ထင်ကျန်နေသော ဖယောင်းပုဆိုး ကြမ်းခင်း
မှာ ဧည့် ခြေချော်ကာ ဘိုင်းခနဲကျ၏။

“အား အမေ့”

“ဟာ ဧည့် ဧည့်”

သူ စိုးရိမ်တကြီး ဧည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့လိုက်တော့
သံတိလစ်နေပြီး ဧည့် နားထင်စပ်မှာ သွေးတွေယိုစီးကျနေ၏။

“ဧည့် ဧည့်”

သူ စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်ပေမယ့် ဧည့်ခန္ဓာကိုယ်လေး ပျော့ငွေ့
ခဲ့သည်။ သူ ဧည့်ကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ပခုံးမှာ တင်ထားသော သဘာ
လေးက လျော့ရဲပြုတ်ကျသည်။

ရေချိုးပြီးစ လုံချည်ရင်လျှားလေးနှင့် ဧည့်ရဲ့ ဝင်းမွတ်ကော့က
သော အလှတွေက သူ့ကို အသက်ရှူမှားလောက်၏။

ရင်ခုန်သံတွေ ရင်ဘတ်ထဲက အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာခေါ်
လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ တပ်မက်ခြင်းတို့ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ

စိုးစိုးတပေ

နှစ်ယူရဲရှင်ထဲက ဒီရေပီဟတွေ

သေချာသည်။

ဒါကို ဧည့်ကတော့ ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလား။

စိုးစိုးတပေ

အခန်း (၃၂)

သူ သတိရတော့ ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်မှာ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ နေထိုင်နေကြတာကို သတိရတော့ သည်း။

ဒေါ်မိုးငယ်က သူ့ကို စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။

“မောင်နေ သ သတိရပြီလား”

“ဟိုကောင် အရိပ် ဘယ်မှာလဲ ဒေါ်မိုးငယ်”

“မ မရှိတော့ဘူး မောင်နေအရိပ်နဲ့ သံယောဇဉ်လေးတို့ တွေ့သွားကြတယ်”

“ဘာမျှ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ”

သူ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်မေးတော့ ဒေါ်မိုးငယ် တွန့်ပြန်သွားခဲ့ရင်း ခေါင်းကိုခါရမ်း ဖြေသည်။

“ဒေါ်ကြီးလည်း မသိဘူး ဈေးက ပြန်လာတော့ မောင်အိပ်နေတာကို သတိရတော့တာပါ”

ညီနဲ့ အောက်မှာဆိုတာ ဒေါ်ကြီးကို သူ ပြန်မလာမချင်း တိုက်ခန်းကို စောင့်ရှောက်ပေးထားပါလို့ မှာသွားတယ်။ မင်းကိုလည်း သတိရတဲ့အထိ စောင့်ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ဒေါ်ကြီး စောင့်ပေးနေတာ”

“တောက်”

သူ ခံပြင်းနာကြင်စွာ တက်ခေါက်မိတော့ မေးရိုးက ဆစ်ခနဲ ကျောက်သွားခဲ့သည်။ အရိပ် သူ့ကို ဒီလိုတိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့မိတာကို သူ့ရဲ့အမှားဖြစ်သည်။

အခုတော့ မေးရိုးက နာကျင်မှုထက် အရိပ် လုပ်သွားသည့် အဖြစ်က ပိုလို့တောင် ခံရခက်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်သွားကြသလဲ ဒေါ်မိုးငယ် လုံးဝမသိဘူး ထား၊ ကျွန်တော့်ကိုမညာနဲ့နော်”

“ဪ မောင်နေရယ် ဒေါ်ကြီး ဘာဆို ဘာမှ မသိတာပါ။ မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ဘာမှ မသိဘူး”

“တောက် နေအရိပ် မင်း ငါ့ရန်သူဖြစ်သွားပြီ”

နေအထက် မကျေမနပ် ကြုံးဝါးရင်း ဆိုဖာထိုင်ခုံက ထရပ် ဖျက်သည်။

တင်းတင်းဆုပ်ထားသော လက်သီးတွေထဲမှာ နေအရိပ်ကို မကျေနပ်သည့်ဒေါသတွေနှင့် တင်းကြပ်နေခဲ့၏။

တကယ်ဆို သူကပဲ ဖိုက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ နေအရိပ်ကို ဖြိုကြည်

ထားခဲ့မိတာက သိပ်များသည်။

သံယောဇဉ်ကို နေအရိပ်ရဲ့ အနားကို ပို့ခဲ့မိတာကိုက ကျား
မှောက်ကို ယုန်ကလေး ဆက်သပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တကယ်
ဆို ကြိုတင်ပြီး ရိပ်မိသင့်သည်။

နေအရိပ်ဆိုတာလည်း ကျားတစ်ကောင်ပဲဖြစ်သည်။ ကျား
တာ ဥပုပုမစောင့်တတ်တာ သူမေ့သွားခဲ့သည်။ အခုတော့ နေအရိပ်
သူ့ကို ဟားတိုက်လို့တောင် ရယ်နေမည်လားမသိ။

သူ့မှာတော့ စိတ်ကူးမျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး
တစ်စုံစီနဲ့ ပီတိဖြစ်ကျေနပ်နေခဲ့ရတာတွေက ပါးစပ်အနား ရောက်တာ
ပုတ်ချခံရတာထက်တောင်ဆိုးသည်။

ပြန်ကောက်ယူ ရေဆေးစားလို့လည်း မရတော့။ နေအရိပ်
အပိုင် ကြံစည်သွားခဲ့ပြီ။ နုနုရွှေလှပသော သံယောဇဉ်နှင့် သူ့အနားထဲ
ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲပေးမည့် သိန်းပေါင်းများစွာသော ပိုင်ဆိုင်
မှုတွေ အားလုံးကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်လား။ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံနိုင်
နေအရိပ် ဘယ်လောက်အထိ ရှောင်ပြေးနိုင်မည်လဲ။

ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်သွားမည့် အဖြစ်ကိုတော့ သူလုံးဝ လာ
မခံနိုင်ပါ။

ဒေါသတွေ ထုပ်ဖိုးသယ်ဆောင်ပြီး သူတိုက်ခန်းထဲက ထွက်
တော့ ဒေါ်မိုးငယ် ကြောင်ငေးငေးကြီး ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟေး တက္ကစီ”

လမ်းမပေါ်မှာ ရပ်ထားသော တက္ကစီကို သူလှမ်းခေါ်တော့
အိုင်ဘာက မအားဘူးဆိုသည့် သဘောနှင့်လက်ခါပြသည်။

ရင်ထဲကို မကျေနပ်စိတ်၊ အလိုမကျစိတ်တွေက အလုံးအရင်း
ထင်ရောက်လာသည်။ အဆင်မပြေချင်လျှင် ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ
ပါလား။

ဒေါသခြေလှမ်းတွေနှင့် ဆက်ပြီးလျှောက်ခဲ့တုန်းက ကားတစ်စီး
က သူ မတားပါဘဲအနားမှာ ထိုးရပ်လာ၏။

သူ လှည့်ကြည့်မိစဉ်မှာပဲ ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလာသည့် နှစ်
ယောက်က သူနဲ့ဘေးတစ်ချက်စီမှာ တိုးကပ်ညှပ်ရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ နေအထက် ခုချက်ချင်း ကားပေါ်တက်
လိုက်ပါ”

လေသံကမာထန်သလို ဂျာကင်ထဲနိုက်ထားသော လက်ထဲမှာ
အချိန်မရွေး သူ့အသက်ကို နှုတ်ယူသွားမည့် လက်နက် ရှိနေတာကို
သိသည်။ မာထန်ထန်မျက်နှာတွေက မိုက်တိုမိုက်ကုန်းပုံတွေဟုသူသိ၏။

ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ သူတို့အလိုကျ ကားပေါ်ကို သူ တက်ထိုင်လိုက်
တော့ ထိုနှစ်ယောက်က သူ့ကို အလယ်မှာထားကာ တစ်ဖက်ဆီကဝင်
ထိုင်သည်။

ကားမောင်သူကော ရှေ့ခရီးမှာ ထိုင်နေသည့်နောက်တစ်

ယောက်ျား သူ့ကို မှန်တေတေ မျက်နှာပေးတွေနှင့် ကြည့်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဒေါ်ယုယုနွယ်ရဲ့လူတွေလား”

“မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထား ဘာမှ မေးခွင့်မရှိတူး”

ရှေ့ခန်းကလူက ယတိပြတ်ပြောပြီး မျက်စိပစ်ပြတော့ မောင်းသူက ကားလေးကို စူးစူး မောင်းထွက်သည်။

သူတိတ်ဆိတ်စွာပဲ နေလိုက်၏။ စောစောကလူက ဟန်စွန်း ထုတ်ကာဆက်နေတာကိုတော့ သူကြား၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အခု ကားထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“...”

“ဟုတ်ကဲ့ ငါးမိနစ်အတွင်းရောက်အောင်လာခဲ့ပါမယ်”

ထိုလူက ဖုန်းပိတ်ကာ နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ အေးစက်မာကြောသော မျက်ဝန်းတွေက တစ်ချက်လေးတောင် ဖွင့် ပြောင်းမသွားသေးပါ။

“ကဲ ကိုယ့်လူ မင်း ကလန်ကဆန်မလုပ်ဘဲ လိုက်ခဲ့ရင် သင် သာမယ်၊ စကြီး သူ့မျက်နှာကို အဝတ်စည်းလိုက်”

အခုချိန်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ဆန္ဒကျင်လို့မရဟု သူ နားလည်နေ သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို အဝတ်စည်း စည်းနှောင်လိုက်တာကို ငြိမ်သက် စွာပဲ ခံယူသည်။ သူ့ကိုခေါ်ဆောင်သည့် နေရာကို မသိစေချင်တာကြောင့်

ဖြစ်မည်။

ဒါပေမဲ့ သူရင်ဆိုင်ရမည့် သူသည် ဒေါ်ယုယုနွယ်ဟု ကြိုသိ နေခဲ့၏။

သတိလက်လွတ်နှင့် အရိပ် တိုက်ခန်းက ထွက်ခဲ့တာကိုပဲ နောင်တရမိ၏။

မှတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းတုတွေသာပါလျှင် သူတို့ သူ့ကို မှတ်မိနိုင်ယဉ်း နိုင်သည်။ အခုတော့...

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးသည် သူ့အတွက် ပြဿဒါးတွေချည်း ဖြစ်နေ သည်။

မျက်ဝန်းမှာ စည်းနှောင်ထားသော ပိတ်စကို ခွာလိုက်တော့ သူ ရောက်နေတာ အခန်းတစ်ခုရဲ့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာဟု သိလိုက်သည်။

“နေအထက်”

ကြားဖူးနေကျ အသံဆိုပေမယ့် လေသံက မာထန်နေ၏။ လှည့် ကြည့်တော့ သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေသော ယုယုနွယ်ရဲ့ မျက်ဝန်း တွေကို ရင်ဆိုင်ရသည်။

“ဟဲ့”

“တော်စမ်း မင်းပါးစပ်က ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ငါမကြားချင်ဘူး ငါ မေးတာကိုပဲ မင်းဖြေပါ”

လေသံနှင့် အမှုအရာက သူ့အပေါ်မှာ ဘာအနှောင့်တွယ်မှုမှ မရှိတော့တာ သေချာသည်။ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်တွေကို ယုယနွယ် မေ့လိုက်တာတော့ ခန့်မှန်းလိုရ၏။

တကယ်ဆို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူမ အပေါ်မှာ ခါးသီးနှာ တုံ့ပြန်ခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

“မိဇွတ် ဘယ်မှာလဲ”

သူ မသိသော မေးခွန်းကိုမေးသည်။ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ သူမ မျက်နှာကိုပြန်ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ မျက်နှာက မာတင်း ခက်ထန် နေပေမယ့် လှပချောမွေ့နေဆဲရှိ၏။ ပန်းနုရောင် ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်း တွေက တင်းတင်းစေ့ထား၏။

“ငါ မေးနေတယ် နေအထက်”

“မသိဘူး ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ဘာ”

ရဲရဲနီသွားသော မျက်နှာက ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်အနီထင်နေ၏။ မျက်စိ တစ်ချက်အပစ်မှာ ညာဘက်က အရိပ်တစ်ခု သူ့အိမ်ရောက်လာတာက ပြင်းထန်လွန်း၏။ ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်ဘဲ မျက်နှာဆီတိုးဝင်လာသော လက်သီးချက်က ပြင်းသည်။

သူ ထိုင်ခုံနှင့် တွေးခနဲ ပြုလဲကျသွားခဲ့၏။ ဒေါသတွေ ဆူလောင်လူးလဲထပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

အခန်းထဲမှာ ရပ်နေသူတွေက အများကြီး ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ပွဲမှာ ဘယ်သူမှ ဝင်မပါကြပါ။

“ဝှစ် ဝှစ်”

သူ ဆင့်ကဲ ထိုးသမျှ လက်သီးတွေကို ဗလကြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ထိမ်းပြီးရှောင်သည်။ ပြီးမှ ထောက်လက်သီး တစ်လုံးက သူ့မျက်နှာ တည့်တည့်တို့ ဝင်လာ၏။

“ခွပ်”

“အား”

မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလျက် မှန်ထူသွား၏။ ကြယ်တွေလတွေ နက်ဝန်းထဲမှာ ပြီးပြန်သွားသလို ပူနွေးစေးပျစ်သော သွေးတို့ နှာခေါင်းထဲက ယိုစီးကျလာမှန်း သူ့သိ၏။

“နေဦး ဗလကြီး”

ဒေါ်ယုယနွယ်သာ မတားလျှင် သူ ပြန်မထနိုင်ခင် ခြေကန်ချက် တွေဆင့်ကဲ ဝင်လာနိုင်၏။

“ကဲ နေအထက် မင်း အသားမနာချင်ရင် ဖြေပါ”

“ဘာကို ဖြေရမှာလဲ ဒေါ်ယုယနွယ် သံယောဇဉ်ကို ကျွန်တော် ညီနီးသိမ်းထားတာ မှန်ပေမယ့် ဒီမနက်ပဲ နေအရိပ်က ခေါ်သွားပြီ”

“ဘယ်က နေအရိပ်လဲ”

“ကျုပ်ညီ နေအရိပ် သူ့အိမ်မှာ သံယောဇဉ်ကို ပို့ထားတာ”

ဒေါ်ယုယုနွယ် မျက်နှာကြီး တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ရွှေထီး
လျှောက်လာပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ထပ်မေး၏။

“မင်းစကားတွေငါမယုံဘူး ဘယ်ကဘယ်လိုမင်းညီဆိုတဲ့ကောင်
ကပေါ့လာပြန်တာလဲ အမှန်တရားကိုပဲ ငါကြားချင်တယ် နေအထက်”

“ဒါ အမှန်တရားပဲ ကျုပ်မညာဘူး”

“ငါမယုံဘူးကဲ ဗလကြီး ပိတ်ထားတဲ့ သူ့ပါးစပ်ကို ဖွင့်ပေး
လိုက်စမ်းပါ”

“ဟာ မ မလုပ်နဲ့ ကျုပ် တကယ်ပြောနေ”

“ခွပ်”

“ဖောင်း”

“ဖြောင်း”

လက်သီးတွေ၊ ခြေကန်ချက်တွေ ဆင့်ကဲပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်
အနံ့ကျရောက်လာတာကို မရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

ဝေဒနာဒဏ်ရာတွေနှင့် ကြမ်းပြင်မှာ သူပက်လက်လဲတဲ့
သွားတွေ ဒေါ်ယုယုနွယ် မိုးကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက် ပိတ်သွားပြီ။ နှုတ်ခမ်းက သွေးစတွေထဲ
ပါးစပ်ထဲအထိ စီးကျကာ ငံကျနေ၏။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ဝေဒနာ
ဒဏ်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

“နေအထက် မင်းကို ငါ ဆက်သည်းမခံနိုင်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် မ ညာ”

သူ့စကားသံတွေက လေသံမျှပဲဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းတို့လှုပ်ခတ်
ပြီး အသိတရားတို့ အမှောင်ကမ္ဘာထဲ တိုးဝင်သွားခဲ့တာကိုပဲ နောက်ဆုံး
ဝေဒနာတွေကြားက သိလိုက်သည်။

ဧည့် သတိလစ်သွားခဲ့တုန်း နေအရိပ်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တာပေါ့။

ပြန်တွေးကြည့်ရင်း ဧည့်သတိရကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ငဲ့ကြည့်မိ

ဆော့ ရှက်စိတ်တွေနှင့် ထူပူသွားခဲ့သည်။

ဧည့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာ ပန်းနုရောင် ညဝတ်အင်္ကျီ

ညှိကြီးပဲဖြစ်သည်။ ဧည့် သတိလစ်သွားခဲ့တုန်းက ရေလဲလုံရည်နှင့်ဆိုတာ

ဆင်မိ၏။

ဒါဆို ဧည့်ကို အဝတ်အစားတွေ လဲလှယ်ပေးခဲ့တာ နေအရိပ်ပေါ့။

ထူပူရှိန်ပြသော ရှက်စိတ်တွေနှင့် ဧည့် ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်

သည်။ ညဝတ်ဂါဝန်ရှည်ကြီးက ဒူးဆစ်နားအထိရှည်ကာ လုံလုံခြုံခြုံ

ဆယ့် ဒီဝတ်စုံကို နေအရိပ် လဲပေးခဲ့တာဟူသော အသိကရှက်စိတ်

ဧည့် တရှိန်းရှိန်းတိုးစေ၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“အမေ့”

အပြင်ဘက်က အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ဧည့် အလန့်

ကြား အော်မိသည်။

“ဧည့် ကိုယ်ပါ ကိုယ်အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

နေအရိပ် အသံကို ကြားသည်။ အခန်းတံခါးကို အပြင်က

ထိထားတာမို့ နေအရိပ် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖွင့်ဝင်လာ၏။

ခါးစည်းကြီးနှင့် ဂါဝန်ရှည်ကြီးပဲ ဝတ်ထားတာမို့ ဧည့် ရှက်သွေး

အခန်း (၃၃)

သူမ နိုးလာကတည်းက အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ခုတင်ပေါ်က အလန့်တကြားထထိုင်ပြီး ဝေ့ဝဲကြည့်တော့ တိုက်ခန်း
ထဲမှာမဟုတ်။ သူမ ရောက်နေတာ ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးရဲ့ အခန်း
ထဲမှာဖြစ်သည်။

နားထင်စဉ်က စူးခနဲ ဝေဒနာကြောင့် လက်နှင့်ဝမ်းကြည့်တော့
ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးနှင့်စည်းနှောင်ထားမှန်း သိလိုက်၏။

အသိစိတ်ထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်က နေအရိပ်ရဲ့
တိုက်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော မြင်ကွင်းတွေဖြစ်သည်။

ကိုခနကို ထိုးကြိတ်ကာ ဧည့်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သူက အရိပ်
ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိတ်လန့်စွာ သူမ နောက်လှည့်အပြေး ချော်လဲတော့
နံရံနှင့် ခေါင်းဆောင့်မိတာ ပြန်အမှတ်ရလာ၏။

ဖြာသွားခဲ့ကာ ခုတင်ပေါ်က ခြုံစောင်ကြီးကို လှမ်းယူပြီး ခန္ဓာတို့ကို ပတ်ထားမိ၏။

“နေအရိပ် ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ”

“နေအထက် အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းနိုင်တဲ့ ကပ်နေရာခေါ်ခဲ့တာပါ ဧည့်”

‘ဟင့်အင်း ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မကို နေ့ ဆီပြန်ပို့ပေးပါ။ ဘာဘဲကျွန်မ တွေ့ချင်တယ်’

“ဧည့် ရဲ့ ဘာဘဲကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် မကြာခင်ထိုင်ပေးမယ်။ အခုတော့ အထက်ရဲ့ အန္တရာယ်က ကြီးမားနေတယ်”

ဧည့် လက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းကလေးကို ခါရမ်းပစ်လိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း မယုံဘူး ရှင့်ကို ဧည့်မယုံကြည်တော့ဘူး နေအထက်ကယ်ဆို ကိုနေက ကျွန်မဘဝကို ကူညီပေးနေခဲ့တာ။ အခုဘာဘဲ ကျွန်မ ဆုံတွေ့ရမယ့်ကိစ္စကို ရှင် နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးတာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ နေ့အရိပ်”

ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်စွပ်စွဲနေသော ဧည့် စကားတွေကြားရင် သူ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ခေါင်းကိုခါသည်။

“ကိုယ့်ကို မင်းအထင်မလွဲပါနဲ့ ဧည့် နေအထက်ကို မင်းအထက်”

“ကိုနေ့ကို ဧည့်ယုံတယ် ဧည့်မယုံတာ ရှင့်ကိုပဲ ကိုနေ ပြောတာပဲ။ ကျွန်မပိုင်ဆိုင်မယ့်အမွေတွေကို သိသွားပြီး ရှင်ကျွန်မကို ခေါ်ထားတာပဲ။”

မဟုတ်လား”

“ဟင့်”

“ကိုနေ သတိပေးကတည်းက ကျွန်မ နောင်တရနေတာ ရှင့်ကို ကျွန်မဖွင့်ပြောလိုက်မိတာ မှားခဲ့တယ် သိလား”

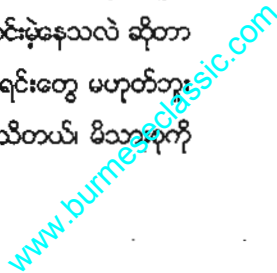
မျက်ရည်လေးဝဲကာ စွပ်စွဲချက်တွေနှင့် တုံ့ပြန်နေသည့် ဧည့်ကို မေးရင်း သူ့စိတ်မကောင်ဖြစ်သွား၏။ နေအထက်က သူ့ကွယ်ရာမှာ ဧည့်ကို ယုံကြည်အောင် သိမ်းသွင်းထားခဲ့သည်ပဲ။

အခုချိန်မှာ ဧည့်ကို ယုံကြည်အောင်သူဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲမသိ။

“ဧည့် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဧည့်ကို ကိုနေဆီ ပြန်ပို့ပေးပါ။ ဘာဘဲ အခုလောက်ဆိုစိတ်ပူနေလိမ့်မယ် နေ့အရိပ်ရယ်။ ဧည့် တောင်းပန်ပါတယ် နော်။ ရှင်ငွေ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ ဧည့်ကတိပေးပါတယ်။ ဧည့် ဘာဘဲ ဆီရောက်တာနဲ့ ရှင့်ကို ပေးပါ့မယ်”

“တော်တော့ သံယောဇဉ် မင်းငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့။ မင်းဆန္ဒကို ငါတစ်ပတ်အတွင်း ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။ စိတ်ချ မင်းကိုခေါ်ထားတာ နေအထက် လက်ထဲမှာ ဒုက္ခတွေ့မှာ စိုးလို့ကွ နေအထက် အကြောင်း မင်းဘယ်လောက် သိသလဲ ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ဘာကြောင့် ကိုနေ့ကို သံယောဇဉ်ကင်းမဲ့နေသလဲ ဆိုတာ ဧည့် သိတယ် နေ့အရိပ်။ ကိုနေနဲ့ ရှင်က ညီအစ်ကိုရင်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်က မွေးစားသား တစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ဧည့်သိတယ်။ မိသားစုကို

အတ္တဆန်ဆန် စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးရှင် ရန်ကုန်ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်
ထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ထိုစကားတွေကြောင့် သူ့အံ့သြခြင်းတော့ မဖြစ်မိတော့
တကယ်ဆို အထက်က ဧည့်အပေါ်မှာ သူ့နှင့်ပတ်သက်သမျှ အာ
လိမ်ညာသွေးထိုးထားခဲ့တာ သေချာနေခဲ့ပြီ။

“ဧည့် ခုချိန်မှာ မင်းပြောသမျှ ကိုယ်မဖြေရှင်းနိုင်သေးဘူး
ကိုယ်ကတိပေးတယ်ဧည့် မင်း ဘာဘာဆီမင်းကို တစ်ပတ်အတွင်း ပို့ပေးမယ်
မင်းခဏတော့ သည်းခံပါ။ နေအထက် အန္တရာယ်ကြောင့် ကိုယ်
ဒီမှာတော့ ခိုနေရလိမ့်မယ်”

ဧည့် အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားမိသည်။ အခုချိန်မှာ နေအထက်
ရဲ့ လက်ထဲက သူ့မ ရုန်းမထွက်နိုင်တာ သေချာ၏။ သူ့မ ဘယ်ရောင်
နေတာလဲ မသိ။

“မင်း လဲဖို့အဝတ်အစားတွေ ဝီရိထဲမှာရှိတယ်”

နေအိမ်ထဲမှာ ဧည့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပြန်သတိရကာ ထူထူရိန်ပြု
ခဲ့၏။ ဧည့်သတိလစ်နေတုန်းက သူ့ အဝတ်အစားတွေလဲပေးခဲ့တာ ဆို
အသိက အတွေးထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။

“ကိုယ် အခန်းအပြင်မှာ ရှိမယ် ဧည့် မင်းကို လှောင်ပိတ်မထား
ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

စကားအဆုံးမှာ သူ့အခန်းထဲက ထွက်သွား၏။ အပြင်ဘက်ထဲ

သော့ခတ်ပိတ်သံကိုလည်းကြားသည်။

ဧည့်အဖြစ်က တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ချုပ်လှောင်ခံထားရသည့်
အဖြစ်ရောက်နေပြီလား။ ဒါ ဧည့် ကို စိုးရိမ်လို့တဲ့ နေအိမ် စကားက
ဆုံးနိုင်စရာ မရှိပါ။

အခန်းထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်တော့ ဝီရိထဲလဲ။ စားပွဲတစ်လုံးနှင့်
ဆိုင်ခုံကလွဲလို့ ဘာမှမရှိ။ တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းတံခါးကို တွေ့တော
ဧည့် ဝမ်းသာအားရ အပြေးလေး ဖွင့်လိုက်မိ၏။

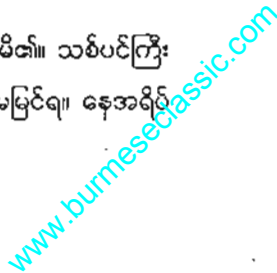
“အိုး ဘုရားရေ”

ဧည့် အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ရင်း နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လိုက်မိ၏။
ပြတင်း တံခါးက ဧည့် မျှော်လင့်ထားသလို လွတ်မြောက်ရာလမ်း တစ်ခု
ဟုတ်နိုင်ပါ။

မဝံ့မရဲနှင့် အောက်ကိုင့်ကြည့်လိုက်တော့ မြေပြင်သည် အဝေး
ဦးမှာ ဖြစ်နေသည်။

ဧည့် ရောက်နေတာက ယှဉ်ထောင်အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်
အပြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ဒီပြတင်းတံခါးက ဆင်းဖို့ဆိုတာ ဧည့်ဘယ်လိုမှ
တွေးရဲအောင် ကြက်သီးကလေး ထမိ၏။

မကြည့်ရဲပေမယ့် ခြံထဲကိုတော့ ဧည့်ကြည့်မိ၏။ သစ်ပင်ကြီး
ထွက် အုံ့စိုင်း ပိန်းပိတ်နေ၏။ ခြံတံခါးကိုလည်း မမြင်ရ။ နေအိမ်
ထဲထဲလို့ နေရာကိုခေါ်လာတာလဲ မမှန်းဆနိုင်။

ပင့်သက်လေးရှိကံကာ ဧည့်အခန်းထဲက ဗီရိုရှေ့ရောက်ခဲ့သည်။
ဗီရိုကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ ခရီးဆောင်အိတ်က ရှိနေ၏။

အိတ်ကိုယူကာ ဆွဲဖွင့်တော့ အဝတ်အစားတွေက အပြည့်
ဒါတွေအားလုံး နေအရိပ် ဝယ်ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဧည့်ကို အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးခဲ့စဉ်က နေအရိပ်ကို ကျေးဇူး
တွေတင် ကိုးစားခဲ့သမျှ နေအထက် ပြောပြတာတွေ ကြားတော့ ဧည့်
ကြောက်လေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုနေပြောသလို ဧည့်ကို နေအရိပ် ထားရှိသော စေတနာတွေ
ဧည့်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကြောင့်တဲ့လား။

အခုတော့ နေအထက် စကားကပဲ မှန်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

ဧည့်ကို နေအရိပ် ဖွတ်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဟာ ဒီရည်ရွယ်ချက်
အတွက်လား။ ဟင့်အင်း ဘယ်တော့ မဖြစ်စေရဘူး။

ဧည့် လိမ်မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်းရမည်။

သူ ကတိအတိုင်း တစ်ပတ်အတွင်း ဧည့်ကို ဘာဘဆီ ပြန်
မည်လား။ စောင့်တော့ကြည့်ရမည်။

အခန်း (၃၄)

“ဒါဆို မင်းညီက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခေါ်သွားတာလဲ နေ
အထက်”

ဒေါ်ယုယုနွယ် မေးခွန်းကို သူ တိကျစွာ မဖြေတတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့

“ကျွန်တော်အထင် ဧည့်ကို သူ သံယောဇဉ် တွယ်သွားတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူနဲ့ဧည့်က ကပ်လလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိခဲ့တာကိုး”

“ငါ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အခုချိန်မှာ မိဧည့်ကို အမြန်ဆုံးပြန်
တွေ့မှ ဖြစ်မယ်။ မင်းညီ ဘယ်မှာ ရှိမယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ”

“အဲဒီအဖြေကို ကျွန်တော်လည်း သိချင်နေတာပဲလေ အရိပ်
အခုလို လုပ်သွားတာ ကျွန်တော်ခံရခက်နေတာ ဒီကောင်ကို သတ်ပစ်ချင်
လောက်အောင် တင်းနေတာ”

“ညီအစ်ကိုချင်း သတ်ချင်နေလောက်အောင် မင်းနာကျင်နေတာ မင်းရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်စီးသွားခဲ့လို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပြီးတော့ နေအရိပ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်သွေးရောင်ညီအစ်ကိုလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်က မွေးစားသား တစ်ယောက်ပဲ”

ဒေါ်ယုယုနွယ် မျက်နှာတွေ ပင့်တက်သွား၏။ နေအထက်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ နားကျည်းရိပ်တို့ တောက်ပနေတာ အထင်အရှား တွေ့သည်။

သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော နေအရိပ်ကို ရှာဖွေဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်။ အကောင်းဆုံးက နေအထက်ကိုပဲ စေ့နိုင်ရမည်။

သင်းတို့က ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေ မဟုတ်တော့ ပိုလို့အဆင်ပြေသည်။ နေအထက် ခံရခက်ဖြစ်နေတာလည်း အထင်အရှား။ သူမတစ်က ပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်ရမည်။

“ကဲ ထားတော့ နေအထက် အခု မင်းညီကို ရှာဖွေဖို့အတွက် မင်းကူညီပါ။ ဇိုလူတွေနဲ့ မင်းပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေါ့။ ဇွဲကို ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြန်တွေ့ချင်တယ်။ ဦးနေဇော်က သိပ်တွေ့ချင်နေပြီ အခုတောင် ငါ့မှာ အမျိုးမျိုး လိမ်ညှာနေရတယ်”

“စိတ်ချ မ သံယောဇဉ်ကို ကျွန်တော် မ ရှေ့မှောက်အရောင်ခေါ်ပေးနိုင်ခဲ့ရင် မ ကျေနပ်နိုင်မလား”

ချက်ချင်း အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းလဲသွားသော နေအထက် မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပနေသည်။ မျက်နှာမှာ ဖူးယောင်နေဆဲ ဒဏ်ရာတွေက အကင်းမသေသေးပါ။

သူမကြိုက်ပြုံးမိသည်။ နေအထက်ဆိုသော ယောက်ျားသည် သူမ ထင်မှတ်ထားသည် ထက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းသည်။

ပထမဆုံး သူမကို တွယ်ကပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ပြီးတော့ မိဇွဲကို အပိုင်ချုပ်ကိုင်ပြီး သူမကို အာခံသည်။

အခုတစ်ဖန် သူမကို အရှက်မဲ့စွာ ချဉ်းကပ်ဖို့ ပြန်ကြိုးစားနေပြန်သည်။

“မ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ မောင်တကယ် စွဲလန်းနေတာ မ ကိုပါ။ မ က ခွာထုတ်မှာစိုးလို့ သံယောဇဉ်ကို ခေါ်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ မောင့်လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒါယုံ မောင်သစ္စာဆိုရတယ်”

သူမ လက်ဖမိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နေအထက် ဆိုနေတော့ တန်ဆောင်အပြုံးလေးနှင့် သူမ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“မောင့် ကို မ သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုးမိတာ အမှန်ပဲ ထားပါလေ။ မောင့်ကတိအတိုင်း အောင်မြင်ရင် မ ခွင့်လွှတ်စိတ် ဖြေပေးမှာပါ”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မရယ်”
“အို”

ရဲတင်းသွက်လက်သော နေအထက် လက်တွေက သူမထံ ဆတ်ခနဲ ဆွဲပွေ့ကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်လာ၏။ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့်ကြားက အနမ်းတို့က သူမ မျက်နှာအနံ့ ကျရောက် လာသည်။

ပျားရည်လို ချိုသော အဆိပ်တွေဟု စိတ်ကသိနေပေမည် သူမ မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရှိန်းမြဲသော အနမ်းတွေထဲမှာ နစ်မျောသွား သေး၏။

“သိပ်ချစ်တယ် မရယ်”

နှုတ်ခမ်းဆီက အနမ်းတို့ လည်တိုင်တွေအထိ နယ်ကျွံလာနိုင် မှာ သူမ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ရင်း

“တော်ပြီ အထက် အခုချိန်မှာ မိဇွဲ ကိစ္စက အရေးကြီးသော တယ်။ မိဇွဲကို ပြန်မတွေးမချင်းတို့ စိတ်မချမ်းသာနိုင်သေးဘူး”

“မောင့်ကို ယုံစမ်းပါ မရယ် မဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်စေရမယ်”

“ကောင်းပြီလေ အဲဒီကျရင် အထက် အရည်အချင်းအတွက် မ ဘက်က အပြည့်ဝဆုံး ပြန်ပေးဆပ်မှာပါ”

ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေကို ဆွဲဖယ်ပြီး သူမဆိုထား နေအထက် မချင့်မရဲနှင့် ပင့်သက်ရှိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသော နေအထက် ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ယုယုနွယ် နှုတ်ခမ်းတို့ မွဲကျသွားသည်။ အခန်းဝက နေအထက်

ပုံရိပ် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဆလင်းဘက်အိတ်ထဲက တစ်သျှူးပဝါကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အနမ်းတွေ။

မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေကို သူမခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ဖွတ်သုတ်ပစ် လိုက်သည်။

နေအထက်ဆိုသော ယောက်ျားရဲ့ ချစ်လေဟန်တွေထဲမှာ သူမ သာယာခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ အသိဉာဏ်မဲ့လောက်အောင်တော့ သူမအချစ် က မရှူးမိုက်ခဲ့ပါ။

သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို နေအထက်က နှောင့်ယှက်ခဲ့ သည်။ ထို့အတွက် သူ ပြန်ပေးဆပ်ရမည်။ ကိစ္စအားလုံး ငြိမ်းချမ်းသွား လျှင်တော့ သူမ ခြေဖဝါးအောက်မှ ဝပ်စင်းခိုင်းပြီးမှ နေအထက်ကို အဝေးကို ကန်ထုတ်ပစ်ရမည်။

အခုချိန်မှာတော့ ငါ့အတွက် မင်း ရှိနေရဦးမယ် နေအထက်။

အခန်း (၃၅)

ကြောင်လိမ် လှေကားကြီးအတိုင်း ဆင်းခဲ့မှ ဧည့် ရောက်နေသော အခန်းသည် အိမ်ကြီးရဲ့ သုံးထပ်မြောက် အခန်းတစ်ခုဆိုတာ သိတော့တော် ဖြစ်တောင်အိမ်ကြီးရဲ့ အထဲမှာ ရှိသမျှ ပရိဘောဂအားလုံးသည် လည်း ရှေးလက်ရာ ကျွန်းထည်တွေပဲဖြစ်သည်။ သည်မျှကြီးမားသော အိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေတာ ဧည့်တို့ နှစ်ယောက်တည်းလား။

“ရေချိုးခန်းက အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှာဧည့် ဒီဘက်ကလား” ဧည့်ရေချိုးချင်သည်ဆို၍ နေအရိပ် ရေချိုးခန်းကို လိုက်ပို့ပေးနေ တာဖြစ်သည်။ ဧည့်ကတော့ တွေ့သမျှမြင်သမျှ တအံ့တဩ လေးကြည့်ရင်း မေးချင်တာတွေလည်းရှိတော့မို့

“နေအရိပ် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း

နို့နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဧည့် ဒါ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် အိမ်ကြီးလေ ကိုယ်ခဏ နေခွင့်တောင်းထားတာ”

“ဘာလဲ ကျွန်မ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ရှင်က ဝက်ပါလို အိမ်ကြီးကို ရှာထားတာလား”

နှုတ်ခမ်းလေးရွဲကာ ဧည့် မကျေမနပ် မေးတော့ နေအရိပ် သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း

“ဧည့် ပြေးလို့ မရနိုင်ပါဘူး ဒီအိမ်ကြီးမှာ အစောင့်အရှောက်ဟေ့ နို့တယ်လေ”

“ဟင် ဘယ်သူတွေလဲ ကျွန်မ မတွေ့ပါလား”

“သူတို့ကို မင်းကော ကိုယ်ပါ မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒီအိမ်ကြီး မှာ နေသွားတဲ့သူတွေလေး သေသွားတာ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကြာပြီဆိုပေ မယ့် အိမ်ကြီးကို သံယောဇဉ်ကြီးပြီး အခုထိ ရှိနေတုန်းတဲ့”

“ဟင်”

ဧည့်ခန္ဓာကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ရှင်နော် မနောက်နဲ့ ကျွန်မ ကြောက်တတ်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ မင်း ထွက်မပြေးရင် သူတို့တာမှ မလုပ်ဖို့ကိုယ် ဆောင်းပန်ထားတယ်”

ရေချိုးခန်း ရှေ့မရောက်ခင်မှာဘဲ ဧည့် ကြက်သီးလေး မြန်းစုံထု

ကာ တုံ့ခနဲ ရင်သွား၏။

“တော်ပြီ ကျွန်မ ရေမချိုး ရဲတော့ဘူး”

“ဟော့ဗျာ အခုမှ ညနေစောင်းကြီးပဲရှိသေးတယ်။ ဘာကြောင့် စရာရှိလို့လဲ ကိုယ်ရှိပါတယ်။ ရေချိုးခန်းက တံခါးမရှိဘူး။ မင်းတစ်နေ့ ဖြစ်ရင် ကိုယ် ဝင်လာနိုင်တယ်”

“အို”

ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပန်းနုသွေးရောင်ထွန်း သွားသည်။ သူ့ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့နေသော ဧည့်သည်ကို သူ့ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ဖြစ်ပါ။

“မိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေချိုးပါ။ ကိုယ် ဧည့်သည် ထဲက စောင့်မှာပါ”

ပြောပြီး သူ့လှည့်ထွက်တော့ ဧည့် အထိတ်တလန့်လေး လှုပ်ထွက် ခဲ့၏။

“နေအရိပ်”

“ဘာလဲ ဧည့် ကိုယ် ဧည့်ခန်းဝက စောင့်ပေးမှာပါ”

“ဟင့်အင်း အဲဒီလောက် အဝေးကြီးမသွားပါနဲ့ ဟိုလေ အထိ က ခဏစောင့်ပေးပါ ဧည့် သရဲကြောက်လို့”

သူ နောက်လိုက်တာကို တကယ်ထင်ပြီး ဧည့်ကြောက်သွား ရပါသည်။ ရေချိုးခန်းလေးထဲ မရဲတရဲ ဝင်ကာ ရေချိုးသည်။

အုတ်ကန်ထဲကရေတွေကို ခပ်ချိုးနေသည့်ကြားက တစ်ချက် တစ်ချက်ခေါင်းကလေး ပြူးကာ နေအရိပ်ကို လှမ်းကြည့်သေး၏။

တော်တော်ကြောက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး သူ့ကို အကြောက် လွန်ကာ ထွက်ပြေးတုန်းကလည်း ချော်လဲပြီး ထိခိုက်မိသော ဒဏ်ရာလေး တ နားထင်စပ်မှာ အမာရွတ်လေးအဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်တုန်းက သူ့မကို ပွေ့ချီပြီး အခန်းထဲမှာ လုံခြုံသွားအောင် အဝတ်အစားလဲပေးရတာလည်း သူ။

အဲဒီတုန်းက စည်းချက်ပျက်ကာ ခုန်ခဲ့သော ရင်ခုန်သံတွေ တောင် သူ့နှလုံးသားမှာ အရိပ်ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အထိ။

ဘဝမှာ နေအရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင် နှလုံးသားက ရင်ခုန်တတ်ခဲ့တာ မင်းလေးကြောင့်ပါ ဧည့်ရယ်။ မဆီမဆိုင် စေတနာတွေပို စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ မင်းကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့မိတာ ဘာကြောင့်လဲ။

မင်း ထင်နေသလို မဟုတ်ပါဘူး ဧည့်။

ငါရင်ထဲက နှလုံးကို မင်းလှမ်းမြင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ဧည့်ရယ်။

ဘာလိုချင်တပ်မက်မှုမှမပါဘဲ အချစ်က ဖြူစင်စွာ ပေါက်ဖွား နေခဲ့တာ မင်း မြင်နိုင်မှာပါ။

အိမ်ကဆာလောင်ချင်လာသည်။

ဟင်းတွေက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စုံလင်လင်ဆိုတော့ ဟန်မဆောင်
အဲဒါ အားပါးတရ ဝင်စားပစ်မိ၏။ စားနေရင်းမှ သတိရကာ နေအရိပ်
တို့လှည့်ကြည့်တော့ စားပွဲဝိုင်းမှာ အတူတိုင်နေပေမယ့် မစားသောက်ဘဲ
ထဲကြည့်နေတာမို့ နည်းနည်းတော့ ရှက်သွား၏။

“စားလေဇဉ် ပုစွန်တွေ မင်း ကြိုက်တာကိုသိလို့ မှာလိုက်တာ”

“ဟင် ဘယ်သူ့ကိုမှာတာလဲ ဒီအနားမှာ ထမင်းဟင်းဆိုင်
ရုံလို့လား”

“ဒီအနီးအနားမှာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး
သိမိန်းတာ သူကပဲ ကိုယ်တိုင်လာဖို့ လိုတာစီစဉ်ပေးနေတာ”

“ဪ ဒီလိုလား ရှင်လည်းစားလေ ဘာထိုင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ရတယ် ကိုယ်ပြီးမှစားမယ် ဇဉ် စားပါ”

“တစ်ခါတည်း ဝင်စားပါ ဇဉ် စားနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေတော့
အားတတ်တော့ဘူး”

“ဆောရီး ဒါဆို ကိုယ်အတူ ဝင်စားပေးမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့က ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ကောက်ယူကာ
ဝင်စား၏။ သူတိုက်ခန်းမှာတုန်းက ဇဉ်ရယ် သူရယ် ဒေါ်မိုးငယ်ရယ်
အတူ ဝိုင်းပွဲစားနေကျဖြစ်သည်။

စားသောက်ပြီးတော့ သူက ပန်းကန်တွေကို သိမ်းဆည်းဖို့

အခန်း (၃၆)

စားပွဲပေါ်မှာ ခင်းကျင်းစီစဉ်ထားသည့် ဟင်းလျာတွေက စုံလင်
သည်။ ဇဉ်ကြိုက်သော ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်ဟင်းလည်း ပါသည်။ ချဉ်ရေဟင်း
နှင့် ငပိကြော် ကြက်အသည်းအမြစ် ဟင်းခွက်အပြင် တို့စရာနှင့် ငပိချဉ်
လည်းရှိနေသည်။

မနက်တုန်းကတော့ ဒီဟင်းလျာတွေ မဟုတ်ပါ။ ဒီညနေမှာ
ဟင်းတွေကပိုပြီး စုံလင်နေတာဖြစ်သည်။

မနက်ကတော့ ဇဉ် စိတ်တွေလည်း ရှုပ် နေအရိပ်ကိုလည်း
မကျေနပ်ဒေါသတွေ ထွက်နေခဲ့တာမို့ ဟုတ်တပတ်တိလည်း မစားပြန်
လူကို ချုပ်နှောင်ထားကာ ဆိုင်က ဝယ်လာသော ထမင်းကြော်တစ်တူနှင့်
ရေသန့်တစ်ဘူး အခန်းထဲထည့်ပေးခဲ့တာမို့ ဇဉ် ရေပဲသောက်ကာ
ထမင်းကြော်ကို မစားဖြစ်ခဲ့ပါ။

အခု ရေမိုးချိုးပြီးတော့ နေအရိပ်က ထမင်းစားဖို့ ပြောတော့

ပြင်ဆင်နေတာမို့ ဧည့်ပါ ဝင်ကူသိမ်းဆည်းပေးမိသည်။

“ရတယ် ဧည့် ကိုယ် သိမ်းလိုက်မယ်”

“ရှင့်ဘာသာထိုင်နေပါ ဧည့်ပဲ ဆေးကြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ဘယ်
လောက်ကြာတာမှတ်လို့”

ဘေစင်လေးမှာ ရေပန်းခလုတ်လေးနီပ်ကာ ဧည့်ကိုယ်ထိုင်
ပဲဆေးကြောပြီး ပန်းကန်တွေကို သိမ်းဆည်းတော့ ကြောင်အိပ်ထော
လေးထဲမှာ ဘာအိုးခွက်ပန်းကန်မှ ရှိမနေပါ။

ဧည့်တို့နှစ်ယောက်စာအတွက်သာ အနည်းငယ် စီစဉ်ထားတာ
ရိပ်မိလိုက်၏။ သည်အတိုင်းဆို သည်အိမ်ကြီးမှာ အကြာကြီးနေ
နေအရိပ်မှာ အစီအစဉ်မရှိတာသေချာ၏။

ဧည့်ကို ဘာဘေကိုတော့ သူပြန်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်က
တော့ ဝင်လာမိ၏။

“ဧည့် ညဘက် ခိုက်ဆာရင်တော့ ကော်ဖီဖစ်တွေ၊ တီးဖစ်တွေ
ရှိတယ်၊ မုန့်တူးလည်း ကိုယ်ဝယ်ထားတယ်၊ အချိန်မရွေး စားလို့ရတယ်
နော်”

သူ့စကားကိုကြားမှ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမှာကို သဘော
ကာ ဧည့် ကြောက်သွားမိသည်။

“ဟို ရှင်က ဘယ်မှာ အိပ်မှာလဲ နေအရိပ်”

“ဧည့် အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ဒရင်းဘက်ချပြီး အိပ်မှာပါ။ ခင်

ထွက်ပြေးမှာကို စောင့်တာ မဟုတ်ဘူးနော် မင်းကြောက်မှာ စိုးလို့”

ဧည့် ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ စားပွဲမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်မိသည်။

နက်ချင်းကြီးလည်း အိပ်မပျော်သေးတာမို့ မအိပ်ချင်သေးပါ။ ပြီးတော့
နေအရိပ်ကို စကားတွေပြောချင် မေးချင်သေးသည်။

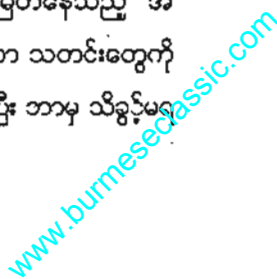
“နေအရိပ် ရှင်ပေးထားတဲ့ကတ်အတိုင်း ဘာဘေကိုတော့
အိပ်ခန်းပြန်လိုက်ပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ ဧည့် အဲဒီသတင်းတွေကို ကိုယ့်မိတ်ဆွေက စုံစမ်း
သေးလိမ့်မယ်၊ အခြေအနေ အခွင့်အရေးပေးတာနဲ့ ဦးနေဖော်နဲ့ ဧည့်တွေ
ချာပါ”

“ဘာကလည်း ဧည့်ကို တွေ့ချင်နေမှာ ကိုနေက အားလုံးစီစဉ်
ထားတယ်တဲ့ အခုဆို ဘာဘေစိတ်ပူနေမလားမသိဘူး”

နေအရိပ် ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။ အခုအချိန်ထိ နေအထက်ကို
ယုံကြည်ကိုးစားနေသော ဧည့်ကို သူ့သနားမိသည်။ တကယ်ဆို နေအထက်
ပိုင်ပတ်သက်သော သတင်းတွေကို သူ့ သူငယ်ချင်း မင်းကိုကို က
သူ့ဆီသတင်းပို့ပြီးခဲ့ပြီ။

နေအထက် ဒေါ်ယုယုနွယ်နှင့် ပြန်သင့်မြတ်နေသည့် အ
ကြောင်း ပြီးတော့ ဧည့်တို့ မိသားစုရဲ့ ရှုပ်ထွေးလှသော သတင်းတွေကို
သူ သိခဲ့ရ၏။ ခက်သည်က ဦးနေဖော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ သိခွင့်မရ
သေးတာပဲဖြစ်၏။

ဒါတွေကို ပြောပြလျှင်ကော ဧည့် ယုံမည် မထင်။ သူ့စေတနာ အမှန်ကို အချိန်တန်ရင်တော့ ဧည့် နားလည်ပါလိမ့်မည်။

မျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်း အိပ်မပျော်။ အခန်းအပြင်မှာ နေအရိပ် ရှိနေသည်ဆိုပေမယ့် ဧည့် ကြောက်တာ ကြောက်တာပဲဖြစ်သည်။

သည်အိမ်ကြီးက ရှေးဘိုးဘွားပိုင်အိမ်ကြီးဟု နေအရိပ် ခြောက်သည်။ ပြီးတော့ မကျွတ်မလွတ်သော အစွဲအလန်းကြီးသူတွေ ရှိနေသည် တဲ့။ တွေးရင်း ဧည့်ကြက်သီးလေးတောင် ထမတတ်။

အခန်းမီးကိုတောင် မမှိတ်ရဘဲ ဧည့် ခြေရင်းက စောင်ကို ချဲ ခြါကာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အခုချိန်မှာ နေအရိပ်ကို ကြောက်တာထက် မမြင်နိုင်သော အန္တရာယ်တွေကို တွေးကာ ကြောက်နေခဲ့မိ၏။

ပြန်နိုးလာတော့ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းနေသည်။ အမှောင်ထဲမှာ ဧည့် တစ်ယောက်တည်းဟူသော အသံနှင့် ငေါက်ခဲနေထ ထိုင်လိုက်မိ၏။

ဧည့် မီးတွေ ဖွင့်ထားခဲ့တာပါ။ မီးပျက်သွားတာပဲ ဖြစ်တော့ အမှောင်ထဲမှာ ဘာမှမမြင်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် ဧည့် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့် နေတုန်း ဧည့် ထိတ်လန့်လွန်းလို့ မျက်လုံးတွေ ပိုင်းစက်သွားကာ ကြက်သီး တွေ ဖြန်းခဲ ထဲသွားသည်။

အမှောင်ထဲမှာ စူးရဲတောက်ပနေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ ဧည့်

စူးစူးနစ်နစ်စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေ

“အား”

ဧည့် သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ကာ ခုတင်ပေါ်က ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်မိသည်။ ဧည့်ကိုဧည့် ဘာလုပ်နေမှန်း သတိမရပေမယ့် ဧည့် သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ကာ အိမ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးဖြစ်နေ၏။

“ဧည့် ဧည့် ”

အမှောင်ထဲကပဲ နေအရိပ် အသံကြားသည်။ ဧည့် အားကိုး တာကြီး ပြေးထွက်တော့

“ဘုန်း”

“အမေ”

“ဧည့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

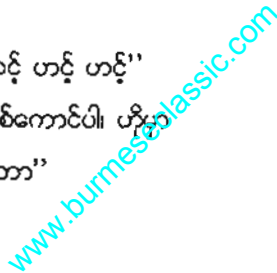
“မျက်လုံး မျက်လုံးတွေ သ သရဲမျက်လုံးတွေ”

သွေးရှူးသွေးတန်း ဟစ်အော်ရင်း ဧည့် နေအရိပ်ကို တင်းတင်း တြစ်ကြပ်ကြီး ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ နေအရိပ်က လက်တစ်ဖက်နှင့် ဧည့် ပခုံးကို ပြန်သိုင်းဖက်ထားကာ ကျွန်လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထားသော ထက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အခန်းထဲဝေဝေထိုးကြည့်၏။

“ကြောက်တယ် ဧည့် ကြောက်တယ် အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“မဟုတ်ပါဘူးဧည့်ရဲ့ ဧည့်မြင်တာ ကြောင်တစ်ကောင်ပါ။ ဟိုအ

ကြည့် တံခါးဘောင်ပေါ်မှာ ကြောင်ဝါလေး ထိုင်နေတာ”

နေအိမ် စကားကြောင့် ဧည့် ခေါင်းကလေးမော့ကာ မှတ်တမ်း ပြန်ကြည့်သည်။ လက်နိပ်စာတ်မီးအလင်းရောင်အောက်မှာ ကြောင်လေးက မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးလို့ကြည့်နေသည်။

“ညောင် ညောင်”

“တွေ့လား ကြောင်မျက်လုံးတွေက ညဘက်ဆိုတော့ တောက်ပနေတာပေါ့ ဧည့်ရဲ့”

အခုမှ ဧည့် ကြောက်စိတ်လေးတွေ ပြေရသည်။ အိမ်မျက်ရည်တွေက ပါးမှာ စိုစွတ်နေဆဲ ခန္ဓာကိုယ်လေးက တုန်ခါနေသည်။

သတိလက်လွတ်နှင့် နေအိမ် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တစ်ကြိမ် ဖက်တွယ်ထားမိဆဲ။ ကြောင်ငါလေးက တစ်ညောင်ညောင် အသံထွက် အခန်းထဲက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာသေးသည်။

“အို အမေ့”

ဧည့် မျက်နှာလေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ အပ်လျက် လက်နှစ်ဖက် ကျောပြင်ကိုသိုင်းဖက်ထားမိသည်။ နေအိမ်က အလိုက်သင့် ပြန်ပေးပွေ့ထားခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ပျက်နေသော လျှပ်စစ်မီးတွေ ဖျပ်ခနဲ ပြန်လဲလာသည်။ ဧည့် ဆတ်ခနဲတုန်ကာ သူ့မ အဖြစ်ကို သူ့မ သတိရသွားတော့ နေအိမ် ရင်ခွင်က ရုန်းထွက်သည်။

“ဟို ဟို တောင်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဧည့် နီးလာ”

“အတွဲမှောင်နေပြီး အရမ်းလန့်သွားတာ”

ဧည့်မျက်နှာလေး နီမြန်းကာ မဝံ့မရဲ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် စကားသံလေး ထွက်လာသည်။ နေအိမ်က ဝင်းမွတ်နေသော ဧည့် မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေရင်း

“ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့နော် ဟောဒီ ဓာတ်မီး ဧည့်ယူထားတိုယ် အခန်းအပြင်မှာ ရှိနေမှာပါ”

ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ သူဒီအတိုင်း အိပ်နေရသည့်အဖြစ်ကို တွေးတာ ဧည့်စိတ်ထဲမှာ စာနာ သနားမိသလိုဖြစ်မိသည်။

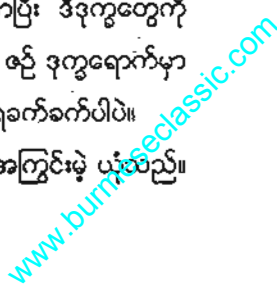
“ရှင် ဒီအတိုင်း အိပ်တာလား ဟင်၊ နေအိမ် ခြင်တွေကိုက်မှာပေါ့”

“ရတယ် ဧည့် ခြင်ဆေးခွေလည်း ထွန်းထားတာပဲ၊ ကိုယ် အိပ်တတ်ပါတယ်”

ဧည့် သူ ကမ်းပေးသော ဓာတ်မီးကို ယူကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ အကူအန အိပ်ရပြီး နေအိမ်မှာတော့ ကြိုသလို အိပ်နေရတာမို့ ဧည့် အားနာနေမိသည်။

ဧည့်ကို ကိုနေ လက်ထဲက ဇွတ်ခေါ်လာပြီး ဒီဒုက္ခတွေကို နေအိမ် ခံယူနေတာ ဘာကြောင့်လည်း မသိပါ။ ဧည့် ဒုက္ခရောက်မှာ နီးလို့ဟု နေအိမ် ပြောတာကို ဧည့် တကယ် ယုံရခက်ခက်ပါပဲ။

ကိုနေက ဧည့်ကို ကူညီနေခဲ့တာဟု ဧည့် အကြွင်းမဲ့ ယုံထားသည်။

နေအရိပ် ကတော့ ဘာကြောင့် ကိုနေကို ယုံကြည်မှု မရှိတာလဲ။ သူတို့
အစ်ကိုတွေကြားမှာ ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေသည်လဲ။

ဇဉ် နားမလည်နိုင်စွာတွေးရင်း မျက်ခွံတွေ လေးကာ မျှော်
အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

အခန်း (၃၇)

ဒီမနက် ဇဉ် ရေချိုးနေတုန်း နေအရိပ်ဆီကို ဝဉ်သည် တစ်
ယောက်ရောက်လာသည်။ နှစ်ဦးသား ဘာတွေ ပြောနေကြသည်မသိ။

ထိုလူစိမ်းက နေအရိပ် လက်ထဲကို သတင်းစာ တစ်စောင်
လှမ်းပေးတာကိုလည်း ဇဉ် မြင်သည်။ ဇဉ် ချောင်းမြောင်းကြည့်နေတာကို
မသိသော နေအရိပ်က လူစိမ်းကို တီးတိုးစကားတွေ မှာပြီး ပြန်လွှတ်
လိုက်တာတွေ့သည်။

ဇဉ် ရေချိုးခန်းထဲ ထွက်လာတော့ နေအရိပ်က အပြုံးနှင့်
နှုတ်ဆက်ရင်း

“ဇဉ် ထမင်းစားရင် ရပြီနော် မနေ့က ဇဉ် စားချင်တယ်ဆိုတဲ့
ကြွေးအိုး အခုပဲ မင်းကိုကို လာဖို့သွားတယ်”

နေအရိပ် စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဇဉ် အခန်းထဲဝင်ကာ

အဝတ်အစားလဲလှယ်လိုက်သည်။ သည်နေ့ဆို နေအရိပ် ဇဉ်ကို ခေါ်ထားတာ ငါးရက်ရှိနေပြီ။ အခုချိန်ထိ ဘာဘဲ ပြန်ပို့ဖို့ ကိစ္စဘာမှ မကြားသေးပါ။

ဒါကိုတွေ့ကာ ဇဉ် စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်။ နေအရိပ်တာကြောင့် ခေါ်လာတာလဲ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။ ပြီးတော့ နေအရိပ် ကြည့်တာ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားသည်ဟု ထင်သည်။

ရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်တွေကို ဇဉ် ထမင်းပိုင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မေးမိသည်။

“နေအရိပ် ဇဉ်ကို ရှင် ဘယ်အချိန်ထိ ခေါ်ထားမှာလဲ ဘာဘဲ ကျွန်မသိပ်သွားချင်နေပြီ”

နေအရိပ် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက် သွားသည်။ ပြီးမှ ဇဉ်ကို နှစ်သိမ့်သလို ပြုံးကြည့်ကာ

“ဇဉ် ကို ကိုယ် ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

“တစ်ပတ်အတွင်းပြန်ပို့ပေးမယ်ဆို ရှင်ပေးထားတဲ့ ကလေးအတိုင်းဆို နှစ်ရက်ပဲလိုတော့တယ်နော်”

နေအရိပ် ပင့်သက်ရှိုက်သည်။ ပြီးမှ ဇဉ်ကို ငေးစိုက်လို့ ကြည့်နေတာ အတော်ကြာသည်။ ဇဉ်ကလည်း စူးစူးနှစ်နှစ်လေး ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ဆောရီးပဲ ဇဉ်ရယ် မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုရှင်ပြန်ရမလဲ”

မင်းရဲ့ အိမ်မှာ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးနေတယ် ဒါကြောင့်”
“နေအရိပ်”

ဇဉ် စူးစူး ဟစ်အော်ပြီး စားပွဲပိုင်းက ထရပ်လိုက်သည်။ နေအရိပ်က ဒေါသစိတ်ဆူဝေနေသော ဇဉ်ကို မော့ကြည့်နေဆဲ။

“ရှင် လူလိမ် လူညာ ဇဉ်ကို ရှင်ဒုက္ခပေးဖို့ခေါ်လာတာ သက်သက်ပဲ ကိုနေ လက်ထဲက ဇဉ်ကို ရှင်ခေါ်ထုတ်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ ဇဉ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဇဉ်ကို ကူညီဖို့ဆိုတာထက် ရှင့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြံအစည်ကြောင့်ပဲလို့ ဇဉ် ထင်တယ်”

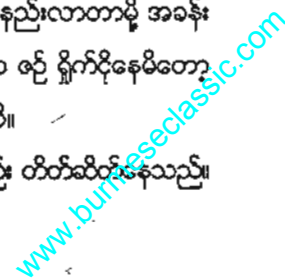
“ဇဉ် မင်း ကိုယ့်ကို အထင်လွဲနေပြီ”

“ဇဉ် အထင်လွဲတယ် ဒါဆို ရှင် တစ်ခုခု ဖြေရှင်းပြလေ။ ဘာကြောင့် ရှင် လျှို့ဝှက်နေတာလဲ။ ဇဉ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရှင်ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆို ဘာကြောင့်လဲ။ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ ပြဿနာထဲမှာ ဇဉ်ကို တမင် ရှင် ဆွဲထည့်တာလား”

နေအရိပ် ခေါင်းကိုပဲ ခါရမ်းလို့နေသည်။ ဖြေရှင်းမည့်စကားလုံးတွေက နှုတ်ကထွက်မလာဘဲ ပင့်သက်ရှိုက်သံတွေပဲ ကြားနေခဲ့ရသည်။

ပြောရင်း ဇဉ် မျက်ရည်လေးဝဲကာ ဝမ်းနည်းလာတာမို့ အခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ် ပစ်လဲကာ ဇဉ် ရှိုက်ငိုနေမိတော့သည်။ ဇဉ် ဘယ်လောက်အထိ ငိုနေမိသည်မသိ။

သတိရတော့ အခန်းအပြင်ဘက်မှာလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ခုတင်ပေါ်က အသာဆင်းကာ ဧဠိတံခါးဝက ခေါင်းပြုကြည့်သည်။ ထမင်း
ပိုင်းမှာ နေအရိပ်လည်းရှိမနေတော့ပါ။

ဘယ်ကိုထွက်သွားသည်လဲ။ ဧဠိကို ထားရစ်ခဲ့တာလား။

တွေ့ပြီး ဧဠိ ထိတ်ခနဲ ကြောက်သွားပေမယ့် ခေါင်းထဲကိုလည်း
အကြံတစ်ခုက လက်ခနဲ ဝင်လာသည်။

ဒါ ဧဠိအတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ခု။ ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလ
အထိ အတိအကျ မသိဘဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဧဠိ နေထိုင်နေရမည်လား။
ဟင့်အင်း ဧဠိ မနေနိုင်ပါ။

ဧဠိနဲ့ ဘာဘ မတွေ့ခဲ့တာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီ။ ဘာဘ ဘယ်
လောက် စိတ်ပူနေမည်လဲ။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဧဠိ ခြေလှမ်းတွေခပ်သွက်သွက်လှမ်း ထွက်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဧဠိ ကြောင်အိမ်လေးဆီလျှောက်ပြီး ပေါင်မှန် လှိုင်း
ဓားလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဓားလေးကို လက်ဖဝါးထဲမှာ ကွယ်နှုတ်
ယူပြီး ဧဠိ ထွက်ခဲ့သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီး၏ ကြောင်လိမ်လှေခါးအထိ
ဧဠိ ဆင်းခဲ့ချိန်အထိ နေအရိပ်ကို မတွေ့ရပါ။ ဧဠိ ရင်လေးတွေ တစ်
ဒီတ်ခုန်နေခဲ့သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ အိမ်တံခါးမကြီးက ပွင့်နေ၏။ နေအရိပ်
ခြံထဲ ဆင်းသွားတာလား။ ဧဠိ ဂရုမစိုက်ချင်တော့ပါ။ တံခါးမကြီး

လှမ်းထွက်ဖို့အပြင်

“ဟင်”

“အမေ့”

အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသော နေအရိပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိပ်
တိုက်ကြီး တိုးတာမို့ ဧဠိ အထိတ်တလန့် နောက်ဆုတ်မိသည်။

“ဧဠိ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို မတာမနဲ့ ကျွန်မ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ ဧဠိ မသွားရဘူး၊ သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

နေအရိပ် အိမ်တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ရင်း တားမြစ်တော့
ဧဠိ အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်ရင်း လက်ထဲက ဓားကို တင်းတင်းဆုပ် ထောင်ပြု
ရင်း

“နေအရိပ် ရှင်မတားနဲ့၊ ဧဠိ ဘာဘနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ဧဠိ
ဘာတွေပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ပစ်မှာနော်”

“ဧဠိ မင်းမသွားပါနဲ့ ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါ”

နေအရိပ် လက်ကာတားရင်း ရှေ့ကိုတိုးလာတော့ ဧဠိလက်ထဲ
က ဓားနှင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

“ကဲ ဟယ်”

“အ အ ဧဠိ မင်း မင်း”

ဧဠိလက်တွေ ကတုန်ကယင်နှင့် ထိုးလိုက်တာမို့သာ ကံကောင်း

တော့သည်။ ဓားချက်က နေအရိပ်ရဲ့ ညာလက်မောင်းကို ရှုပ်ထိုးမိ သလိုဖြစ်သွား၏။ ရဲရဲနီသော သွေးတွေက ရဲခနဲ။

“နေ နေ အရိပ် ဟို ဟို ဇဉ် ဇဉ်”

ဇဉ် ထစ်ထစ်အအ ရေရွတ်ရင်း လက်ထဲက ဓားကိုကြမ်းပြင် ပေါ် ပစ်ချပစ်လိုက်မိသည်။ နေအရိပ်က ဒဏ်ရာကို ဘယ်လက်နှင့် ဖိပိတ်ထားရင်း ဇဉ်ကို မယုံနိုင်သလို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဇဉ် မင်းကို ကိုယ်ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းတစ် ယောက် တည်းထွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက် စောင့်ပေးမိ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မင်းကိုအရောက်ပို့ပေးမယ်၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် ဇဉ် မင်း ယုံကြည်ပါ။”

နေအရိပ် လေးနက်တည်ကြည်စွာ ပြောပြီး အိမ်အတွင်းဆန် ဘက် ပြန်လှည့်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို တတောက်တောက် ယိုစီးကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သွေးစတွေကို ကြည့်ရင်း ဇဉ် မင်သက်နေမိခဲ့

ဇဉ် ဘာဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ။ သူ့ကို ဒီလောက်အထိ ရက်စက် ဇဉ် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

အခုတော့...

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိုပြန်တွေးတိုင်း ဇဉ် စိတ်မကောင်းမိပါ။ ညနေ ကသူဒဏ်ရာကို အဝတ်စနှင့်စည်းနှောင်ထားတာ ဇဉ်တွေ့သည်။ ပတ်စီ နှင့် စည်းထားတာ မဟုတ်ဘဲ ရှင်အင်္ကျီစက် ဖြစ်ကာ သူ့တာသာ ဇဉ်

တာဖြစ်သည်။

သူ့မိတ်ဆွေ မင်းကိုကို ရောက်လာတော့ သူ့နန်းဆက် မှာလိုက် သော သောက်ဆေးတွေ ထုတ်ပေးနေတာကို ဇဉ် တွေ့သည်။

“မင်းကလည်း ဖြစ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း ချည်းပဲ၊ နေပါဦး သံပြားက ဘယ်လို လက်မောင်းကို ထိခိုက်မိတာလဲ”

“စတိုခန်းထဲဝင်ရင်း ခိုက်မိတာပါကွာ မှောင်နေတော့ မမြင် လိုက်ဘူး နည်းနည်းလေးပါ။”

“ပေါ့ပေါ့မလုပ်နဲ့ သံဆိပ်တက်နေဦးမယ် လိုအပ်ရင် ဆေးခန်း ပြုမလား”

“ဟင့်အင်း အဲဒီလောက်မလိုပါဘူး ကဲ မင်းပြန်တော့ မင်းကို နောက်နှစ်ရက်ဆို မင်းလည်း တာဝန်ငြိမ်းပါပြီကွာ”

ဇဉ် ရှေ့မှောက်မှာ သူ့မိတ်ဆွေကို ပြောလိုက်ခြင်းက ဇဉ် ယုံကြည်အောင် ကတိပေးနေခြင်းပဲ ထင်သည်။ ဇဉ်ကတော့ ဇဉ်ကြောင့် သူဒဏ်ရာရသည်ကိုစွဲကို အမှန် မပြောပြတာကို အံ့သြနေမိ၏။

ဇဉ်ကို သူ့မိတ်ဆွေ မင်းကိုကို စိတ်ဆိုး မုန်းတီးသွားမှာစိုး၍ ပဲထင်သည်။ မင်းကိုကို ပြန်သွားတော့ သူက စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ သော ညနေစာကိုပဲကြည့်ရင်း

“ဇဉ် ထမင်းစားလိုက်ပါဦး၊ မနက်က မင်း သိပ်မစားနိုင်ဘူး အခု ဆာနေပြီပေါ့”

“ရှင်ကော မစားဘူးလား နေအရိပ်”

“အင်း စားပါ့မယ်”

ထမင်းဝိုင်းမှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်စားဖြစ်ကြပေမယ့် ဧည့်သည်တော်က သိပ်မပြောဖြစ်ကြပါ။ သူက ထမင်းတစ်ပန်းကန်တောင် မစားနိုင်ပါ။

“မင်း အဝစားနေော် ကိုယ် သိပ်မဆာလို့ပါ”

သူ့မျက်နှာက ညှိုးနေသည်ဟု ဧည့် ထင်သည်။ ဒဏ်ရာအနိမ့်ကြောင့်လားတော့ မသိပါ။ သူ ဆေးသောက်ပြီး ဒရင်းဘက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေတော့ ဧည့်သည် ပန်းကန်တွေ သိမ်ဆည်းကာ အိပ်ခန်းထဲ စောစောပဲ ဝင်ခဲ့သည်။

မျက်လုံးတွေက မအိပ်ချင်ဘဲ ကြောင်တွေနေရင်း ဧည့်သည် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဖျတ်ခနဲ ဧည့်နိုးတော့ နားထဲမှာ အသံတစ်ခု ကြားသည်။ ညည်းသံလိုလို အသံက အခန်းအပြင်ဘက်က ဖြစ်သည်။ နေအရိပ်က ဘာများဖြစ်နေသလဲ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဧည့် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်ကြည့်တော့ ဒရင်းဘက်မှာ အိပ်နေရင်း ညည်းနေသည်။ စိုးရိမ်စိတ်က ဧည့်အနားကို ဘယ်လိုရောက်သွားသည်မသိ။

“အင်း အ အင်း အင်း အ အ”

“နေအရိပ် နေအရိပ် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဧည့် မေးပေမယ့် နေအရိပ် မနိုးပါ။ နှုတ်ကတော့ ညည်း

နေဆဲပဲ ဧည့် အရဲစွဲကာ နဖူးကိုဝမ်းကြည့်တော့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော ကိုယ်ပူရှိန်က မီးခဲတမူ။

“ဘုရားရေ အနာရှိန်နဲ့ ဖျားနေပြီ ထင်တယ်”

ဧည့်ထူထူးက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ထူထူပူပူ စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းရင်း အပူရှိန်လျော့ကျအောင် လုပ်ဖို့လို နှိုးသိလာသည်။

ရေတစ္ဆက် ပြေးခပ်ကာ အခန်းထဲက သဘက်တစ်ထည် ယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့နဖူးနှင့်မျက်နှာကို ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။

“အ အင်း အင်း ဧည့် ဧည့်”

လူက မနိုးဘဲ နေအရိပ် လေသံတိုးတိုးနှင့် ညည်းနေသည်။ နေအရိပ် လက်ဖဝါးတွေက အေးစက်နေသည်။

“ဧည့် ဧည့် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဧည့် အင်း အင်း”

ယောင်ယမ်းပြီး ဧည့်ကို တောင်းပန်နေသည်။ လက်ချောင်းတွေက ဧည့် လက်ဖဝါးလေးကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“ဧည့် ဧည့် ချမ်း ချမ်းတယ် အင်း အင်း”

နေအရိပ် လက်ဖဝါးလေးတွေ နွေးထွေးလာအောင် ဆုပ်နယ် ဆေးရင်း ဧည့် ပြုစုနေတုန်း နေအရိပ်က ဧည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကယောင် ဘာတမ်း ပွေဖက်လာသည်။

“အို”

“ ဧည့် ဧည့်ရယ် ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်”

လေသံက တိုးတိုးလေးပေမယ့် ဧည့် ရင်ခုန်သံတွေကို ဆူညံ ကျယ်လောင်သွားစေသည်။ သူ ကယောင်ကတမ်း ဖက်ထားသော လက် တွေထဲမှာ မရုန်းနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ ဝင်သက်ထွက်သက် လေပူတွေက ဧည့် မျက်နှာလေးဆီ ရိုက်ခတ်နေ၏။

စတုန်တွေမှ မိနစ်တွေ အထိ တရွေ့ရွေ့ လွန်မြောက်သွားသည် အထိ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဧည့် ရင်ချင်းအပ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိ၏။

ညည်းသံတွေရပ်ကာ သူ့ငြိမ်သက်သွားမှ ဧည့် အသာအယာရှု ထွက်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်နေဆဲ နှစ်မြက်နှု အိပ်ပျော်နေသော သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ဧည့် ရင်ခုန်သံတွေ ရှိန်းမြနေခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဒရင်းဘက်နံဘေးက နံပုလေးမှာ ဧည့် ဝင်ထိုင်ရင်း ဒရင်းဘက် အောက်မှာ ပြုတ်ကျနေသော သတင်းစာကို ကောက်ယူ လိုက်မိ၏။

အဖျားတက်နေသောသူ နိုးလာတဲ့အထိ ဧည့် စောင့်မော ဆုံးဖြတ်ကာ သတင်းစာကို ဟိုလှန်သည်လှန်ဖတ်ရှုကြည့်မိခိုက်”

“ဟင်”

ဧည့် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေ သွားမတတ် နှာရေး ကြော်ငြာမှာ ဘာဘာ အမည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဦးနေဖော် အသက် ၇၁ နှစ်တဲ့ ဘုရား ဘုရား”

စိတ်ထဲက မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆန်ရင်း ဧည့် သတင်းအပြည့်အစုံကိုဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေက ရွှဲနှစ်နေပြီ။

“ဘာ ဘာ ဆုံးပြီပေါ့”

ဒီသတင်းကို ဧည့်မသိပါ။ မင်းကိုကို သတင်းစာလာဖို့သည် နေ့ကိုပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ နေအရိပ် ကြိုသိခဲ့သည်ပေါ့။ ဘာဘာဆုံးတာ သုံးရက်တောင် ရှိပြီ။ ဧည့် မယုံနိုင်စွာ ရှိက်ငိုနေမိဆဲ။

အိပ်မောကျနေသော နေအရိပ်ကတော့ ဘာဆို ဘာမှမသိပါ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၈)

လူတစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်းနိုးချိနေသည်။ ဦးနေဇော်ရဲ့ အထောက်အပံ့ မြေချသည် ကိစ္စတွေနှင့်တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းခဲ့သည်။

လူပင်ပန်းခြင်းထက် စိတ်က ပိုပင်ပန်းစေကာ ဦးနေဇော်ရဲ့ ရှေ့နေကြီး ပြောသွားခဲ့သော စကားတွေကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဦးနေဇော် ဆုံးပါးပြီဆိုတော့ စိစဉ်သင့်တာ စိစဉ်ရအောင် ဒေါ်ယုယုနွယ် ဦးနေဇော် က သူ့သမီး သံယောဇဉ် အတွက် အလှူလေးပုံ သုံးပုံတိတိပေးခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ပုံက ဒေါ်ယုယုနွယ် အတွက်ပေါ့”

ခံရခက်လိုက်သည့် စကားပါပဲ။ မိဇော်ကို ရှာမတွေ့ခင်မှာပင် ဦးနေဇော် တိမ်းပါးသွားပြီဆိုတော့ သူမ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အကုန်အကျ ပြီးပေါ့။

ဦးနေဇော်က လောကြီးထဲက ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း စီမံသွားခဲ့ပြီဆိုတော့ မိဇော်ကပဲ ခံစားခွင့်တွေအများကြီး ရသွားခဲ့၏။ ဒါကို သူမလုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။

ရက်လည်ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ထိုကိစ္စကို ရှေ့နေကြီးက စိစဉ်မည် တဲ့။ သံယောဇဉ်ကို မေးတော့ ခရီးလွန်နေသည်ဟု သူမ ညာခဲ့ရ၏။ ဒါက ဘယ်အချိန်ထိ ညာထားလို့ရမှာလဲ။

တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်လာတာမို့ သူမ ပင့်သက်ရှိက် ခေါင်းကိုခါရမ်း မိနိုက်မှာ တံခါးခေါက်သံ ကြားရ၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“မ ကျွန်တော်ပါ”

နေအထက်အသံကို စိတ်ပျက်စရာကြားသည်။ ဘာမှအသုံးမကျသည့် နေအထက်။ သင်းကြောင့် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးကျန်ခဲ့တာ။

“မင်းထွက်သွားတော့ နေအထက် ခုချိန်မှာ ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး မင်းမျက်နှာမြင်ရင်ပိုလို့ စိတ်တိုမှာသေချာတယ်”

“စိတ်ကိုလျော့ပြီး တံခါးဖွင့်စမ်းပါ မ စိတ်ညစ်တာတွေ မပြအောင် သတင်းကောင်းပေးမလို့ မောင့်ကို ယုံ”

မောင်းထုတ်လည်းသွားမှာ မဟုတ်။ ဦးနေဇော် မရှိတော့ သင်းပိုလို့အတင့်ရဲနေသည်။ သူမ တံခါးကိုဖွင့်ပေးတော့ လှစ်ခနဲအထဲ လှစ်ခနဲ ဝင်သည်။

“နေအထက် မင်းကို ‘ငါ’ သိပ်စိတ်နာနေတယ်နော် မင်းကြောင့် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်ပြီ၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျောက်ကုန်ပြီ”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မ အသုံးမကျတာမို့ ဟိုလူမမာ ဒုက္ခိဘကြီးကို နေ့တိုင်း စိတ်ညစ်အောင်လုပ်နေတော့ သေဦး ပေါ့”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား မိစဉ်ကို မင်း မခေါ်သွားရင် ပြဿနာ ဘာမှ မရှိဘူး။ အခုတော့”

ယုယန္တယ် မျက်နှာကြီးနီမြန်း ဒေါသထွက်နေကာ ကြည့်ရင်း နေအထက် မထိတင်ပြုံးသည်။

“အခု သံယောဇဉ်ကို ခြေရာခံမိနေပြီဆိုရင် မ စိတ်ချမ်းသာ မလား”

“ဟင် မင်း တကယ်ပြောတာလား”

“ညာစရာလားဗျာ နေအရိပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မင်းကိုကို ဆိုတဲ့ ကောင်နောက် ခြေရာခံရင်း အတိအကျ သိခဲ့တာ၊ မနက်ဖြန်ကျ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်သွားမယ်”

နေအထက် ပြောတော့ ကျနေသော စိတ်ဓာတ်တို့ ပြန်တက်လာ သည်။ သံယောဇဉ်ကိုသာ ပြန်ဆုံတွေ့လျှင် မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်။

“အခု အမွေတွေက လွှဲပြီးနေပြီဆိုတော့ မ ဘာလုပ်မလဲ”

“အဟင်း မခက်ပါဘူး ဦးနေဖော် သေတာ မိစဉ် မသိသေး”

ဒီတော့ ဒီအချက်ကို အပိုင်ကိုင်ပြီး မိစဉ်ဆီက အမွေတွေ ပြန်ပြောင်းလွှဲယူ ရမှာပေါ့”

နေအထက် တောင် ဖျားချင်သွားသည်။ ယုယန္တယ်ရဲ့ မဟာ အကြံအစည်တွေက ထက်မြက်လွန်းသည်။ ဆုံးရှုံးနေတာတွေ အကုန်ပြန် ရအောင်သူမ ကြံစည်ထားပုံက လှပသည်။

“မ က အရမ်းတော်တာပဲဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို နေအထက်က ယုယန္တယ် ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်း တင်းကြပ်ကြပ် သိုင်းဖက်သည်။ ယုယန္တယ် မရုန်းဘဲ အလိုက်သင့်ပဲ ခံယူနေလိုက်သည်။

နေအထက်က အခုချိန်မှာ အခရာ ကျနေပြီ။

“မောင်ကလည်း တော်ပါတယ်ကွာ”

“အဟွန်း ဒါဆို မမရဲ့ ဆုတော့ ချီးမြှင့်မှဖြစ်မယ်”

စကားအဆုံးမှာ အနမ်းတို့ မျက်နှာအနံ့ မွတ်မွတ် သိပ်သိပ်ကျ လာသည်။ ယုယန္တယ် မောဟိုက်စွာ ပင့်သက်လေးတွေ ရှိုက်လို့ ခံယူနေ ရင်း။

ဆင်ခြင်တုံတရားတို့ ကင်းလွတ်စေသော ကမ္ဘာငယ်လေးကို မျောပါးသွားခဲ့ရပြန်သည်။

နေအထက် ဆိုသည့် ယောက်ျားက ချစ်ခင်စရာကောင်းသလို တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ရွံ့မှန်းစရာ ကောင်းလောက်သည်။

ရှစ် ◊

နတ်သီ

ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ယုယနွယ် အားလုံးကို အသိမဲ့ လွှင့်မျော
လို့ နေလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၃၉)

“မပိုပါနဲ့တော့ ဇော်ရယ် ဒီသတင်းကြားကြားချင်း မင်းကို ကိုယ်
ပြောချင်ပေမယ့် မင်း ဝမ်းနည်းခံစားရမှာစိုးလို့ ဖွင့်မပြော ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

နေအရိပ် နှစ်သိမ့်ရင်း ဇော်ကို ပြောနေသည်။ ဇော်ကတော့
ဘာဘာအတွက် ငိုကြွေးရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။

“ဇော် အိမ်ပြန်ရင် ဝမ်းနည်းစရာတွေ အပြင် စိတ်ညစ်ရှုပ်တွေ
စရာတွေပါ ရင်ဆိုင်ရမှာစိုးလို့ ကိုယ်တားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ရက်
နှစ်ရက်တော့ ဇော် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်ရလိမ့်မယ်။ ဇော် ဘာဘာက ဇော်ကို
အမွေတွေလွှဲပေးဖို့ ရှေ့နေကြီးနဲ့ စီစဉ်ခဲ့တယ်တဲ့”

“ဇော် ဇော် ဒါတွေကိုမမက်ပါဘူး။ ဘာဘာ အနားမှာ ဇော် မရှိခဲ့တာ
ကိုပဲ ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေတာ”

ပြောရင်း ဇော် မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလာတော့ နေအရိပ်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဇော် ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ညှစ်သာစွာ

ပွတ်သုတ်ပေးမိ၏။

“ဧည့်ရယ် မင်းစိတ်ထားလေးက ဖြူစင်လိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် လည်း မင်းကို နေအထက် လက်ထဲက ကိုယ် ကယ်တင်ခဲ့တာပါကွာ”

ဧည့် မျက်နှာဝန်းလေးတွေနှင့် မော့ကြည့်ရင်း

“ဧည့် အရိပ် စေတနာတွေကို မြင်ခဲ့ပါပြီ၊ ဧည့် အထင်လွဲခဲ့တာ တွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော် အရိပ်”

“ဧည့်ရယ် ကိုယ်အမြဲ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်း ရင်ဆိုင်ကြည့်နေမိကြတာ စက္ကန့်ပေါင်း များစွာကြာ၏။ နှုတ်ကစကားတွေ မဆိုဖြစ်ပေမယ့် အသံမဲ့သော စကား တွေနှစ်ဦးစလုံး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရှိနေခဲ့သည်။

“ဧည့် ကိုယ် ကိုယ်လေ”

ဧည့် ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း နေအရိပ်စကားတို့ ဖွင့်ဆီ လှလှ ဒါပေမဲ့ အချိန်မီ ပြန်ထိန်းချုပ်ရင်း ပင့်သက်ရွိုက်တော့

“အရိပ် ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း ကိုယ် မပြောသင့်ဘူး မပြောရက်ဘူး”

“ညတုန်းကတော့ အဖျားတွေ တက်ပြီးယောင်ပြောနေတဲ့ ဘုန်း

ဟွန်း”

“ဟင် ဘာရယ် ကိုယ် ဘာတွေပြောမိလို့လဲ”

“မသိဘူး သွား”

သွား ဟု မောင်းထုတ်ပေးမယ့် ခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြိုလဲကျလာသည်။ သူ ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့ထားခိုက်

“သိပ်မျှော်နေကြသလား မိဧည့်”

“ဟင်”

“အို အန် အန်တီယု”

အခန်းထဲလှမ်းဝင်လာသော ဒေါ်ယုယုနွယ် မျက်နှာက မာတင်း နေသည်။ နောက်မှ အရိပ်လိုထပ်ဝင်လာသူက နေအထက်။

“လေးစားရတယ် အရိပ် မင်းငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားတာ ငါ မမေ့ဘူး”

“ကဲ အထက်တို့ ကိစ္စ အသာထားဦး မိဧည့် မင်းငါ့ကို ဖော်ဖော် ဒုက္ခပေးတယ် ရော ဒီအမွေလွှဲစာချုပ်မှာ မင်းလက်မှတ် ထိုးပါ”

လက်ထဲက စာချုပ်ကို ဧည့်ဆီ ကမ်းပေးရင်း အန်တီယု ဆို သည်။ ဧည့် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး နားမလည်နိုင်စွာ မေးမိ၏။

“ဘာစာချုပ်လဲ အန်တီယု ဧည့်ဘာလိုလက်မှတ်ထိုးပေးရမှာလဲ”

“နင့်ဘာဘက မမျှမတ စီစဉ်တာလေ အမွေရဲ့လေးပုံသုံးပုံက နင့်အတွက်တဲ့ ဒါကို ငါမကျေနပ်ဘူး နင့်ဆီကပြန်လွှဲရမှ ဖြစ်မယ်၊ အေး နင်ငြင်းပယ်ဆိုရင် နင့်ဘာဘကို လောကကြီးထဲမှာ ငါ မထားဘူး။ အခု ဦးနေဇော်ကို ငါ အပိုင်ထိန်းသိမ်းထားတယ် မိဧည့်”

ဧည့် အံ့ကိုတင်းခနဲ ကြိုတ်မိ၏။ ဘာဘ ဆုံးပါးခဲ့ပြီဆိုတာ ဧည့်

www.burmeseclassic.com

သိနေမှန်း အန်တီယု သိသေးဟန် မတူပါ။

“ကဲ နင့်ဘာဘာ အသက်နဲ့ အမွေ နင်ဘာရွေးမလဲ ဧပြီ”

“ဧပြီ ဘာအမွေမှ မမက်ဘူး အန်တီယု ဘာသာ အသက်ပြန် ရှင်လာမယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး လွှဲပေးလိုက်မှာ အခုတော့ ဘာဘာ သတင်း ကို ဧပြီ သိပြီးပြီ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် အန်တီယု သိပ်ရက်စက်တယ်၊ ဘာဘာ အပေါ် အန်တီယု ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာတွေက အမွေတွေကြောင့်မှန်း ဧပြီ သိခဲ့ပြီ အန်တီယုကို ဧပြီ ရွံသွားပြီ သိလား”

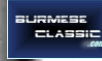
အန်တီယု မျက်နှာ မည်ညစ်သွားသည်။ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် မကိုက်လေတော့ ဒေါသတွေ လိပ်တကလာကာ စလင်းဘက်အိတ်ထဲထဲ ပစ္စတိုလေးကို ထုတ်ကာ ဧပြီကို ချိန်ရွယ်၏။

“ဒေါ်ယုယုနွယ်”

နေအရိပ်က စိုးရိမ်စွာ တားတော့ ပစ္စတိုပြောင်းဝက နေအရိပ် ဆီ ဦးလှည့်သွားရင်း

“မင်းလည်း ငြိမ်ငြိမ်နေနေ ခုချိန်မှာ ငါ ဘယ်သူ့ကို မဆို သတ်ရဲတယ်၊ ကဲ မိဧပြီ နင့်အသက်နဲ့ အမွေ ဘာကိုပေးမလဲ ပြော”

လောဘ ဘီလူးစီးနေသော အန်တီယုကို ကြည့်ကာ ဧပြီအိတ် ထဲထဲ တင်းတင်းကြိတ် ထားမိသည်။ အန်တီယုကြောင့် ဘာဘုကွတွေ ပူလောင်

ကာ အသက်ကိုတောင်ပေးခဲ့ရသည်။ ဧပြီကတော့ အရှုံးပေးလိုက် ရမှာလား။

“အန်တီယု လက်ထဲတာမှ မပေးချင်လို့ ဘာဘာအသက်နဲ့ ရင်းခဲ တာလေ ဧပြီဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်နဲ့ ဧပြီကို သတ်ချင်သတ်ပါ သေရဲတယ်”

“တောက် မင်း သိပ်ရဲရင့်နေသလား”

ဒေါ်ယုယုနွယ် မျက်နှာက ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မာထန်နေသည်။ သူမမျှော်လင့်ထားသမျှ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဆို တာ သိသွားတော့ ရူးသွပ်သွားပြီလားမသိ။ မျက်နှာက အရူးတစ်ယောက် လို့

“မိဧပြီ မင်းကိုလည်း ငါက အမွေတွေ ခံစားခွင့်မပေးဘူး ဒီတော့”

“ဒိုင်း”

အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေသော နေအထက် သာ အချိန်မီ ထွန်းမထုတ်လိုက်လျှင် သံယောဇဉ် မလွယ်။

“ဟေ့ မင်း ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ် ငါ့ကိုလွှတ်”

ဒေါ်ယုယုနွယ် ဟစ်အော်ရင်း နေအထက် ချုပ်နှောင်ထားသည့် ကြားကရုန်းထွက်နေသည်။ နေအထက်ကလည်း သေနတ် ကိုင်လက်ကို မလွှတ်ပေးဘဲ ချုပ်နှောင်ထားခိုက်

www.burmeseclassic.com

“ဒိုင်း ဒိုင်း”

“ဟာ”

ဒေါ်ယုယုနွယ်တစ်ယောက် မျက်လုံးတွေ ပြုံးထွက်လာကာ တအိအိ ခြုံလဲကျသွားခဲ့သည်။ နေအထက် ချုပ်နှောင်ထားသည့်ကြားက ဖိုက်ဖိုက်မဲမဲ ခလုတ်ကိုဆွဲနှိပ်တာမို့ သူမ ရင်ဝတ် သေနတ်ပြောင်းက ဦးတည် ပစ်ခတ်သွားခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

နေအရိပ်ကော ဧည့်ပါ မျက်လုံးတွေပိုင်းလို ဝေးကြည့်နေတုန်းမှာ နေအထက်က သေနတ်ကို ကောက်ယူသည်။

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခါပဲပေါ့ ကဲ သံယောဇဉ် မင်းကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း ဧည့် မလိုက်ဘူး”

နေအထက် မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ နေအရိပ်ဆီ သေနတ်ပြောင်းဝနင့် ထိုးချိန်ရင်း

“မင်းက ဒီကောင်ရှိနေလို့ ငြင်းတာလား ဧည့် ငါကပိုင်ရှင်အစစ် အမှန်ပါ။ ကဲ မင်းစိတ်တွေ ပြတ်သားသွားအောင် ငါဒီကောင်ကို”

“အို မလုပ်ပါနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုနေ”

ဧည့် အထိတ်တလန့် ငြင်းတော့ နေအထက် သဘောကျစွာ ပြောသည်။ နေအထက် မျက်နှာနူးတွေထဲမှာ စာနာသနားမှုတို့ ကင်းစင်နေထာ သေချာ၏။

“ဒါဆို မင်း လိုက်ခဲ့ ဧည့် အချိန်မရှိဘူး”

သံယောဇဉ် ခေါင်းကလေးညှိတ်ကာ နေအထက်အနားတိုးကပ် သွား၏။ နေအထက်က ဧည့်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲရင်း လှမ်းအထွက်

“ကဲ ဟယ်”

ဧည့်လက်နှစ်ဖက်စုလျက် နေအထက်၏ သေနတ်ကိုင်လက်ဖျံကို ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ သေနတ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျ သွား၏။

နေအထက် ပြေးအကောက်မှ နေအရိပ်ရဲ့ ခြေကန်ချက်က မေးဖျားဆီဝင်လာ၏။

“ခွပ်”

“အ”

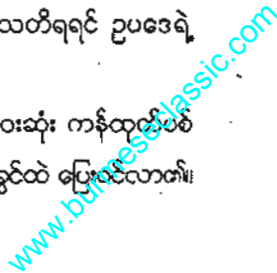
နေအထက် ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသတွေ ထွက်လာကာ နေအရိပ် ကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်သည်။

ကမူးရှူးထိုး လက်သီးချက်တွေကို ရှောင်တိမ်းရင်း နေအရိပ် ရဲ့အားပြင်းသော လက်သီးတွေက နေအထက် မေးရိုးဆီ ဖောင်းခနဲ ထိသည်။

ဒီတစ်ခါလည်း နေအထက် မှောက်သွားသည်။

“စိတ်မကောင်းဘူး အထက် မင်း ပြန်သတိရရင် ဥပဒေရဲ့ အရိပ်အောက်ကို ရောက်ပြီပေါ့”

နေအရိပ် ရေရွတ်ရင်း သေနတ်ကို အဝေးဆုံး ကန်ထုတ်ပစ် ထိုက်သည်။ ဧည့် မင်သက်ငေးနေရာမှ နေအရိပ် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးလင်လာ၏။

“အရိပ် ရယ်”

“ဇဉ် ရယ်”

ဇဉ်ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုတင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်း နေအရိပ် ရင်ခုန်သံတွေက စည်းချက်ညီညာစွာ ခုန်နေခဲ့သည်။

သူ့ရင်ဘက်မှာ နားကပ်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေကို နားထောင်နေ သည့် ဇဉ်ခေါင်းလေးမော့ကာ မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ပင့်ကြည့်၏။

“ကိုယ့် ရင်ခုန်သံတွေကိုကြားသလား ဇဉ်”

“အင်း မနေ့ညကတည်းက ကြားခဲ့တာ ရင်ခုန်သံတွေ ဖေါက် ကွဲပြား လွင့်စင်လာတဲ့ အသံလေးကိုတောင်ကြားခဲ့တာ”

“ဇဉ်ရယ် သိပ်ချစ်တယ်”

မချင့်မရဲ ပွေ့ဖက်ရင်း ဇဉ်နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းတော့ ဇဉ်နှောင် တိမ်းမသွားဘဲ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးမိတ်သွားခဲ့သည်။

တမ်းတမ်းမက်မက် အနမ်းတို့ နူးညံ့စွာ ဇဉ် မျက်နှာအနံ့ ပွင့်ဖူးသည်။ သေချာသည်က ဇဉ် ရင်ခုန်သံတွေ အနမ်းတွေနဲ့ သင်္ဘော နေခဲ့သည်။

ဖြူစင်သော နှလုံးသားက ချစ်ခြင်းကို ဖြူသော ရင်ခုန်သံတွေ နှင့်ပဲ နာကြားခွင့်ရှိသည်ဆိုတာ...။

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး

